ELIZABETH BONTEMPS

În umbra dragostei

ALCRIS

Traducerea şi adaptarea în limba română de CORNELIA BITOIANU

Capitolul 1

Ea nu şi-l imaginase astfel. În fotografie, părea mai înalt. îi recunoştea ochii, gura senzuală. Dar abia acum devenea conştientă de forţa care emana din trăsăturile şi din toată fiinţa lui: nu trebuia să fie uşor să-l facă să cedeze.

— Sunteţi domnul Carmichael, nu-i aşa?

El întoarse capul şi o măsură. Ar fi putut cel puţin să se ridice în loc să rămână sprijinit nonşalant de bar, se gândi ea, descumpănită.

— Într-adevăr, răspunse el, sunt Benedict Carmichael.

O cuprinse un val de mânie: de ce se prefăcea că nu ştie cine era, şi motivul prezenţei ei?

— Sunt Gloria Kaufman.

O tăcere jenantă plană asupra lor.

— Dacă ne-am aşeza acolo? sugeră ea cu timiditate.

— Cum doriţi, domnişoară Kaufman.

Gloria se lăsă să cadă într-un fotoliu de piele din fundul barului hotelului. Domnul Carmichael făcu la fel şi îşi aprinse o ţigară.

Nu-i oferi şi ei. Totuşi, ea ar fi dat oricât să aibă una, ca să-şi ascundă faţa în spatele unui ecran de fum, pentru ca ochii lui pătrunzători să înceteze s-o examineze. Cu un gest brusc, el aruncă băţul de chibrit într-o scrumieră şi ea constată că mâinile lui erau brăzdate de cicatrice profunde.

— Ei bine? spuse el.

— Este doar o propunere, domnule Carmichael. Dacă vreţi să-mi faceţi un serviciu, va fi o afacere bună, din punct de vedere financiar, cel puţin... Eu... Am auzit spunându-se că este important pentru dumneavoastră...

— Nu trebuie să credeţi tot ce se vorbeşte,

domnişoară Kaufman, răspunse el cu o voce tărăgănată.

Ea roşi.

— Dar atunci, de ce aţi fi de acord?

— Cine a spus că sunt?

Devenea mai rău decât îşi putuse imagina.

— Credeam…

Ea ridică din umeri.

— N-aţi fi aici dacă nu eraţi interesat!

Îl înfruntă, furioasă, şi continuă:

— Ştiu despre dumneavoastră mai multe lucruri decât credeţi!

El îşi ridică sprâncenele şi zâmbi uşor.

— Atunci, ar trebui să ştiţi că este uşor să-mi stârniţi curiozitatea. Voiam să vă văd. Vă daţi seama, presupun, că propunerea dumneavoastră este complet imorală?

— Dar nu, nu este!

— Atunci, nu sunteţi foarte inteligentă, domnişoară Kaufman.

Totuşi, sunteţi mai seducătoare decât aş fi crezut. N-ar trebui să întâmpinaţi dificultăţi să găsiţi un soţ fără să fiţi obligată să-l cumpăraţi! Această idee v-a venit în minte?

Gloria îl privi, sufocată de indignare. Nimeni nu-i vorbise vreodată pe acest ton.

— Cum îndrăzniţi?

Nu ştia oare cât o costase să stabilească această întâlnire? Desigur, l-ar fi detestat oricum, dar nu bănuise că se va arăta atât de puţin amabil…

— Nu înţelegeţi, adăugă ea, nu vreau un soţ, vreau o naţionalitate. Naţionalitatea britanică!

— Ce vă displace la naţionalitatea dumneavoastră?

— De fapt, n-am una, recunoscu ea. Mă credeam englezoaică, precum părinţii mei. Acum, asta ridică probleme, fiindcă au murit. Cunoaşteţi administraţia de aici. Nu găsesc nicăieri urma certificatului meu de naştere.

Cât despre livretul de familie… am întors toată casa pe dos fără să reuşesc să dau de el.

Reuşi să-şi stăpânească tremurul mâinilor.

— Este foarte important pentru mine să am această naţionalitate. Nici măcar nu m-am născut în Kenya! Nu sunt nimic! Oficial, tatăl meu era german. Părinţii mamei erau greci. Ţineau un hotel undeva la ţară.

— Unde sunt acum?

— Au murit înainte de naşterea mea. Cred că au fost ucişi în timpul unei răscoale, dar nu ştiu mare lucru despre acest subiect. Mama nu vorbea prea mult despre ei deoarece nu agreaseră căsătoria ei cu tata, care era mult mai în vârstă decât ea. Aproape că încetase să-i vadă.

Domnul Carmichael trase din ţigară cu un aer gânditor.

— Şi părinţii lui?

— Bunicul a încercat să se alăture armatei aliate în timpul războiului. La început, l-au acceptat, dar apoi au descoperit că în realitate era german. Cum îi închideau pe toţi cei care aveau o legătură oarecare cu inamicul, bunicului i-a fost teamă şi a făcut ca şi ceilalţi, a fugit în savană. După război, majoritatea dintre ei au revenit şi şi-au reluat ocupaţiile, dar bunicii mei n-au reapărut niciodată. Au rămas de negăsit, în ciuda cercetărilor făcute de tatăl meu. Au sfârşit prin a fi consideraţi dispăruţi şi tata a moştenit ferma lor. El a vândut-o înainte de a pleca în Kenya, unde s-a căsătorit cu mama.

— Aşadar, sunteţi singură?

— Da.

— Dar de ce vreţi să părăsiţi Kenya? insistă el.

Când va înceta oare să-i pună întrebări? Se amesteca în ceea ce nu-l privea. Era sau nu pregătit s-o ia în căsătorie şi s-o ducă în Anglia, să-i permită să trăiască acolo aşteptând divorţul lor? Era singurul lucru care avea importanţă.

— Nu pot să conduc singură ferma, spuse ea.

— De ce nu? Credeam că femeile pot face orice, în zilele noastre!

Gloria îşi frânse mâinile, nervoasă. Agasată, observă că una din unghiile lăcuite se cojise. Ţinea să-şi păstreze mâinile impecabile, în ciuda dificultăţilor pe care le

întâmpina; treburile pe care le realiza la fermă făceau acest lucru dificil.

— Ferma este departe de toate. Speram că guvernul o va cumpăra.

Adăugând la asta vânzarea animalelor, aş fi putut să-mi plătesc călătoria în Anglia şi instalarea mea acolo. Dar fără naţionalitate britanică, n-am dreptul să părăsesc ţara.

Domnul Carmichael aprinse o altă ţigară.

— Asta nu este numai imoral, ci şi dezavantajos, remarcă el. Ce veţi face când veţi fi în Anglia?

Ea scotoci în geantă, de unde scoase furioasă un număr apreciabil de certificate pe care le puse pe braţul fotoliului.

— Vedeţi, nu sunt complet proastă! îmi voi câştiga existenţa ca toată lumea.

El citi unul din ele cu un aer interesat.

— Ah! spuse el, aşadar aţi reuşit atât de bine la colegiu?

— Nu numai la colegiu. Şi la Centrul Agricol!

— Da. Dar cum nu vă puteţi permite să cumpăraţi o fermă în Anglia, şi cum acolo nu se angajează femei pentru a lucra pământul, cunoştinţele dumneavoastră despre bolile tropicale ale animalelor nu vă vor folosi mult.

Gloria îi aruncă o privire întunecată şi plină de ostilitate.

— Contabilitatea agricolă este specialitatea mea, dacă vreţi să ştiţi totul.

Ea îi puse în mâini un alt certificat.

— Dar poate nu se angajează nici contabile în Anglia? încercă ea să-l ironizeze.

— Ba da, recunoscu el. Mi se întâmplă să fac apel la unul din ei când mă tem să nu plătesc impozite prea mari.

Gloria respiră adânc.

— Dacă acceptaţi să mă luaţi de soţie, vă voi face gratuit contabilitatea, propuse ea. Chiar şi după separarea noastră!

El o privi dubitativ, cu o licărire sarcastică în ochi.

— Încă nu înţeleg de ce nu puteţi găsi altfel un soţ.

El se aplecă puţin şi, prinzându-i bărbia, o făcu să-şi întoarcă uşor capul într-o parte apoi în cealaltă, cercetând-o cu cea mai mare atenţie.

— Nu arătaţi rău deloc. Căldura greacă şi gheaţa germanică. Ce amestec remarcabil!

— Nu se poate spune la fel despre dumneavoastră! îi aruncă ea.

— Totuşi, se pare că doriţi să vă căsătoriţi cu mine, îi reaminti el.

— Pentru că vreau să obţin naţionalitatea engleză! Altfel, nu m-aş căsători cu dumneavoastră nici pentru un imperiu!

— Înţeleg, spuse el. Asta complică situaţia, care ar putea deveni destul de supărătoare, cu timpul. Cum intenţionaţi să trăiţi sub acoperişul meu dacă nu puteţi să mă suportaţi?

Ea îi tăie vorba.

— Scuzaţi-mă. Eu… nu voiam să fiu dezagreabilă faţă de dumneavoastră personal. În realitate, nu voiam să mă căsătoresc deloc! Dar dacă acceptaţi, voi încerca să vă fiu agreabilă. Oricum, asta nu va dura mult. Ştiţi, nu veţi fi obligat să continuaţi să mă vedeţi o dată ce mă veţi duce în Anglia. Nu vă voi cere nimic!

El îşi strivi ţigara în scrumieră fără să răspundă şi pocni din degete pentru a chema chelnerul.

— Ce vreţi să beţi? o întrebă el.

— Eu nu beau.

— Un gin tonic şi un suc de roşii, comandă domnul Carmichael.

Luă apoi câteva monede din buzunar şi începu să se joace cu ele, aşteptând cu nerăbdare comanda.

Gloria încercă să destindă atmosfera.

— Domnule Carmichael, ce v-a adus în Kenya?

O licărire se aprinse în ochii lui.

— Această ţară mă atrăgea, răspunse el laconic.

Aruncă monedele în aer şi le prinse cu dexteritatea unui jongler profesionist.

— Când vă gândiţi să plecaţi spre Anglia? se interesă

el.

— Curând.

— Curând? Ce înţelegeţi prin „curând”? Imediat? într-un an? în doi ani?

— Mi-ar plăcea să plec curând, repetă ea. Dar nu imediat. Voi ţine seama de planurile dumneavoastră. Ar părea mai… „convenabil”, dacă vom rămâne căsătoriţi câteva luni, nu credeţi? De altfel, mă îndoiesc că vom putea obţine divorţul imediat ce sosim în Anglia. Voiam să mă informez înainte să vă văd, dar nu ştiam cui să mă adresez. Era deja destul de dificil să găsesc pe cineva care… Oh! Ştiţi, majoritatea oamenilor sunt căsătoriţi, sau sunt pe punctul să fie, şi se pare că eraţi singurul care avea nevoie…

Se opri brusc, muşcându-şi buza inferioară cu un aer jenat. Lui nu-i va plăcea fără îndoială să-i amintească dificultăţile lui financiare: n-avea cu ce să-şi plătească propria lui călătorie. Bărbaţilor nu le place să fie la curent cu eşecurile lor.

Chelnerul aduse băuturile şi monedele trecură la alt proprietar. Ideea că poate ar fi trebuit să plătească ea consumaţia îi trecu prin minte Gloriei. Viaţa era scumpă la Nairobi. Dar pe de altă parte, hainele lui Benedict Carmichael, evident scumpe şi făcute de comandă – pantalon şi cămaşă asortate, de o extremă eleganţă – nu trădau lipsa banilor.

— De ce aţi vrut să mă întâlniţi, domnule Carmichael? întrebă ea cu o voce glacială.

— Oh, nu ştiu. Prietena dumneavoastră Patricia vă iubeşte, şi cum ea nu apreciază deloc persoanele de sexul ei în general, mi s-a trezit curiozitatea. Doream de asemenea să am puţin pământ aici, şi asta nu este uşor în acest moment, din cauza africanizării. În plus, este un mod practic de a găsi o femeie, şi este timpul să mă căsătoresc.

— Dar nu va fi o căsătorie adevărată!

El începu să râdă.

— Ştiţi ce a spus Leonardo da Vinci despre căsătorie? Că asta constă în a pune mâna într-un sac plin de şerpi în

speranţa de a da peste o anghilă… Aveam intenţia să fac un galop de încercare cu cineva înainte de a mă lansa într-o experienţă serioasă, imaginaţi-vă.

Gloria fu cât pe ce să se sufoce. Ce bărbat detestabil!

— Vă gândeaţi la cineva anume?

El zâmbi, părând foarte satisfăcut de el.

— Un mic şarpe drăguţ prevăzut cu colţi periculoşi şi care va trebui mânuit cu precauţie.

— Ea este la curent? întrebă Gloria, îngrozită.

— Nu are nici cea mai mică idee, răspunse el. O voi lăsa să doarmă la soare şi apoi…

Îi prinse încheietura mâinii cu o asemenea rapiditate, încât rămase fără glas.

— Serpii nu muşcă decât atunci când se tem, să ştiţi. Exact ca femeile!

Gloria închise ochii o clipă, apoi îi redeschise şi privi fix sucul ei de roşii.

— Nu înţeleg cum căsătorindu-vă cu mine vă va ajuta s-o prindeţi în plasă, spuse ea.

— Nu?

Încheietura mâinii de care o prinsese o ardea, dar se forţa să n-o arate şi continuă calm:

— Cred că nu va aprecia asta deloc! mai ales dacă vă iubeşte!

— Dar nu este îndrăgostită de mine… nu încă. Deocamdată, mă găseşte mai degrabă antipatic, ca şi dumneavoastră!

Gloria roşi.

— De-abia vă cunosc, remarcă ea. Oricum, nu sunt dintre cele care se îndrăgostesc. Nu mă voi căsători niciodată la modul serios. Prefer să trăiesc singură.

El avu un râs dispreţuitor. Gloria îşi strânse buzele, jignită.

— Ce găsiţi atât de nostim în vorbele mele? întrebă ea.

— Vă voi spune într-o zi când vă voi cunoaşte mai bine, îi promise el. Terminaţi-vă sucul de roşii, draga mea. Vom trece la masă.

Ea protestă.

— Dar… există locuri mult mai agreabile şi mai puţin scumpe decât aici. N-aţi prefera să mergem în altă parte?

— Nu cred. Suntem la fel de bine şi aici, şi avem încă atâtea lucruri pe care să le vedem împreună…

O luă de braţ cu o asemenea hotărâre încât nu opuse nicio rezistenţă şi o conduse spre restaurant.

— Cred că… aş prefera să merg să prânzesc într-un restaurant olandez, spuse ea.

Privi cu oarecare nelinişte imensa încăpere luxoasă supraîncărcată cu ornamente în care erau pe punctul să intre.

— Ar fi mai potrivită pentru o conversaţie de afaceri… Sau poate va trebui să plătesc pentru amândoi? îndrăzni ea.

El îi zâmbi foarte firesc şi Gloria avu impresia fugitivă că dacă l-ar fi întâlnit în alte împrejurări, ar fi putut să-l găsească agreabil.

— Gloria, dacă trebuie să te căsătoreşti cu mine, te sfătuiesc să nu discuţi în contradictoriu.

Se instală unul în faţa celuilalt:

— Mama discuta cu tatăl dumitale?

— Îţi reamintesc că mama era grecoaică. Grecii sunt foarte mândri şi pasionaţi, dar o grecoaică nu-i spune niciodată soţului ei ce trebuie să facă. Ea îşi atinge scopul prin alte mijloace dacă doreşte, dar se supune aparent întotdeauna deciziilor lui!

— Atunci, să sperăm că vei fi la fel de grecoaică precum mama dumitale, când vei fi Gloria Carmichael.

Ea îi întâlni privirea şi roşi.

— Cred că voi putea fi un soţ acceptabil, deşi „temporar”, spuse el dintr-odată amabil, chiar dacă nu-ţi voi cânta serenade sub fereastră.

— Nu sunt romantică, replică ea.

— Mă voi strădui să-mi amintesc, deşi nu te cred atât de prozaică pe cât pretinzi.

Gloria îşi netezi şervetul pe genunchi, hotărâtă să profite de prânz în pofida prezenţei însoţitorului ei.

— Mi-e foame! anunţă ea brusc.

— Înflăcărarea grecească, observă el cu jumătate de voce. Patricia este mai perspicace decât aş fi crezut. Poate că a văzut limpede în ceea ce te priveşte. Ar fi interesant de încercat experienţa…

— Vrei să spui că te vei căsători cu mine? întrebă ea cu promptitudine.

— Da, cu anumite condiţii. Îţi voi da naţionalitatea britanică şi te voi duce în Anglia, nu imediat, ci după ce îmi voi termina afacerile aici. Asta îţi convine?

Gloria scoase un oftat de uşurare.

— Oh, da! exclamă ea. Aş face orice ca să devin englezoaică!

Când zâmbea, el avea un anumit farmec. În fond, nu era atât de dezagreabil se gândi ea.

— Progresezi mult, spuse el întinzându-i meniul.

Ea îl privi cu insistenţă, dar nu avea decât indiferenţă pe faţa lui.

Trecuse mai mult de un an de când Gloria Kaufman era singură. Reuşise să treacă peste şocul violent cauzat de moartea părinţilor ei: micul lor avion se prăbuşise undeva la graniţa cu Tanzania. Ea era atunci la Nairobi, unde îţi trecea ultimele examene de contabilitate. Trecuse o săptămână înainte de a descoperi avionul, o săptămână de coşmar. Toată lumea a fost foarte amabilă, dar nu i-a trebuit mult timp pentru a înţelege că nu va putea să conducă ferma singură şi doar cu ajutorul, destul de ineficace al şefului de echipă african.

De aceea, după câteva luni, Gloria hotărâse că cel mai bun lucru de făcut era să vândă şi să părăsească Kenya, dar planurile îi fuseseră zădărnicite, din cauza problemei naţionalităţii ei. Totuşi, se simţea englezoaică. Primise însă o cultură engleză la colegiu. În afară de această limbă, nu vorbea decât o swahili aproximativă care-i permitea să se facă înţeleasă la fermă. Era tipul grec, cu păr scurt, negru şi creţ, o piele brună, dar ce ştia despre Grecia? Doar ce învăţase la istorie.

Când se adresase Comisiei Britanice şi ceruse să

plece în Anglia, se ciocnise de un refuz categoric şi definitiv. Ar fi trebuit să ştie că mulţi cetăţeni britanici îşi aşteptau viza de ani de zile, atunci când resursele lor se diminuau. Cu ce drept putea să pretindă, ea care era o străină?

Negăsind o soluţie, Gloria hotărâse să rămână acolo unde era, dar se temea că mai devreme sau mai târziu guvernul din Kenya să nu facă cercetări despre statutul ei în această ţară. Avea impresia că n-avea niciunul, dacă nu avea patrie.

Prietena ei Patricia, născută în Kenya, împărtăşise decepţia Gloriei. Frumoasă şi superficială, avea puţini prieteni printre tinerele fete de vârsta ei. Se consacra mai ales unei vieţi mondene trepidante şi căuta bucuroasă compania tuturor bărbaţilor din regiune susceptibili să-i placă.

— Ar trebui să te căsătoreşti cu un englez, îi spusese Patricia într-o zi. Problema ta ar fi astfel rezolvată. Nu văd altă soluţie.

Gloria făcuse o grimasă.

— Nu vreau să mă căsătoresc, cel puţin deocamdată!

— Cât despre mine, îi răspunsese Patricia cu vocea ei afectată, nu pot să aştept. De fapt, draga mea, insistase ea agitându-şi mâinile elegante cu degete subţiri, n-ai de ales. Căsătoreşte-te cu cineva care să te ducă în Anglia. Apoi, la primul pretext apărut, cere divorţul. Şi treaba va fi rezolvată!

— Ar trebui totuşi să fie la curent! protestase Gloria. N-aş putea să mă prefac… că iubesc pe cineva!

Patricia zâmbise cu condescendenţă.

— De ce nu?

— N-ar fi bine!

— Oh, Gloria! Dacă îl faci fericit un timp, de ce nu?

— N-aş putea! N-aş şti cum să procedez!

Patricia scosese un suspin.

— Este adevărat, recunoscuse ea, ai strica totul şi ţi-ar scăpa adevărul în cel mai prost moment. Ce păcat că nu sunt în locul tău! M-aş distra bine în asemenea

împrejurare.

— Adevărat? în orice caz, în ceea ce mă priveşte, nici nu se pune problema.

Patricia zâmbise.

— Nu atât de repede. Îţi voi găsi un bărbat, draga mea Gloria, un englez serios şi autentic pe care-l vei putea învârti pe degete! Şi mai mult încă îi voi spune de ce vrei să te căsătoreşti cu el, astfel încât atunci când îl vei întâlni, nu vei începe să roşeşti şi să te bâlbâi ca o proastă, de vreme ce va fi la curent. Vrei să fii englezoaică, vei fi!

Gloria râsese, apoi nu se mai gândise la asta. Dar Patricia avea continuitate în idei şi a sfârşit prin a găsi victima.

— Este fantastic! declarase ea. Într-adevăr fantastic. Şi este de acord!

Iată de ce Gloria prânzea astăzi cu „acest bărbat”; nu era sigură deloc că-l va plăcea într-o zi, şi-l găsea mai mult îngrozitor decât fantastic. Se simţea mai degrabă stânjenită. Cât timp va trebui să petreacă în preajma lui? La urma urmei, putea încă să-şi schimbe părerea.

Ea împinse meniul.

— La urma urmei, nu pot să mă căsătoresc cu dumneata, spuse ea cu voce scăzută. Îmi pare rău că v-aţi dat această osteneală, dar nu pot!

— Înţeleg, spuse el liniştit. Chiar nu-ţi este foame? Când vei mânca ceva, curajul o să-ţi revină şi vei vedea lucrurile într-o altă lumină. Poate chiar mă vei găsi pe gustul dumitale!

— Dar asta-i toată problema! mărturisi ea grăbită. Chiar într-o căsătorie aranjată ca aceasta, vom fi obligaţi să fim împreună, nu-i aşa? Ori, eu sunt obişnuită să trăiesc singură. Mă adaptez greu cu ceilalţi.

— Cred că este prea târziu să dai înapoi, declară domnul Carmichael cu o voce fermă şi hotărâtă, dar nelipsită de oarecare blândeţe. Vreau ferma dumitale, miss Kaufman. Am vrut întotdeauna să am pământ aici. Este foarte important pentru mine…

— De ce?

El ridică din umeri.

— Am motivele mele. Nu este suficient? Discuţiile noastre interminabile în legătură cu căsătoria noastră mi se par meschine faţă de ambiţiile mele. Vrei naţionalitatea engleză, o vei avea. Asta nu-ţi ajunge?

Gloria continuă cu încăpăţânare:

— Cred că am dreptul să cunosc aceste motive. Nu ştiu nimic despre dumneata!

— Este preţul aventurii, spuse el tăios. Nu se ştie la ce te angajezi.

Gloria făcu ochii mari.

— Nu sunt o aventurieră, murmură ea.

El nu răspunse.

— Cum îndrăzneşti să crezi aşa ceva despre mine? exclamă ea, revoltată.

— O tânără care se căsătoreşte pentru propriul ei interes nu poate fi considerată o aventurieră?

— Ţi-am spus deja, mi-am schimbat părerea!

— Este prea târziu. Ne vom căsători. Miss Gloria Kaufman, oricare ar fi părerea dumitale despre mine, nu va fi atât de îngrozitor, nu te nelinişti. Vei sfârşi poate să găseşti asta agreabil.

— Niciodată!

El se prefăcu că nu auzise şi se concentră asupra meniului. Comandă un prânz pentru doi fără să se ocupe de ea.

— Repulsia dumitale pentru băuturile alcoolice se referă şi la vin? întrebă el.

Ea nu gustase niciodată vin în viaţa ei.

— Bineînţeles că nu! Nu-mi place gustul băuturilor tari, dar apreciez vinul şi-l suport la fel de bine ca şi dumneata, fără nicio îndoială. Pentru o aventurieră, este necesar, nu-i aşa?

El zâmbi.

— Dumneata eşti aventurierul! îi aruncă ea.

— Încep să cred că Leonardo da Vinci avea dreptate, replică el râzând. Dar poate am noroc să dau peste o anghilă.

— Unele anghile au muşcături grave, îi aminti ea.

— Tiparii de mare, da. Dar există mici anghile prietenoase, pierdute în ocean. Ele sunt inofensive.

Capitolul 2

— Nu este genial?

Gloria nu îndrăzni să domolească entuziasmul Patriciei.

— Mi-a oferit un prânz excelent, cu vin!

Nu-şi explica ea însăşi de ce acceptase: vinul îi provocase un sentiment de destindere şi de căldură. Încă puţin şi s-ar fi împăcat cu cel din faţa ei!

— Ah! spuse Patricia râzând. Credeam că nu bei niciodată alcool!

— Nu i-am vorbit despre asta, Patricia. El crede că sunt o cunoscătoare.

— Eşti nebună!

— I-am vorbit de vinurile greceşti. Probabil că nu le cunoaşte!

— Poate te-a crezut, ştiind că mama ta era grecoaică. Dar ce idee! El nu este nebun, să ştii. Te-am prevenit.

— Nu-mi place, Patricia.

— Nu eşti obligată să-l iubeşti! Dragostea! Dragostea! Ce importanţă are? Un singur lucru contează: biletul tău pentru Anglia, nu?

— M-a tratat drept o aventurieră!

O licărire se aprinse în ochii Patriciei.

— Adevărat? Este minunat! Ce noroc ai, Gloria!

— El găsea asta mai degrabă şocant, să ştii, preciză Gloria. A fost odios.

— Ador bărbaţii odioşi! murmură cealaltă.

— Tu iubeşti toţi bărbaţii! o corectă tânăra.

Patricia zâmbi la această idee.

— Dar este atât de amuzant! Draga mea, n-ai putea încerca să te îndrăgosteşti puţin de el? Nu este greu! Personal, mă străduiesc tot timpul! Trebuie să te concentrezi asupra părţilor lui bune şi să le ignori pe cele rele.

— El nu are părţi bune!

Patricia se încruntă.

— Nu fi încăpăţânată. Toată lumea are. Este de acord să te ia de soţie, nu-i aşa?

Gloria îşi muşcă buzele. Îşi aminti declaraţia sa, în acea sală imensă de restaurant şi roşeaţa i se urcă în obraji.

— I-am spus că mi-am schimbat părerea…

— Cum?

— Dar Patricia, nu puteam să fac altfel. Tu ai fi simţit plăcere să te găseşti într-o astfel de situaţie, dar pentru mine era greu. El are dreptate, să ştii. Nu este bine să te căsătoreşti numai din interes. Dar când i-am spus că renunţ, m-a asigurat că era prea târziu să dau înapoi, că el însuşi ţinea la această căsătorie. Acum, mă va obliga să mă căsătoresc cu el!

— Dar este lucrul cel mai romantic care se poate imagina! exclamă Patricia, încântată.

— Nu este nimic romantic în treaba asta, replică Gloria tăios. Cred că este nebun! De altfel, el iubeşte pe altcineva, mi-a spus-o. A fost foarte dezagreabil şi este antipatic. Într-adevăr, Patricia, este bărbatul cel mai îngrozitor pe care l-am întâlnit vreodată.

Patricia luă un aer indispus. Gloria văzu după figura ei încăpăţânată că se gândea la un nou plan de bătaie. Ei nu-i plăcea să-şi vadă planurile eşuând.

Nu te-ai gândit destul la avantajele căsătoriei, reluă ea în sfârşit, hotărâtă. Dacă nu-l iubeşti, cu atât mai bine. Ar fi mult mai supărător dacă te-ai ataşa de el ca apoi să trebuiască să divorţezi. Dimpotrivă, îl găseşti atât de îngrozitor, încât îţi va fi indiferent. Nu vei fi obligată să treci prin momente penibile şi răvăşitoare. Şi apoi, este corect, cinstit, plin de tact!

— Plin de tact! Cum poţi să-l descrii astfel?

Ochii Patriei lansară fulgere.

— Eşti jignită pentru că nu te-a apreciat, începu ea, dar de ce îl tratezi astfel? El mă place.

— Toţi bărbaţii te plac!

Patricia izbucni în râs.

— Oh, Gloria, tu nu te adaptezi la nimic. Dacă este atât de îngrozitor cum pretinzi, trebuie să te forţezi dublu să-l apreciezi, şi mai ales să te faci plăcută de el. Înţelegi, este mult mai greu să deteşti un bărbat când crede că are de-a face cu o femeie absolut minunată. Da, ai face mai bine să cauţi cum să-l faci să se îndrăgostească de tine. Vei vedea lucrurile într-o cu totul altă lumină.

— Dar nu vreau să fie îndrăgostit de mine!

Patricia ridică ochii la cer.

— Nu complica lucrurile, dragă. Bineînţeles că doreşti să se îndrăgostească de tine! Ar fi totuşi mai comod, nu? Vei obţine astfel tot ce vrei de la el. Acum, trebuie stabilit un plan: serveşte-te de mintea ta, de frumuseţea ta, fă-l să-şi piardă sângele rece şi nu va mai fi nicio prolemă!

Ideea de a acţiona astfel o dezgusta pe Gloria în cel mai înalt grad.

— Nu, spuse ea tăios. îi voi scrie o scrisoare politicoasă pentru a-i mulţumi că a binevoit să accepte ideea de a mă lua de soţie, să-l anunţ că plec şi că nu mai am nevoie de el.

— Poţi fi încântătoare când vrei, se încăpăţână Patricia, tăios.

— Poate ar fi mai bine să-i dai tu scrisoarea, continuă Gloria cu acelaşi ton înţepat. Sunt sigură că zâmbetul tău îl va ajuta să uite toată această poveste.

— Într-adevăr, replică ea, cu un aer plictisit. Dar nimic nu-l va putea face să uite ferma ta, nici chiar seceta.

— Ei bine, n-o să mă căsătoresc totuşi pentru asta! exclamă Gloria cu o violenţă neobişnuită. Nimic nu mă va face să-mi schimb părerea încă o dată!

Uşurată, Gloria coborî strada cu o impresie de lejeritate. Admiră plantele căţărătoare în culori vii şi se bucură să vadă că arborii jacaranda începeau să înflorească. Nu va găsi nimic asemănător în Anglia. Se întrebă cum s-ar adapta în această ţară, dacă trebuia în cele din urmă să trăiască acolo într-o zi. Poate că, la urma urmei, trebuia să se bucure de obstacolele care-i

împiedicau plecarea. Nu era oare preferabil să locuiască în această frumoasă ţară unde se născuse?

Se apropia de centrul oraşului. Trotuarele erau pline de lume. Unii se înghesuiau în toate direcţiile, alergând spre locul de muncă sau la ocupaţiile lor variate; alţii, nemişcaţi, neştiind unde să meargă, nici ce să facă, priveau confuz mulţimea. Degeaba încercase guvernul să-i descurajeze, din ce în ce mai mulţi erau cei care veneau să caute de lucru în Nairobi, crezând că vor găsi aici o viaţă mai uşoară. Dar majoritatea tinerilor erau fără slujbă. Chiar când reuşeau s-o obţină, regretau uneori viaţa simplă pe care o duceau în satul lor şi că o schimbaseră pe precaritatea unei existenţe penibile în mijlocul zgomotului şi agitaţiei marelui oraş.

Gloria se gândea la toţi cei care se îndreptau de-a lungul bulevardului Kenyatta, spre mica librărie unde avea obiceiul să meargă.

Lucrul la fermă nu-i lăsa mult timp liber, dar îi plăcea să citească.

Cărţile nu erau întotdeauna foarte recente şi unele lucrări despre agricultură, aflate pe rafturi de ani de zile, se acopereau de praf. Fără îndoială, nimeni nu se interesa vreodată de ele. Uneori, totuşi, Gloria, căreia îi plăcea să scotocească în toate colţurile magazinului, le scotea şi le cerceta.

Avu parte ca de obicei de o privire zâmbitoare, şi după ce i se ceruse veşti despre sănătatea ei, vânzătorii îi oferiră o ceaşcă cu ceai

— Tratament de favoare rezervat câtorva clienţi. Gloria acceptă cu recunoştinţă, şi, cu ceaşca în mână, îşi începu cercetările privind titlurile cu speranţa de a găsi câteva lecturi care să-i schimbe ideile.

Era atât de absorbită, încât nu auzi că se deschide uşa, dar câteva cuvinte îi căpătară atenţia.

— Cartea dumneavoastră a sosit, domnule Carmichael. Vreţi să v-o împachetez?

Gloria se simţi răvăşită. Nu trebuia s-o vadă! îşi plecă mult capul şi se ascunse cât putu mai bine în umbra

favorabilă.

— Nu este nevoie. Daţi-mi-o aşa cum este.

Gloria aruncă pe furiş o privire în direcţia lui, în timp ce el se pregătea să plătească. Apoi va pleca: trebuia! Dar el nu făcu aşa. Îşi luă restul zâmbind şi privi spre fundul magazinului.

— Ei bine, Gloria ce noroc să te găsesc aici, exclamă el, ca şi cum era lucrul cel mai firesc din lume. Acum ştiu de ce eşti întotdeauna în întârziere când avem întâlnire în acest cartier!

El se întoarse spre vânzătorul care-l servise.

— Domnişoara Kaufman şi cu mine ne vom căsători.

Gloria tresări şi fu cât pe ce să-şi verse ceaiul. Încercă să-şi păstreze cumpătul. Exista gentileţe, aproape compasiune în expresia domnului Carmichael.

— Patricia nu ţi-a spus că te aşteptam la ceai? Nu-i nimic, vino acum.

El făcu cu ochiul personalului librăriei.

— Trebuie să alegem ziua, le explică el. Şi... fără întârziere.

— Într-adevăr, domnule, încuviinţară aceştia zâmbind.

— Eşti pregătită, Gloria?

Gloria îi făcu faţă.

— N-ai primit scrisoarea mea? Patricia, dacă ai văzut-o, trebuia să ţi-o dea!

El luă un aer amuzat.

— Într-adevăr, mi-a vorbit despre o scrisoare întrucâtva, dar i-am spus că dacă aveai ceva să-mi comunici, n-aveai nevoie să-mi scrii. Prin urmare, am rupt-o şi i-am înmânat bucăţile. Nu putea fi foarte important, deoarece am aranjat totul ieri, la prânz.

El zâmbi dezinvolt.

— Ce era în acea scrisoare? îţi manifestai graba, nu-i aşa?

Toţi ochii erau întorşi spre ei. Gloria încuviinţă. Nu putea totuşi să-i aducă un asemenea afront în public. Trebuia să ia totul de la început. Nu mai îndrăznea să-l

privească în faţă. De ce rupsese oare acea scrisoare? ghicise conţinutul ei? Nu, nu era posibil. Numai Patricia ştia şi ea n-ar fi mers până acolo încât s-o trădeze.

— N-am văzut-o pe Patricia în această după-amiază, astfel că n-a putut să-mi spună că mă aştepţi să luăm ceaiul, spuse el.

Ea scoase din raft o carte groasă broşată o întoarse distrată în mâini fără măcar s-o răsfoiască.

— Vreţi această carte, domnişoară Kaufman? o întrebă unul din vânzători, reprimându-şi un zâmbet.

Gloria îşi reveni în fire.

— Nu cred, spuse ea.

Ea nu protestă când domnul Carmichael i-o luă din mâini şi o puse la loc pe etajeră.

— N-o să citeşti asta, declară el pe un ton sigur. Nu vei ajunge niciodată la capăt. Dacă doreşti câteva romane, alege, ţi le ofer.

— Nu vreau nimic, mormăi Gloria.

— Adevărat?

— Nu-mi place să fiu grăbită când aleg cărţi. Îmi trebuie mult timp ca să mă hotărăsc.

Îl privi cu coada ochiului, ca să vadă cum reacţionează la această declaraţie.

— Nu vreau să te fac să aştepţi, preciză ea.

— Atunci, vino să te refaci puţin.

— Nu-i nevoie. Eu… nu mi-e foame.

— Mie nu mi se oferă ceşti de ceai în magazine! o tachină el.

El avea un aer copilăresc şi fals ofensat, care o făcu să râdă.

— Nici mie, mărturisi ea, dar aici este ceva special; toată lumea este foarte amabilă cu mine.

— Trebuie să fii o clientă bună.

— Da, recunoscu ea. Seara, am timp să citesc.

El o luă de braţ, deschise uşa şi o lăsă să treacă, după ce le adresase un zâmbet ironic vânzătorilor librăriei. Gloria încercă să se îndepărteze de el o dată ajunsă pe trotuar şi departe de priviri indiscrete, dar el o ţinea ferm.

O licărire amuzată strălucea în ochii lui.

— Îţi va fi greu să-mi scapi acum, domnişoară Kaufman.

Ea începea să-şi dea seama! Simţea presiune, în acelaşi timp blândă şi fermă, a braţului lui asupra braţului ei.

— Unde mergem? întrebă ea.

— Unde vrei. La cafeneaua din New Stanley’s Thorn Tree, poate?

Ea acceptă. În fond, ce importanţă avea? Ştia acum că nu va avea niciodată destul curaj ca să-l facă să înţeleagă clar că nu mai voia să se căsătorească, în ciuda tuturor avantajelor pe care această căsătorie i le-ar fi adus. Rupând scrisoarea ei, îi barase singura cale prin care putea să-i scape. În mod ciudat, se găsea în imposibilitate de a-i spune adevărul în faţă. Ar râde de ea, ar trata-o drept nebună sau lipsită de judecată, i-ar respinge obiecţiile ca pe nişte himere stupide şi ea s-ar regăsi în aceeaşi situaţie.

La Thorn Tree, avură şansa să găsească o masă la umbră şi Gloria se aşeză cu uşurare, aruncând o privire în jurul ei, ca de obicei, ca să vadă dacă nu cunoştea pe cineva.

— Oh! priveşte! exclamă ea deodată. Iată-l pe Bob Andrews. Îmi permiţi să mă duc să-i spun un cuvânt?

— Un prieten al dumitale?

— Da, cel care vine spre noi.

Ea se ridică pentru a-i atrage atenţia tânărului bărbat. îl plăcea mult pe Bob Andrews şi ştia că este reciproc. În acest moment, ca toţi cei pe care-i cunoştea, el visa s-o cucerească pe Patricia şi găsise în Gloria o aliată loială care îi apăra cauza. Ea îi dădea sfaturi şi el le urma, de obicei. Adesea, organizau întâlniri neprevăzute. Devenise un joc pentru ei: complotau împreună cucerirea Patriei şi se amuzau enorm. Gloria îi permitea unele familiarităţi faţă de ea, ştiind că nu era decât o prietenă pentru el, şi-l lăsa s-o salute cu un sărut pe obraz. În sinea ei, era destul de mulţumită că domnul Charmichael

urmărea scena…

Ea făcu prezentările, nu fără a arunca pe furiş o privire „logodnicului” ei, pentru a vedea cum reacţiona.

Benedict Carmichael se ridică fără grabă. El nu avea farmecul captivant al lui Bob, dar altceva îl făcea poate mai atrăgător: o prezenţă şi o autoritate impresionante.

El luă imediat situaţia în mână şi zâmbi, foarte în largul lui.

— Numele meu este Benedict Carmichael. Prefer Benedict sau Ben, dar până acum, încă n-am reuşit s-o conving pe Gloria să-mi spună pe unul din ele.

Bob Andrews izbucni în râs.

— Este atât de timidă, spuse el privind-o pe Gloria cu un aer tachinator. Mama ei vorbea întotdeauna despre lucruri îngrozitoare care se întâmplă tinerelor prea îndrăzneţe, cele care se împrietenesc cu bărbaţi despre care nu ştiu nimic. Pot să se aştepte la ce-i mai rău şi mai ales…

Se opri brusc, sesizând semnele de alarmă pe care i le făcea Gloria. Faţa tinerei era roşie de confuzie.

— Ce este? se nelinişti el, încurcându-se şi mai mult.

— Dar, nimic!

Benedict Carmichael părea să se bucure de scenă.

— I se întâmplă ceva îngrozitor, anunţă el. S-a angajat să se căsătorească cu mine îndată ce va fi posibil. Vreţi poate să asistaţi la ceremonie?

Bob îl privi uluit.

— Nu vă cred! Nu este adevărat!

Părea jenat şi încurcat.

— Patricia este la curent?

— Ea este cea care ne-a făcut cunoştinţă, preciză Benedict cu un zâmbet fin. Nu vă neliniştiţi pentru Gloria, Bob! Este în siguranţă cu mine.

Tânărul bărbat se destinse.

— Sunt sigur! Numai că… a avut câteva idei puţin nesăbuite în ultimul timp şi mă întrebam dacă nu este una dintre ele… Cred că v-a vorbit despre fermă! Nu poate să se ocupe singură de ea. De fapt, toţi eram puţin neliniştiţi

pentru ea, dar fiindcă se căsătoreşte, totul se va aranja. La urma urmei, este cea mai bună soluţie.

Îl privea pe Benedict Carmichael cu un aer intrigat

— Sunteţi cumva, pe deasupra, cetăţean britanic? Ar fi perfect pentru Gloria…

— Tot ce poate fi mai britanic, îl asigură Benedict.

Gloria se încruntă.

— Înţeleg că eu contez mult pentru tine, îi spuse ea lui Bob. Pari foarte încântat să scapi de mine!

— Dar este exact ce se întâmplă, exclamă el râzând. Patricia era sigură că vei face o nebunie. Ea spune că atunci când ai o idee în cap, eşti la fel de grecoaică precum mama ta. Nu vă lăsaţi înşelaţi, adăugă el adresându-se lui Benedict, pare blândă şi docilă la prima vedere, dar ştie ce vrea şi este o pasionată! Părinţii ei erau cunoscuţi în Kenya pentru că se adorau, în timp ce cuplurile unite erau destul de rare în această ţară; după Patricia, Gloria le seamănă: va fi o îndrăgostită înflăcărată şi complet devotată soţului ei!

— Bob!

Benedict izbucni în râs.

— Iată ce mi se pare foarte promiţător! murmură el.

Gloria se sufoca de indignare.

— Nu este deloc adevărat! se înfurie ea cu vehemenţă. Oh, Bob, pleacă, te rog!

— Ce vrei să spui prin „nu este deloc adevărat”? întrebă tânărul. Ce se întâmplă, Gloria? Ce mai pui la cale?

— Nimic.

Ea îi aruncă o privire imploratoare lui Benedict. Nu putea să-i vină în ajutor, să găsească o explicaţie? în fond, ar fi fost suficient ca acesta să spună adevărul, să admită că se căsătorea cu el pentru a obţine naţionalitatea britanică, faptul că nu era decât o aventurieră şi că n-avea nici afecţiune nici admiraţie pentru ea, dar el nu făcu nimic.

— Aşa cum aţi remarcat şi dumneavoastră înşivă, Gloria este foarte timidă, spuse el pe un ton afectat şi cu atâta siguranţă, încât aproape şi Gloria îl crezu. În public,

se arată foarte rezervată, dar în particular, ce diferenţă! Patricia nu ştie cât de bine spune considerând-o pasionată!

Gloria văzu o licărire ironică în ochii lui. Ar fi vrut să intre în pământ. Cum putea să-l privească pe Benedict în faţă după tot ce se întâmplase? Ea făcu un efort.

— Îi spun totuşi, Benedict când suntem singuri, reuşi ea să articuleze cu un zâmbet slab.

— Adevărat? spuse Bob.

El părea sincer emoţionat.

— Sunt mulţumit pentru tine. Acest an n-a fost foarte vesel, cred, şi tu ai meritat într-adevăr să ai noroc. Îţi urez multă fericire, draga mea.

Gloria vru să-i mulţumească, dar se sufocă. Cât despre Benedict, se arăta mereu la fel de imperturbabil.

— Nu vreau să te grăbesc, prietene, dar Gloria şi cu mine avem multe lucruri de pus la punct. Ea vrea să se întoarcă rapid la fermă şi eu ţin s-o însoţesc: trebuie să mă asigur de treaba care mă aşteaptă. Toate astea implică să ne căsătorim destul de repede.

Bob se ridică în picioare cu un zâmbet amabil.

— Nu ştiu ce veţi face cu această fermă. Este o secetă absolută. Gloria nu v-a spus? Nimic nu poate creşte acum.

— Nu am avut timp să abordăm problema în mod serios, răspunse domnul Carmichael.

Era amabil din partea lui să se arate aşa cordial, se gândi Gloria cu recunoştinţă. În realitate, ea îi ascunsese starea proprietăţii, când i-o oferise în schimbul căsătoriei…

— Înţeleg, spuse Bob; pe curând, atunci. Patricia m-a invitat să iau un pahar cu ea mâine seară, cred că veţi fi şi voi acolo.

El schiţă un salut cu mâna.

— Nu mai pot să te sărut acum! spuse el cu un aer ironic. Iată una din plăcerile la care va trebui să renunţi… La revedere, Gloria!

Ea încercă să glumească, dar nu reuşi decât să se bâlbâie lamentabil.

— Vorbeşte-mi despre fermă, Gloria, propuse puţin

după aceea Benedict. Ar trebui să înţeleg că dota nu este exact aşa cum mă aşteptam?

— Ei bine… da, recunoscu ea.

— Şi ce mai e?

Nu părea supărat. Totuşi, trebuia să-i vorbească despre seceta persistentă şi despre solul devastat de singura furtună pe care o avuseseră în trei ani! Asta antrenase stratul superior de pământ, lăsând goale rădăcinile arborilor, făcând să moară iarba şi puţinele recolte pe care reuşiseră să le obţină.

— Îmi pare rău, începu ea. Nu voiam să ţi-o spun imediat. Poate va ploua în acest an?

— A trebuit să omorâţi toate animalele?

Ea scutură din cap.

— Nu încă. Tatăl meu a obţinut o rasă a lui şi n-am avut curajul să le suprim. Speram ca altcineva să ia decizia. Am încercat să le vând unui fermier din sud, dar târgul nu s-a făcut.

— Presupun că ai avut problemele de eroziune obişnuite?

Gloria tresări. El cunoştea problema!

— Cum de ştii asta?

— Îţi imaginezi că am acceptat oferta orbeşte? Sunt la curent cu tot ceea ce tatăl dumitale a întreprins, draga mea. Mă interesa, de exemplu, rasa Kaufman pe care a obţinut-o: era o experienţă foarte valabilă.

— Aşadar, ştii ce-ţi aduceam: aproape nimic…

— Da. Dar ştiam ce reprezenta pe hârtie, şi asta îmi era de-ajuns. N-ai fost foarte cinstită în situaţia de faţă, nu-i aşa? Aş putea să nu am multă consideraţie pentru dumneata.

— Ştiu, admise ea. Dar nu înţelegi. Nu mă gândeam la dumneata ca la o persoană, ci ca la un partener anonim. Ţi-am spus că voiam să renunţ la acest plan nesăbuit, dar nu m-ai ascultat. Ţi-am scris…

— Vreau totuşi această fermă. Am nevoie de ea pentru a-mi realiza ambiţiile. Când vrei să ne căsătorim?

Ea îl privi uimită, puţin speriată de calmul lui.

— Când vrei, se auzi ea răspunzând.

— Săptămâna viitoare?

— Da.

În această săptămână, săptămâna viitoare, niciodată, ce importanţă avea? Va fi curând în Anglia şi s-ar separa de el pentru totdeauna.

— Mulţumesc că ai fost atât de… firesc cu Bob, spuse ea fără să-l privească. Nu voiam ca el să ştie.

— Te rog. Ai fi făcut la fel pentru mine, nu-i aşa?

— Nu mi-ai fi cerut-o. Nu ţi-ar plăcea ca prietena dumitale să te creadă îndrăgostit de altcineva, mă înşel?

Benedict nu răspunse. El comandă ceai pentru amândoi şi o îngheţată pentru ea ca şi cum era o fetiţă; degeaba îi spusese Gloria că nu voia lapte în ceaiul ei, ci lămâie, el nu făcu decât să râdă, ca şi cum ştia exact care erau gusturile ei; turnă lapte şi-i întinse ceaşca zâmbind. Ea o bău fără un cuvânt, sperând ca el să nu afle niciodată cât ura ceaiul cu lămâie. Nu se punea problema să ştie totul despre ea!

Capitolul 3

Căsătoria a avut loc în dimineaţa următoarei zile de marţi. Bineînţeles, Gloria nu avusese în vedere să meargă la biserică. Crezuse că nimic nu mai avea importanţă pentru ea şi era prima uimită să constate că era ataşată de anumite principii. Timpul, dinainte de căsătoria lor, trecuse foarte repede, şi în ciuda eforturilor, nu reuşise să aibă o discuţie foarte lungă cu Benedict. Totuşi, i-ar fi plăcut să pună la punct câteva lucruri. Poate va fi prea târziu după aceea pentru a-i impune ideile ei şi să-l facă să respecte ceea ce fusese întotdeauna idealul ei.

Singurul moment pe care-l găsi pentru această confruntare fu foarte prost ales şi avu drept consecinţă un eşec. Benedict era grăbit şi ea se simţea ca o proastă. Cu cât reflecta mai mult, la ceea ce voia să-i spună, cu atât i se părea mai ridicol.

— Nu va fi o adevărată căsătorie, declară ea din senin acostându-l între două uşi, în casa părinţilor Patriciei, când rămaseră o clipă singuri. N-aş putea admite

aşa ceva!

El îşi privi îndelung mâinile fără să răspundă. Un zâmbet ironic îi plutea pe buze. Un fel de panică o cuprinse pe Gloria: poate va pretinde relaţii mai normale între ei? Dar nu, îl va înţelege… Totuşi, i-ar fi plăcut să fie sigură: el trebuia să obţină fără greutate tot ce voia de la femei… Faptul că i-ar plăcea o altă tânără n-o liniştea. Ce se va întâmpla când va fi singură cu el, departe de toţi?

— Mă înţelegi, nu-i aşa?

— Mai bine decât crezi.

Ea scoase un suspin de uşurare.

— Eram sigură! Dar voiam ca asta să fie spus, domnule Camichael.

— Mi-ar plăcea să faci efortul şi să-mi spui Benedict, zise el tăios.

— Da, bineînţeles…

— Nu deteşti acest nume, nu-i aşa?

— Oh nu! îmi place mult. Nu cunosc un alt Benedict. Este un nume foarte original!

El întinse mâna şi atinse o şuviţă din părul ei scurt şi creţ. Fu ciudat de emoţionată de acest gest totuşi inofensiv.

— Nici eu n-am cunoscut niciodată o Gloria. Există altceva care te nelinişteşte în legătură cu căsătoria?

Ea făcu o grimasă.

— Mă neliniştesc de… Cum ar trebui să mă îmbrac în acea zi?

El zâmbi.

— Mi-ar plăcea, ca mireasă, să porţi ceva alb şi frumos, îi sugeră el.

— Oh, dar…

— Ştiu. Dar noi suntem singurii care ştim. Nu vrei să-mi oferi plăcerea să te îmbraci în alb, Gloria?

— Dacă vrei, spuse ea prompt.

Voi încerca să mă fac frumoasă pentru dumneata!

El se înclină ca pentru a-i săruta mâna.

— Şi eu? Ce vrei să port? Un costum închis la culoare?

— Da. Cu o cămaşă uni. Se va potrivi mai bine cu rochia mea albă. Şi o cravată sobră, clasică, pentru ca floarea de la butonieră să iasă mai bine în evidenţă.

— Voi face tot ce-mi stă în putinţă.

Ea se întrebă la ce se gândea; el nu făcea nicio aluzie la ceea ce vor face după căsătorie şi se simţi complet incapabilă să-l întrebe.

— La ora zece, marţi, Gloria, spuse el părăsind-o. Vei fi acolo, nu-i aşa?

— Da.

Ea încercă să găsească ceva să adauge, dar nimic nu-i veni în minte.

— De acolo vom merge la notar, pentru ca totul să fie aranjat legal, continuă el cu un aer degajat. Deja i-am explicat ce vrem. Îţi convine?

Incapabilă să răspundă, se repezi în interiorul casei ca şi cum ceva urgent o solicita. În realitate, nu făcu decât să urce scara şi să rămână pe palier, ascunsă în spatele balustradei, privindu-l cum pleacă. El nu putea să ştie că era acolo, şi totuşi adresă un zâmbet în direcţia ei, ca şi cum înţelesese şi se amuza de tulburarea ei.

Îşi dădu seama cu stupoare că începea să-l admire. Din spate, părea puternic şi solid, şi umerii lui masivi îi dădeau siguranţă. Dumnezeule! Ce se va întâmpla dacă se îndrăgostea de el? Şi totuşi, era adevărat, avea ceva atrăgător, viril… Era ceea ce căuta Patricia înainte de toate la un bărbat – şi Dumnezeu ştie că îl cunoştea! Gloria se întrebă dacă aceasta fusese îndrăgostită de el şi dacă-l prinsese în plasă un timp, între două aventuri, înainte de a-l abandona prietenei ei? Cu Patricia trebuia să te aştepţi la orice, bărbaţii sfârşeau întotdeauna prin a-i face pe plac!

Această competiţie cu Patricia îi dădu în cele din urmă Gloriei ideea de a îmbrăca rochia de mireasă a mamei sale la propria ei căsătorie. Fără să vrea, începea să ia lucrurile în serios. Nu-i ceruse Benedict să se îmbrace în alb pentru el? Putea să-i facă această plăcere. Avea o rochie albă în garderoba ei, dar aspectul ei sever nu-i va plăcea cu siguranţă. Pentru el, trebuia un material

vaporos, pentru forme feminine.

Această rochie de mireasă fusese făcută cu dragoste de mama ei, care brodase voalul cu propriile mâini, cu arabescuri reprezentând inelele unui lanţ, simbolul eternităţii. Era oare potrivită cu împrejurarea, de vreme ce Benedict şi cu ea erau destinaţi să se despartă cât mai curând posibil? îşi înăbuşi îndoielile, gândindu-se doar la imaginea pe care i-o va oferi. Poate îi va şterge prima impresie pe care i-o dăduse despre ea, aceea a unei trişoare şi a unei aventuriere?

La ora nouă, era gata.

— Nu te aşeza, exclamă mama Patriciei, îţi vei şifona jupa.

— şi ce să fac aşteptând?

— Nu te mişca şi respiră cât mai puţin posibil. Trebuie să fii la fel de frumoasă cum ar fi vrut părinţii tăi. Mama ta era prietena mea…

— Ştiu, spuse repede Gloria. Aţi fost atât de bună cu mine în tot acest an. Nu voi putea niciodată să vă mulţumesc destul!

— Sunt fericită că ai o influenţă bună asupra Patriciei. Ea mă nelinişteşte, să ştii, este atât de instabilă!

Gloria se forţă să zâmbească. Să se căsătorească cu cineva pe care nu-l cunoştea şi nu-l iubea doar pentru că putea să-i dea naţionalitatea pe care o dorea, nu i se părea să fie semnul unui comportament rezonabil şi serios.

— Fiindcă mergem pe jos, am putea poate să plecăm puţin mai devreme? Aş vrea să le arăt rochia mea celor de la librărie.

— Haide, Gloria!

Dar Gloria insistă.

— Lăsaţi-mă să merg acolo, vă rog.

— Dacă vrei astfel, draga mea. O să-i spun Patriciei să se grăbească.

Cele două tinere se angajară puţin după aceea pe bulevardul

Kenyatta. Copacii tropicali erau în plină înflorire. Gloria îşi ţinea rochia cu precauţie, ca să n-o târască prin

praf. Soarele strălucea printre florile mov, purpurii, roşii şi roz ale plantelor agăţătoare care mărgineau bulevardul. Era un timp minunat, plăcut, iar aerul era înviorător, cum era adesea în acest oraş aflat destul de la înălţime.

— Ce zi frumoasă ai ales pentru căsătoria ta! exclamă Patricia.

— Benedict a ales-o, îi aminti Gloria.

Patricia râse, uşor ironic.

— Pari întru totul resemnată cu soarta ta! încep să cred că ai mult noroc. Eu aş fi vrut să fiu obligată să mă căsătoresc cu el! I-ar fi fost suficient un cuvânt, sau unul din zâmbetele lui atât de devastatoare…

— El crede că poate obţine orice, încuviinţă Gloria.

Patricia scoase un oftat.

— Îmi plac bărbaţii ca el, declară ea. Este atât de… atât de viril!

— Este ca şi alţii!

— Îl găsesc deosebit de seducător, insistă Patricia.

Mi-ar plăcea să fiu în locul tău. Mă întreb de ce ţi l-am prezentat, acum! Şi nu-mi spune poveşti, Gloria Kaufman, nu-mi spune că nu eşti puţin fermecată de el, altfel n-ai fi îmbrăcat niciodată rochia mamei tale astăzi!

Un grup venea spre ele şi le bara trotuarul, ceea ce o scuti pe Gloria să răspundă la această declaraţie. Tinerii fluierau şi aplaudau, iar tinerele râdeau cu nervozitate.

— Bravo! Trăiască mireasa! strigau ei în cor.

Gloria reuşi să scape.

— Nu fugi! Este amuzant, exclamă Patricia care adora să facă impresie, chiar dacă nu era direct vizată. Nimeni nu-ţi va face rău!

Gloria încetini pasul.

— Este adevărat.

Oh, cât aş vrea ca această zi să se termine!

Patricia o privi cu ochi mari stupefiaţi.

— Ce trebuie să înţeleg din această remarcă?

Gloria deveni stacojie la faţă.

— Patricia, te rog! încă puţin şi fug imediat, dar nu pot să-i fac asta lui Benedict, nu-i aşa? Nu este vina lui

dacă sunt pusă într-o asemenea situaţie!

— El a rupt scrisoarea ta, îi aminti prietena ei.

Se apropiară de librărie.

— N-ar fi trebuit să vin, spuse Gloria în momentul când intrau pe uşă. Este o prostie!

— Prostie sau nu, acum că suntem aici mai bine să intrăm, replică Patricia ca s-o încurajeze.

Deschise larg uşa şi-şi împinse prietena în faţa ei în magazin.

— Clienta dumneavoastră preferată a venit să vă arate toaleta ei de mireasă, îi anunţă ea cu o voce vibrantă. Nu este minunată?

Vânzătorii o înconjurară, vizibil admirativi.

— Sunteţi atât de frumoasă, domnişoară Kaufman! Domnul Carmichael tocmai a ieşit de aici. A cumpărat cărţi, dintre care multe pentru dumneavoastră. A întrebat ce gen vă place.

— Adevărat? se miră Patricia.

Gloria întinse mâna şi luă cartea pe care Benedict i-o luase din mâini când se întâlniseră în librărie. Nu avusese timp atunci să citească titlul. „Probleme ale selecţiei şi eroziunii solului în agricultura africană” de Benedict Carmichael! Benedict Carmichael al ei!

— O iau pe aceasta, spuse ea cu o voce gâtuită.

— Doar n-o să citeşti asta! obiectă Patricia; este plictisitoare ca ploaia!

— Ba da, îmi trebuie. împrumută-mi bani, Patricia, ţi-i voi înapoia într-una din aceste zile.

— Puteţi s-o treceţi în contul domnului Carmichael, domnişoară Kaufman, îi sugeră unul din vânzători.

— Nu, refuză ea, stânjenită. Poţi s-o păstrezi, Patricia, până când o pun în valiza mea fără s-o vadă Benedict?

— Draga mea, îmi ceri nişte lucruri... Cum vrei să ascund această carte?

— Nu ştiu. Fă-o pentru mine, te rog! Nu poţi s-o pui în maşina tatălui tău?

— Bine, voi încerca, abdică Patricia fără entuziasm.

Dacă aş fi cumpărat-o eu, l-aş face s-o poarte toată ziua. îi faci deja o mare favoare voind s-o citeşti!

— El n-o va şti.

Patricia ridică din umeri şi plăti cu un aer nepăsător.

— Aţi face mai bine s-o împachetaţi, spuse ea vânzătorului. Domnişoara Kaufman va face o criză de nervi dacă o iau fără ambalaj.

Vânzătorul zâmbi.

— Domnul Carmichael era surprins că aveam cartea sa în stoc. El ne-a mărturisit că este mai ales teoretică, dar spera să-şi poată pune curând ideile în practică. Vorbea poate despre dumneavoastră, domnişoară Kaufman?

Un sentiment de disperare o cuprinse pe Gloria.

— Dar asta îi va lua ani de zile! murmură ea.

— Şi ce-i cu asta? zise Patricia.

— Şi când voi pleca în Anglia? murmură ea.

Patricia o conduse afară.

— Ascultă, mormăi ea cu un aer sever care ar fi făcut-o să râdă pe Gloria în alte împrejurări, înţeleg că eşti nervoasă astăzi, dar exagerezi! Ce voia să facă oare cu ferma, după părerea ta? Asta nu te va împiedica să-l iei cu tine în Anglia.

— Ba da! A spus că vrea mai întâi să realizeze unele planuri aici! Ce să fac, Patricia?

— Ce să faci? Deocamdată, te vei căsători, iată ce vei face.

El îi urmase instrucţiunile întocmai. Cravata argintie peste cămaşa scrobită, de un alb imaculat, oferea un contrast discret şi de bun-gust.

— Este bine aşa? o întrebă el în timp ce lua loc alături de el.

— Oh, Benedict!

— Ei bine? insistă el întinzându-i un buchet de flori pe care-l ţinea la spate.

— Te găsesc foarte bine. Şi eu?

Ea roşi. De ce-l întrebase ce credea despre ea? Asta nu-l interesa!

— Da… Te găsesc… divină da, într-adevăr, liebling.

Lacrimi îi urcară în ochi. Numai tatăl ei îi spunea aşa câteodată. Era aproape singurul cuvânt german pe care-l ştia.

Ceremonia se desfăşură într-o atmosferă stranie, impersonală. Patricia îi ţinea florile şi-i netezea lunga jupă din spatele ei când îşi schimba poziţia. Benedict îi strecură un inel pe deget în momentul când se aştepta mai puţin. Ofiţerul de stare civilă vorbea foarte repede, cu un accent care-i făcea cuvintele de neînţeles şi când veni rândul ei să pronunţe formula care trebuia să facă din ea, în mod legal, soţia lui Benedict, se bâlbâi îngrozitor.

— Cât de puţin îţi seamănă, draga mea, să nu te căsătoreşti la biserică, nu se putu împiedica să-i spună mama Patriciei, când Gloria fu singură cu ea. Din partea fiicei mele, asta nu m-ar mira, dar tu semeni atât de mult cu mama ta… Credeam că vei face totul conform regulilor. În fine, asta nu mă priveşte. A fost fără îndoială voinţa lui Benedict?

Gloria îşi ascunse faţa în buchetul de flori. Era foarte tentată, într-adevăr, să arunce vina asupra lui Benedict, dar ceva o reţinu.

— Pentru părinţii mei a fost altceva, murmură ea. Poate, mai târziu, vom face binecuvântarea acestui mariaj.

— Oh, bineînţeles, înţeleg perfect, spuse prompt mama Patriciei, temându-se c-o răbise pe Gloria, şi uşurată să vadă că nu renunţase complet la ideea de a se căsători într-o zi la biserică. Poate mama ta nu te-ar fi aprobat, dar eşti liberă să acţionezi după placul tău. Şi apoi, eşti atât de frumoasă în această toaletă!

Când Benedict se apropie de ea, Gloria nu se putu împiedica să roşească.

Dar mama Patriciei era lansată şi părea că nu se va opri niciodată. Ea continuă inexorabil:

— Va trebui s-o supravegheaţi, îi recomandă ea lui Benedict, dacă nu vreţi să vă fie răpită!

— Voi face în aşa fel ca asta să nu se întâmple, o asigură el cu un aer grav.

— Păstrând-o prizonieră la fermă?

— Rochia mea produce această iluzie, o întrerupse brusc Gloria. Când sunt în blugi, nimeni nu se întoarce să mă privească.

— Eu aş fi poate tentat, interveni Benedict.

Mama Patriciei începu să râdă.

— Fireşte! Gloria nu se îmbracă la fermă ca la Nairobi. Se va schimba poate seara ca să vă facă plăcere, dar va avea altceva de făcut decât să se gătească toată ziua! Dumneavoastră vă daţi seama de munca pe care o pretinde ferma Kaufman!

— Acum va fi treaba mea. Nu vreau ca Gloria să se extenueze muncind. Este deja mult să ţină casa şi să se facă frumoasă pentru mine!

Gloria tresări, întrebându-se dacă vorbea serios sau râdea de ea. Ce impertinent! Să se facă frumoasă pentru el! Şi în plus, să ţină casa lui! îşi imagina că se va consacra bunăstării lui? Ea intenţiona să meargă în Anglia cât mai curând posibil, dezlegată de legăturile care-i uneau şi să-şi câştige singură existenţa. Nu va fi soţia lui mai mult timp decât era necesar pentru nimic în lume!

El se aplecă spre ea şi depuse un sărut pe obrazul ei trandafiriu.

Buzele lui erau calde şi pline de viaţă, şi timp de o clipă de rătăcire, se gândi că ar putea să-i înapoieze acest sărut ca orice soţie, dacă n-ar fi decât pentru a vedea ce efect i-ar face să-şi apese gura de faţa lui bronzată…

— Nu este timpul să plecăm? spuse ea brusc, alungând aceste idei nebuneşti.

Benedict îşi trecu braţul în jurul taliei ei şi o strânse lângă el.

— Vino, spuse el.

Gloria se simţi profund tulburată de acest contact neaşteptat şi fu mai rău când o ajută să urce în Mercedesul lung şi negru care trebuia să-i ducă la hotel, unde el comandase o mică masă de căsătorie, şi unde trebuia să se schimbe înainte de a merge la notarul însărcinat să redacteze actul de vânzare prin care proprietatea Kaufman va deveni a lui Benedict. Pentru prima dată, remarcă

mâinile lui lungi, genele dese şi mătăsoase. Din când în când, el întorcea capul s-o privească şi ochii lor se întâlneau.

— Benedict, unde vom merge după vizita la notar?

— Am putea merge direct la fermă. Ţi-ar plăcea să faci altceva?

Ea scutură din cap.

— Credeam că nu vom merge la fermă până mâine. Astăzi, aş fi vrut să-ţi arăt animalele din Parcul Naţional. Nairobi este singurul oraş din lume care are unul. Dar nu era decât o idee. Poate nu te interesează?

O tăcere se lăsă între ei. Ar fi trebuit să-i mărturisească faptul că nu era posibil să meargă dintr-odată la fermă, într-o după-amiază. El nu-şi dădea seama de distanţe. Dar ezita să-i deranjeze planurile.

— ţi astă-seară? se informă el.

— Aş putea rămâne la Patricia.

— Nu, răspunse el scurt. Îţi voi rezerva o cameră la hotelul meu. Dar mâine vom merge la fermă, Gloria, fie că vrei fie că nu.

— Oh da, spuse ea. Mâine va fi perfect.

Ea scoase un oftat de uşurare, fericită că putuse să-l convingă atât de uşor. Se răsturnă în scaun şi îşi sprijini capul pe perna moale.

— Casa este foarte departe, nu-ţi dai seama.

— Obosită, liebling?

— Nu tocmai, spuse ea. Derutată, mai ales…

— Nu-i nimic. Într-una din aceste zile vei descoperi că locuinţa este acolo unde îţi este inima.

— În Anglia! hotărî ea într-un elan de speranţă.

— Poate…

Gloria petrecu o după-amiază minunată.

Benedict cunoştea animalele din ţară mai bine ca oricine. El plăti intrarea şi schimbă câteva observaţii cu ghizii care trebuia să conducă diferitele grupuri prezente în jurul Parcului. Ei anunţară că leii au fost zăriţi în împrejurimi în acea dimineaţă şi că vor fi probabil vizibili, moţăind la soare, pe această căldură a după-amiezii, dacă

se îndreptau imediat spre locul indicat.

Gloria şi Benedict ajunseră la câţiva metri de o leoaică şi puii ei. El opri motorul şi maşina rulă fără zgomot, fără ca animalele să fie alertate, deoarece vântul bătea contrar. Benedict păstra o tăcere religioasă – în timp ce alţii ar fi stricat situaţia vorbind. Rămaseră aşezaţi, nemişcaţi, privind foarte atent acest spectacol înduioşător. După un timp, Gloria sugeră să urmeze circuitul Văii Kalembi, la sud de intrarea principală.

— S-ar putea să vedem acolo leoparzi în pădure, spuse ea. N-am văzut niciodată decât doi în viaţa mea, din nefericire au devenit atât de rari, dar astăzi poate vom avea noroc! Au fost importaţi de asemenea doi rinoceri albi, pe care aş vrea să-i văd.

Primul leopard era într-un copac, de unde-şi privea hrana cu ochi mari galbeni şi ficşi. Gloria nu se aflase niciodată atât de aproape de un asemenea animal şi fu surprinsă să-l găsească mai mic decât se aştepta; blana lui de un galben deschis era marcată de pete închise la culoare şi regulate. Benedict îi atinse braţul ca să-i atragă atenţia şi-i arătă, într-un alt copac, o femelă instalată şi adormită asemenea unei pisici mari domestice întinsă la soare.

Aproape se întunecase când părăsiră parcul.

— A fost minunat! exclamă Gloria. Mulţumesc că m-ai adus, Benedict. Nu voi uita niciodată această după-amiază.

Tăcu, gândindu-se brusc că i-ar fi plăcut să-i povestească tatălui ei această vizită, şi că nu mai era posibil… Lacrimi îi apărură sub pleoape.

— Va trebui mâine dimineaţă să plecăm foarte devreme, spuse ea. Dar dacă te vei sătura de condus, voi putea să te înlocuiesc.

Benedict îi aruncă o privire, apoi îşi întoarse din nou ochii la drum.

— Vom lua avionul, este mai uşor, Gloria. Oricum, nu vreau să-mi las avionul la aeroportul Embakasi prea mult timp. L-am găsit de ocazie în Anglia şi l-am adus eu însumi aici. Nu vreau să-l pierd din vedere.

Gloria simţi brusc că păleşte şi că pământul se scufundă sub ea. Timp de o clipă îngrozitoare, crezu că va leşina, dar acest subterfugiu îi fu refuzat.

— Voi fi bolnavă!

El opri maşina aproape imediat şi ea fu cât pe ce să treacă prin parbriz. Coborî în grabă şi el o urmă s-o susţină. Respiră profund aerul binefăcător. El se arătă de o tandreţe pe care o aprecie mai mult decât ar fi ştiut s-o spună.

— Îmi pare foarte rău, se scuză ea îndată ce fu posibil.

Tremura din toată fiinţa ei.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

Se sprijini de el ca şi cum era lucrul cel mai firesc din lume, lăsându-l să-şi treacă mâna prin părul ei umed, şi-i degajă fruntea cu o mângâiere blândă.

— Nu pot urca într-un avion! exclamă ea. Nu pot! Nu pot!

ţi izbucni în hohot de plâns.

El îi puse capul pe umărul lui şi aşteptă să se calmeze, cu toată răbdarea de care dăduse dovadă în parc.

— Din cauza părinţilor tăi? întrebă el.

— N-am zburat niciodată. Nimic nu mă va face să-mi schimb părerea! Dacă vrei să iei avionul, eu voi lua trenul.

— Dacă vrei. Dar aş vrea să-ţi cer să faci ceva pentru mine, înainte.

— Ce? se interesă ea ştergându-şi ochii.

— Să vii cu mine la aeroport şi să examinezi avionul în cele mai mici detalii.

Apoi, dacă vrei totuşi să iei trenul, voi merge eu însumi la gară să te conduc.

Un fel de admiraţie se năştea în ea în faţa modului în care reacţionase Benedict la scena care se desfăşurase şi abilitatea cu care reuşea să-i aţâţe curiozitatea cu privire la acest nenorocit avion. Cum putea să creadă că va reveni asupra deciziei când se arătase atât de intransigentă acum câteva minute?

— Domini întotdeauna situaţiile în felul acesta?

întrebă ea.

El zâmbi cu amabilitate.

— Aproape întotdeauna, da.

Capitolul 4

Orchestra era atât de zgomotoasă, încât de-abia se puteau auzi. Gloria avea impresia că are ochii umflaţi şi că este foarte puţin atrăgătoare. Regretă că venise la restaurant, seara asta.

— Am făcut o întreagă problemă pentru nimic, îi spuse ea lui Benedict.

— Nu, răspunse el, nu este genul tău.

Ea se simţi reconfortată de cuvintele lui…

— Ai dominat cu uşurinţă situaţia, continuă ea cu timiditate. Era mai degrabă şocul decât altceva, cred. Regret că a trebuit să suporţi asta.

El îi adresă o privire amuzată.

— Eşti oare pe cale să-mi mulţumeşti? întrebă el. Aş fi crezut că nu mi-o vei ierta niciodată?

— Din contră! îţi sunt foarte recunoscătoare.

— Pentru că te-am făcut să accepţi ideea de a urca în avion?

— Nu.

Benedict puse o mână liniştitoare peste ale ei, care tremurau în ciuda eforturilor ei de a le controla şi-i zâmbi.

— Nu te voi forţa să vii cu mine. Credeam că ai înţeles.

— Da, dar nu vei avea multă consideraţie pentru mine dacă nu vin, replică ea. Şi ar fi mult mai comod. Îmi pare rău. Pot face multe lucruri, dar nu să urc într-un avion!

— Există întotdeauna trenul.

— Dar tu vei lua avionul oricum, nu-i aşa?

El ridică sprâncenele, mirat.

— Ce pot să fac?

— Nu ştiu.

— Sunt sigur de mine, să ştii, îi spuse el. Voi fi la gara de sosire înaintea ta.

Ea zâmbi cu jenă.

— Oh, să ştii că nu se poate numi o gară… Trenul se opreşte în plină câmpie pentru a se aproviziona cu apă. Nu vei găsi locul foarte uşor!

De ce o privea oare în felul acesta? Şi de ce ţinea atâta ca el să vină s-o întâmpine? Era perfect capabilă să se întoarcă acasă singură, o făcuse deja de zeci de ori! Nu se temea de nimic! Dar el o făcea să-şi piardă cumpătul…

— Contez să te regăsesc, îi promise el.

— Da, bâigui ea, bineînţeles.

Ce om ciudat! îl studie pe furiş în timp ce savura biftecul suculent care-i fusese pus în faţă. Orchestra era asurzitoare, ritmurile africane se succedau fără întrerupere. Această zarvă veselă o scutea pe Gloria să vorbească şi-i permitea să dea curs liber gândurilor.

Hotărâse deja să nu ia trenul şi să meargă cu el, în ciuda temerilor.

Îşi lăsă brusc cuţitul şi furculiţa pe masă, abandonând biftecul.

— Voi urca în acest avion cu tine! declară ea deodată. Dar să nu mai vorbim. Nu vreau să mă mai gândesc la asta.

— Eşti sigură?

Cu buzele uscate, ea încuviinţă cu un semn din cap.

În momentul acela, Patricia şi Bob pătrundeau în restaurant. Ei îi zăriră imediat pe noii căsătoriţi şi se îndreptară spre ei.

— Ei bine! exclamă Patricia. Vă credeam pe amândoi deja sosiţi la fermă!

Ea îi făcu cu ochiul prietenei un semn plin de semnificaţie şi se aşeză alături de ea.

— Aşadar, ai reuşit să obţii un voiaj de nuntă?

Benedict şi Bob, interpelaţi de o cunoştinţă comună, le lăsară singure un moment. Bucata muzicală se termină exact în clipa aceea şi întrebarea Patriciei răsună în liniştea bruscă în tot restaurantul.

Gloria păli.

— Nu este nostim, Patricia, spuse ea cu o voce stăpânită.

Patricia ridică din umerii ei bronzaţi.

— Dar este o ocazie minunată pentru tine! protestă ea. Va fi prea ocupat la fermă ca să te privească, în timp ce aici poţi să-i oferi o imagine fermecătoare şi romantică a ta. Te va vedea cu alţi ochi.

— Eu nu pot să mă prefac, afirmă Gloria pe un ton definitiv.

— Evident, nu se va îndrăgosti cu siguranţă de tine dacă iei un aer de plictisit toată ziua!

Patriciei părea că-i face plăcere s-o provoace.

— Dacă tu nu-l vrei, draga mea, sunt altele cu care se va mulţumi foarte bine!

Gloria o privi în ochi.

— De ce te prefaci că eşti atât de cinică? Benedict este serios…

— Niciun bărbat nu este, zise tăios Patricia.

Gloria nu răspunse. Când Bob o invită să danseze puţin după aceea, acceptă cu plăcere, hotărâtă să-i arate Patriciei că putea să procedeze aşa cum se aştepta cu Benedict. Nu era mult loc pe pista de dans. Bob era un dansator mediocru şi se întrebă cum putuse să nu remarce niciodată.

— Patricia este într-o dispoziţie ciudată, îi mărturisi Bob.

— Îi place să contrarieze, ştii bine, răspunse Gloria.

— În orice caz, nu-i plac, spuse el. Priveşte-o! Este mult mai atrasă de Benedict al tău!

Gloria preferă să nu privească.

— De ce n-ai plecat atunci când ne-ai văzut? Ai fi putut pretexta… nu ştiu, lumea de exemplu, zgomotul?

— N-am avut de ales. Era prea mulţumită să vă întâlnească pe amândoi. De altfel, s-a repezit imediat spre voi! Nu-mi place modul în care se poartă cu soţul tău. O cunosc. Niciun bărbat nu-i rezistă!

— Este atât de frumoasă…

— Trebuia să facă la fel ca tine: să se căsătorească. Gloria… îţi este indiferent că încearcă să-ţi seducă soţul?

Gloria ridică din umeri.

— Este un joc, răspunse ea. Patriciei îi place să flirteze, dar nu cu bărbaţii căsătoriţi.

— Dimpotrivă! Ce face în acest moment?

Bob părea din ce în ce mai indignat.

— Am face mai bine să ne întoarcem la masă, Bob.

Cântăreaţa, care dansa în acelaşi timp cu graţia incomparabilă a africanilor, se lansă într-un nou cântec. Ea îl privea pe Benedict cu insistenţă, ca şi cum nu era decât el în asistenţă, şi se părea că nu cântă pentru el.

Gloria nu se putu împiedica să nu remarce manevra ei. Era oare atât de atrăgător pentru celelalte femei?

Patricia şi cu el erau acum foarte aproape unul de altul, aşezaţi la o masă de lângă scenă. Coapsele lor se atingeau, şi ea îi arunca ocheade fermecătoare, dând cea mai bună folosinţă lungilor ei gene. Se ridicară totuşi s-o întâmpine pe Gloria.

— Benedict m-a invitat să vin să vă văd peste câteva zile, o anunţă Patricia. Se teme că va muri de plictiseală acolo, singur!

— Nu va fi singur, se indignă prietena ei. Eu voi fi acolo.

— Nu te supăra, spuse cealaltă, fără ostilitate. Ştii foarte bine ce vreau să spun.

Gloria se gândi la numeroasele dăţi când îi propusese să vină să-i ţină companie la fermă şi la toate scuzele invocate ca să refuze. Şi acum, pentru prima oară, atunci când nu mai ţinea la prezenţa ei, accepta cu calm, ca şi cum era lucrul cel mai firesc din lume!

— Tu eşti cea care te vei plictisi, spuse ea luptându-se să nu-l privească pe Benedict şi întrebându-se ce credea despre toate astea.

— Eu?

Patricia se prefăcu uimită.

— Când m-am plictisit?

— Ţi s-a întâmplat deja, Patricia, interveni Benedict pe un ton nepăsător, ca şi cum, se gândi Gloria, o cunoştea de ani de zile. Gloria are dreptate, ar fi trebuit să ne gândim la asta. Ar trebui să-ţi inviţi un prieten, Patricia,

astfel toată lumea va fi fericită.

„În afară de mine” se gândi cu tristeţe Gloria. Se simţea nefericită, respinsă, în timp ce toţi discutau veseli şi făceau planuri. Înainte, dorise adesea compania câtorva prieteni la fermă, deoarece se simţea singură, chiar şi când trăiau părinţii ei. Pleca de acolo cu plăcere, şi-i plăcea în mod special să meargă la Nairobi, la Patricia. Şi acum, de-abia putea să suporte ideea venirii acesteia la ei! Era oare din cauza lui Benedict? Putea să se gândească la fermă ca „la ei”?

— Bob ar putea veni şi el, propuse ea.

Patricia căscă plictisită, ca şi cum problema n-o mai privea.

— Am pus deja totul la punct, răspunse ea cu nepăsare.

— Adevărat? insistă Gloria.

Benedict încercă să destindă atmosfera.

— Gloria trăieşte ca într-un vis de când am zărit doi leoparzi în parc, în această după-amiază, le explică el. Se pare că asta se întâmplă foarte rar, că am avut mult noroc.

El adăugă, nu fără ironie:

— Şi leoparzii au văzut ceva rar!

Gloria avu nevoie de timp pentru a realiza unde era, în acea dimineaţă. Coborî din patul ei şi merse să privească pe fereastră. Un şir lung de maşini nemişcate, bară la bară, stânjeneau strada care ducea spre centrul oraşului. Aşa era în fiecare zi dimineaţa pentru a pătrunde în centru, seara pentru a ieşi de acolo.

Aruncă o privire la ceas. Nu se grăbea să se îmbrace. Copacii tropicali o fascinau. După ultimele ploi, nimic nu mai înflorise la fermă, şi în ultimele săptămâni petrecute acolo, strălucirea acestor culori îi lipsea. Spectacolul copacilor în curs de uscare, peisajul pustiu şi prăfuit, animalele numai piele şi os încercând să-şi prelungească viaţa potolindu-şi setea la râul capricios care traversa proprietatea şi din care numai câteva băltoace noroioase erau alimentate de doi ani, totul o deprima în mod deosebit. Din contră, la Nairobi, culorile izbucneau din

toate părţile. Bucurie pentru ochi, copacii tropicali, plantele agăţătoare, arbuştii exotici şi florile ornamentale străluceau în toată splendoarea pe bulevardele largi ale oraşului.

Se bătu la uşă şi alergă spre pat. I se aducea micul dejun.

După plecarea africanului, înghiţi sucul de portocale, apoi o ceaşcă de ceai înainte de a se întoarce la fereastră. Deodată, îşi aminti de cartea lui Benedict. Scotoci în valiză, sperând că Patricia se gândise s-o pună acolo. În sfârşit, o găsi. Când se debarasă de hârtia în care era învelită, i se păru impresionantă. Avea chiar o fotografie a lui Benedict pe dosul copertei, cu o listă a titlurilor lui universitare, şi câteva cuvinte despre o serie de conferinţe pe care le ţinuse despre nevoile terenurilor deşertice, precum şi o scurtă biografie: naşterea la Londra în urmă cu treizeci şi patru de ani, colegiul pe care-l frecventase şi lista universităţilor unde lucrase sau predase.

Gloria puse cartea în fundul valizei, descumpănită de tot ce aflase despre soţul ei. Îşi dădea seama că nu ştia nimic despre adevăratul Benedict şi că îl cunoştea într-un mod complet superficial. Acest bărbat, cel din carte, era un expert în domeniul său care, dintr-un motiv cunoscut doar de el, îşi ascunsese întotdeauna cu grijă realizările sale cele mai interesante. Desigur, obsedată de propriile ei probleme, îşi pusese puţine întrebări asupra lui. Nu manifestase niciodată nici cel mai mic interes pentru ocupaţiile lui, şi el o simţise, fără nicio îndoială…

De aceea, cu o modestie neobişnuită şi într-o altă stare de spirit, coborî să ia adevăratul ei mic dejun cu Benedict. În trecere, luă o felie de papaia de pe masa încărcată cu cereale şi fructe care ocupa centrul încăperii. El se ridică s-o salute.

— Ai dormit bine?

— Da, spuse ea. Ţi tu?

— Destul de bine.

Se instalară faţă în faţă, în fotolii confortabile şi moi.

— Am comandat ouă, şuncă şi cafea pentru amândoi,

continuă el. Îţi convine?

Ea nu îndrăzni să-i spună că lua rar micul dejun şi încuviinţă prompt.

— Regret că te-am făcut să aştepţi. Mă întrebam cu ce să mă îmbrac.

El o măsură cu acel aer de detaşare amuzată care-i era obişnuit.

— Ai putea fi luată drept miss univers, dimineaţa asta!

Ea roşi.

— Nu căutam complimente!

— Ştiu, răspunse el tăios, făcând să apară în ea acea impresie de stânjeneală care devenea atât de frecventă între ei.

El privi în depărtare, prin fereastră, împrejurimile lipsite de vegetaţie care se întindeau spre câmpie, în imediata vecinătate a oraşului Nairobi.

— Apa trebuie că lipseşte în mod serios în aceste regiuni şi totuşi nu este departe de Nairobi.

Gloria tresări: se gândea la altceva. Ea luă o înghiţitură de cafea.

O idee stupidă îi trecu prin minte, şi nu se putu împiedica s-o formuleze cu voce tare. Avea intuiţia că acea cămaşă imprimată în culori vii pe care o purta nu fusese aleasă de el ci… de o femeie!

— Îţi… îţi place mult persoana care ţi-a oferit această cămaşă?

O privi cu un aer uimit.

— De ce crezi că mi-a oferit-o cineva?

— Este oare… tânăra de care eşti îndrăgostit?

El părea acum în culmea stupefacţiei.

— N-am spus că era o tânără.

— Nu, este adevărat, admise ea. Oare… Patricia ţi-a dat-o?

— Mă întreb cine ţi-a vârât ideea asta în cap! spuse el încet.

— Oh, doar mă întrebam, asta-i tot…

Spre marea ei uşurare, chelnerul sosi cu ouăle cu

şuncă, dar în ciuda acestei diversiuni, nu se putu împiedica să insiste.

— Era Patricia?

— Găsesc interesul tău foarte flatant! exclamă el râzând.

Gloria scutură din cap. Bineînţeles, avea tot dreptul de a primi cadouri, avea toate drepturile! Totuşi, ideea că Benedict şi Patricia schimbau cadouri o contraria în cel mai înalt grad. Asta îi dădea o impresie de inferioritate împotriva căreia nu putea lupta. Patricia îl cunoscuse aşadar suficient de bine ca să-şi permită să-i ofere cămăşi? şi ce-i mai dăduse altceva?

— Oh, dacă este Patricia, înţeleg că ţii s-o păstrezi, spuse ea pe un ton tăios.

El zâmbi: o licărire ironică dansa în ochii lui. Gloria se simţea ridicolă, acum, şi ar fi intrat bucuroasă în pământ. Oare ce-i venise?

— Ai destulă marmeladă? întrebă el cu aerul lui ironic.

Ea înţelese că subiectul era închis şi tăcu. Nu mai era cu Bob, nici cu un coleg, ci cu un bărbat care nu va întârzia să-i remarce copilăriile sau cea mai mică greşeală…

Îl privi cum îşi toarnă o altă ceaşcă de cafea. O bea neagră, foarte dulce, cu un aer vag şi distant, ca şi cum se gândea la cu totul altceva. Dar la ce?

— La ce oră trebuie să fim la aeroport? întrebă ea.

El o privi fix, ca şi cum încă n-o văzuse.

— Poftim? Ce-ai spus?

— Nimic… îmi voi face valiza. Suntem limitaţi din punct de vedere al bagajelor?

— Nu, răspunse el fără s-o slăbească din ochi. Ce ai de luat?

— Două valize. Numai cărţile cântăresc destul de greu şi nu poţi să iei mare lucru în avion, nu-i aşa?

— Nu te nelinişti pentru asta.

— Nu mă pot împiedica.

— Înţeleg, spuse el zâmbind. Nu poţi să ai încredere

în mine, liebling?

Ea remarcă brusc că se simţea liniştită la ideea de a merge cu el…

Era o impresie consolatoare să aibă pe cineva pe care să se bizuie. Fusese singură atâta timp… Dar era ciudat că acest necunoscut, Benedict Carmichael, pentru care credea că nu încerca decât indiferenţă, trezea în ea aceste sentimente contradictorii.

Aşezată alături de Benedict, în maşina care-i ducea la aeroport, Gloria încercă să nu se gândească la ce o aştepta. Se concentră asupra soţului ei şi se întrebă cum va reacţiona ea însăşi când îl va vedea în propria ei casă, în camerele în care locuiseră părinţii ei atâta timp. El va dormi în fosta lor cameră, hotărî ea. Era mult mai mare şi mai aerisită decât celelalte, şi avea o sală de baie alăturată care-i va conveni – chiar dacă numai pentru a se bărbieri şi a se spăla cu puţină apă, deoarece nu se punea problema de băi sau de duşuri în acest moment.

Părăsiră periferia industrială şi se angajară pe şoseaua Kampala – Mombassa, apoi pe cea spre aeroport. Văzând avioanele pe pistă, Gloria se încordă. Păreau atât de mici, atât de fragile… La ideea distanţei pe care trebuia s-o străbată şi când îl descoperi pe cel al lui Benedict şi mai mic decât celelalte, o transpiraţie rece o făcu să tremure.

— Încă poţi să iei trenul.

Vocea lui o făcu să tresară.

— Nu, spuse ea, aş prefera să rămân cu tine.

— Începi să ai încredere în soţul tău?

Ea nu răspunse, dar emoţii necunoscute o tulburau…

Când maşina se opri în zona de îmbarcare, era foarte calmă. Reuşi chiar să zâmbească zărind avionul minuscul al lui Benedict. Litere şi semne misterioase pentru ea erau pictate de fiecare parte a fuzelajului.

În interior, spaţiul era mai încăpător decât ar fi crezut.

— Ai face mai bine să te aşezi în faţă, cu mine, o sfătui Benedict.

Gloria deveni toată palidă.

— Tu vei conduce? întrebă ea.

— De obicei, se spune pilotezi.

El era foarte destins.

— Aşază-te. Îţi vei lega centura. De aici vei vedea mai bine şi eu voi putea veghea asupra ta.

— Este… este necesar? bâigui ea.

— Cred că da.

Strânse centura ca s-o menţină ferm.

— Eşti foarte slabă, remarcă el.

— Nu tocmai.

Nu îndrăznea să-l privească. De altfel, era foarte ocupată să-i privească mâinile pline de cicatrice, în timp ce-i ajustau bretelele în jurul ei. Le găsea fascinante… un mic fior de plăcere o străbătu când o atinseră. Fu uşurată când se îndepărtă de ea, cu centura bine fixată, şi când luă loc pe propriul său scaun, instalându-se la postul de pilotaj, cu gesturi precise şi eficace.

Câteva momente mai târziu, calea fiind liberă, motorul începu să zbârnâie. Gloria n-avu timp să-i fie teamă. Nu putea decât să urmărească mişcările mâinilor lui, care mânuiau manetele. Avionul luă o ultimă turnantă pe pistă şi înainte să-şi poată da seama, era în aer, ridicându-se treptat spre cerul albastru şi limpede.

— Este minunat! exclamă ea.

— Va fi şi mai bine când vom trece pe lângă Muntele Kenya, spuse el. De ce n-ai face puţină cafea?

— Aşteaptă puţin… dacă nu te superi.

El se întoarse spre ea şi o privi lung.

— Voi aştepta, spuse el în cele din urmă.

Şi Gloria avu impresia că fraza lui era cu dublu înţeles. Încă una din intuiţiile ei bizare.

Capitolul 5

Iarba aspră şi arsă de soarele câmpiilor lăsă curând locul pantelor Muntelui Kenya, cel mai frumos dintre munţi, lăcaşul vechilor zei care promiseseră pământuri înalte triburilor la alegerea lor, dar care trebuia să fie învinse în final de omul alb, în ciuda zvonurilor anunţând

întoarcerea lor în timpurile viitoare. Poate acele zvonuri erau fondate, se gândi Gloria privind departe în jos, cum se schimba peisajul. Pământul comanda celor care-l lucrau, pretindea totul de la ei şi oamenii nu-l puteau schimba complet. Erau la discreţia lui, aşa cum fuseseră la discreţia zeilor care, altă dată, îl întruchipau.

— Iată Embu, acolo jos, spuse ea cu voce tare. Trebuie să fim la jumătatea drumului.

— Şi cafeaua aceea? Tot nu doreşti?

Gloria regretă că n-o făcuse atunci când i-o ceruse prima dată. În apropierea muntelui, curenţii şi golurile de aer făceau avionul să coboare şi să urce brusc, ceea ce avea un efect dezastruos asupra stomacului ei.

Îşi desfăcu totuşi centura şi se ridică; aşteptă câteva clipe pentru a se obişnui cu echilibrul instabil. După câţiva paşi nesiguri, se îndreptă de bine de rău spre bucătăria minusculă şi trase perdelele care o ascundea. Surprinse, în trecere, zâmbetul amuzat al lui Benedict şi, agasată, hotărî să-l ignore.

Când reveni cu cafeaua, el studia harta.

— Te-ai rătăcit?

— Căutam Nanyuki, răspunse el.

— Este de cealaltă parte a muntelui.

Urmă un nou gol de aer şi avionul coborî câţiva metri, ceea ce o făcu să cadă pe scaunul ei.

— Este inevitabil? se interesă ea, puţin neliniştită.

— Trebuie să fie greutatea ta suplimentară dinainte.

— Credeam că asta n-are importanţă! strigă ea.

— Nu are. Mama ta te-a învăţat să găteşti la fel de bine cum faci cafeaua?

— Bineînţeles! spuse ea legându-şi centura pentru mai multă siguranţă, încă puţin obsedată de consecinţele prezenţei sale asupra mişcărilor avionului.

— Asta nu este atât de evident, reluă el. Cunosc multe fete care nu ştiu să facă nici măcar ouă ochiuri!

Gloria se încruntă. Credea fără greutate că el cunoştea „multe fete”… în orice caz, Patricia nu-l uluise cu siguranţă cu talentele ei culinare, ea care fusese

întotdeauna servită ca o regină!

— Mama mea avea principii de educaţie foarte stricte: nu-i plăcea să ceară cuiva să facă ceea ce putea face ea însăşi.

— şi ce crede despre asta fiica ei?

— Crede ca şi mama ei. Prefer să mă achit eu însămi de sarcinile casnice.

— Chiar şi pentru soţul tău?

Gloria luă în grabă o înghiţitură de cafea.

— Când voi avea un soţ, unul adevărat vreau să spun, voi găti fireşte pentru el şi…

Se opri, neţinând să enumere toate lucrurile pe care ar fi în stare să le facă pentru el.

— Şi apoi? insistă el.

— Şi… începu ea. Ei bine, fireşte că-l voi servi cât voi putea de bine. Nu la asta te aştepţi de la soţia ta?

— Poate. Eşti o persoană uimitoare, Gloria Carmichael. Pe de o parte, eşti la fel de englezoaică precum sunt eu şi apoi, deodată, ai admirabile reacţii demodate şi tipic greceşti!

— Am moştenit unele trăsături de caracter ale mamei mele, fireşte.

— Fireşte.

Ea se îndreptă.

— Nu fi nesuferit! în fine, presupun că te vei căsători cu o persoană modernă, cineva de care vei fi mândru în societate. Îţi doresc să te bucuri! De altfel, dacă rămâi pe aici, ea nu va avea nevoie să ştie să gătească.

— Oh, nu ştiu. Desigur, avem încă mulţi servitori pentru moment, dar totul se poate schimba de la o zi la alta.

Gloria nu binevoi să răspundă. Îşi bău cafeaua dintr-o înghiţitură care-i arse gâtul şi fu cât pe ce să se înece.

— Iată-te pedepsită! o ironiză el. Eşti atât de sigură că ştii totul despre mine!…

— Ba nu! Nu ştiu nimic! Doar că excelezi în specialitatea ta. Ştiu ce faci în Kenya, dar asta-i tot. Şi nu doresc să aflu mai mult, adăugă ea.

— Atunci, nu încerca să mă lipseşti de informaţii. Nu este foarte delicat să-mi vorbeşti despre viitoarea mea soţie, atunci când nu sunt căsătorit cu tine decât de douăzeci şi patru de ore.

— N-ar fi trebuit să-mi vorbeşti despre ea la prima noastră întâlnire!

— Mi se întâmplă să spun lucruri pe care nu le gândesc, ca şi tine, de altfel, spuse el cu un aer ironic, dar fără agresivitate. Nu m-ai asigurat o dată, că nu te vei căsători niciodată pentru că preferi să trăieşti singură?

Gloria îi aruncă o privire furioasă şi-şi concentră atenţia asupra peisajului, încercând să domine tulburarea pe care vorbele lui o stârniseră în ea. Era adevărat: nu intenţionase niciodată să se căsătorească înainte de a-l cunoaşte. Credea că niciun bărbat n-o va emoţiona destul pentru a accepta să-şi piardă libertatea. Dar acum, ghicea că dacă un bărbat reuşea să-i fure inima, va obţine de la ea tot ce voia…

Îşi dădu brusc seama că el o examina cu un aer atent şi intrigat. Cine se credea? Ochii ei aruncară fulgere. Ridică din umeri cu un aer furios.

— Ai face mai bine să priveşti pe unde mergi! îi aruncă ea cu mânie.

El începu să râdă.

— Asta nu mai are importanţă. Iată Meru, acum. Nu suntem departe de Isiolo şi de fermă. Eşti mulţumită că te întorci?

— Da, într-un fel.

Ea se gândi la starea fermei şi plăcerea ei se întunecă.

— Pământul este într-adevăr într-o stare atât de proastă?

— Mai rău decât îţi poţi imagina!

— Oh, sper să reuşesc să scot ceva din el.

— Nu mă gândeam să te induc în eroare, să ştii… Totuşi, te-am înşelat, dar a fost absolut involuntar! Mă tem că vei fi foarte decepţionat.

El nu părea preocupat.

— Eram la curent cu efectele secetei. Ca să mărturisesc totul, era tocmai ce mă interesa în această fermă.

Îşi dădea seama într-adevăr de situaţie? în fine, curând va judeca el însuşi. Ea se aplecă spre hublou şi zări Isiolo. Recunoscu imediat Sacré Coeur şi filiala locală a băncii Barclay – o clădire roz extraordinară cu aspect de fortăreaţă, detaşându-se în mijlocul micilor case acoperite cu tablă ondulată, a prăvăliilor care suplineau nevoile populaţiei din toată regiunea.

— Ai fost deja aici, nu-i aşa? îl întrebă ea, neputând rezista mai mult timp tentaţiei de a-l chestiona.

— La Isiolo? Nu, niciodată.

— Dar în Kenya?

— Da, am venit anul trecut. Mai întâi ca turist, să vizitez rezervaţiile de animale. Seceta s-a dovedit dramatică şi aveam câteva idei de pus în practică, cu titlu de experienţă. Era mai uşor de spus decât de făcut. Credeam că Unesco mă va ajuta mai mult, dar resursele lor sunt sever limitate. Ei voiau să mă trimită în Kenya, şi chiar să-mi permită să lucrez cu ei, dar trebuia să-mi găsesc o fermă.

— şi acum s-a făcut?

— Da, şi am găsit o soţie, cu aceeaşi ocazie! exclamă el pe un ton ironic. Dar timpul meu este numărat. Trebuie să lucrez şi pentru ei. Datorită lor am un avion şi tot echipamentul necesar.

Aparatul începea să piardă din înălţime şi se pregătea să se aşeze pe terenul de aterizare amenajat de-a lungul albiei secate a râului.

— Dacă-mi spui ce pot face, aş putea să te ajut, se oferi ea, sperând că nu vedea în această propunere o impertinenţă din partea ei.

— Te credeam grăbită să pleci în Anglia?

Ea ezită.

— Da, evident… Dar nu sunt obligată să plec imediat. Aş putea să mă fac utilă făcând socoteli, de exemplu. Cunosc destul de bine animalele.

Timp de o clipă, faţa lui Benedict se lumină, ca şi cum ceea ce-i spusese îl satisfăcea din plin. Poate asta spera de la ea de la început?

— Doar pentru un an, preciză ea imediat, nevrând ca el să-şi facă idei greşite.

— Dar bineînţeles, încuviinţă el cu o indiferenţă evidentă.

Gloria fu puţin ofensată.

— N-am aşteptat altceva niciodată! adăugă el, punând-o în culmea confuziei.

Efectele secetei erau şi mai dezastruoase decât îşi imaginase Gloria. Acoperiţi de praf roşcat, arborii pe care părinţii ei îi plantaseră în jurul casei se aplecau lamentabil deasupra resturilor din ceea ce odată fusese într-o zi o grădină. Chiar trandafirii, florile preferate ale mamei sale, care primiseră întotdeauna îngrijiri deosebite, erau morţi, fiind reduşi la câteva tije fără viaţă ieşind din sol.

Gloria ignoră cât putea împrejurimile devastate ale casei. Mama sa ar fi suferit teribil în faţa acestui spectacol! Se îndreptă cu curaj şi hotărâre spre verandă.

— O să-ţi arăt camera ta, îi spuse ea lui Benedict.

Traversară un mare hol întunecat, apoi un culoar lung şi în fine, deschise larg uşa camerei pe care i-o destina.

Inima-i bătea în timp ce ridica storurile.

Soarele inundă camera, dezvăluind marele pat pe care părinţii ei îl împărţiseră şi celelalte mobile fără mare valoare acoperite de praf.

Benedict se opri brusc la uşă; privi cu un aer întunecat icoanele în culori fade care decorau pereţii. Gloria urmări privirea lui şi roşi. Ea era obişnuită de atâta timp cu acele reprezentări stilizate a Fecioarei şi a lui Hristos! Nu erau decât imitaţii palide ale adevăratelor icoane pictate pe lemn; ele trebuia să fie imprimate cu miile pe hârtie obişnuită. Fără îndoială, nu proveneau din Grecia… Nici măcar tatăl Gloriei nu putuse împărtăşi devoţiunea soţiei lui pentru acele imagini de prost gust, dar o lăsase să decoreze cu ele camera lor fiindcă le iubea

şi pentru ea evocau o mică bucată din Grecia.

— Ea n-avea decât o singură icoană autentică, îi explică Gloria. Este în camera mea, dar poate ţi-ar plăcea s-o ai în camera ta?

— De ce nu iei tu această cameră?

Ea scutură din cap.

— Este cea mai frumoasă din casă, recunoscu ea, dar o prefer pe a mea. Am toate lucrurile acolo, am aranjat-o, am ales perdelele chiar eu… Sunt acasă la mine, acolo.

— Nu-ţi plac acestea de aici? spuse Benedict.

Gloria nu le găsise niciodată frumoase.

— Îţi înţeleg reacţia, reluă el. Dar eu nu dau atenţie acestui gen de lucruri.

— Îţi voi aduce o altă icoană, propuse ea, stânjenită.

El refuză.

— Lasă lucrurile aşa cum sunt: ele sunt ale tale oricum.

— Nu tocmai. Tot ce este aici îţi aparţine. Aşa a fost hotărârea, nu?

El privi pe fereastră. Iarba uscată se întindea cât vedeai cu ochii până la orizont. Culoarea cenuşie generală cuprinsese până şi rarii salcâmi care îşi aruncau spre cer ramurile devastate.

— Ia această cameră, Gloria, insistă el. Dar unde este a ta?

Ea ezită să i-o arate, dar nu vedea cum să-l împiedice s-o urmeze pe lungul culoar până la acea mică încăpere care era a ei, cu patul îngust de tânără fată, cu doi pereţi acoperiţi de etajere pline de cărţi citite şi recitite. El le privi imediat, amuzat să vadă, amestecate cu cărţi de economie, de agricultură şi de contabilitate, pe cele care-i legănaseră copilăria, cărţi de aventuri, poveşti cu animale…

— Credeam că ai preferat cărţi de fată, spuse el.

Ea se încordă.

De ce era atât de important pentru ea ca el să-i aprecieze lecturile de copil?

Se îndreptă spre uşă, mai stânjenită ca oricând, şi

spuse pentru a face o diversiune:

— Mă duc să-l caut pe Koinage, ca să-i spun să prepare prânzul, îi aruncă ea peste umăr. Pot să-i cer să-ţi aducă valizele?

Ea ezită, aşteptând un răspuns.

— Vrei să-ţi desfac valizele, sau preferi s-o faci tu însuţi?

El se întoarse brusc.

— Ai face asta pentru mine?

Ea îi evită privirea.

— Bineînţeles, răspunse ea.

— Ce femeie minunată trebuie să fi fost mama ta, remarcă el.

— Într-adevăr, era o femeie remarcabilă.

El se apropie de ea şi luă brusc o şuviţă din părul ei buclat şi o înfăşură pe deget. Acest contact o emoţionă profund pe tânăra femeie: apropierea acestui bărbat o tulbura într-un mod neaşteptat.

— Cred totuşi că ar trebui să iei camera părinţilor tăi, spuse el. Dacă aş ocupa cabinetul de toaletă, unde există un pat, ar fi mai comod; astfel, am avea loc pentru a-i găzdui pe Patricia şi pe prietenii ei.

— De unde ştii că există un cabinet de toaletă? se miră ea.

El zâmbi.

— N-a fost nevoie să fac calcule complicate ca să deduc. O uşă pentru sala de baie, una pentru cabinetul de toaletă, nu?

El trase uşor de şuviţa de păr.

— Tu poţi să păstrezi uşa închisă, dacă vrei.

— Da, dar… Ce va crede Patricia?

— Asta are atâta importanţă?

— Nu, admise ea. Tu decizi.

Îşi ridică ochii spre el.

— Ai cunoscut-o… înainte? îl întrebă ea.

El se încruntă şi se îndepărtă puţin.

— Am întâlnit-o anul trecut. Se ocupa de rezervaţia de animale în acel moment.

Tăcu, dar Gloria nu se putu împiedica să continue:

— Nu mi-a spus că te cunoştea de atâta timp!

— Ia te uită… Contrar a ce pretinzi, îmi pari curioasă…

El o prinse de braţ, şi deodată, o atrase spre el şi o strânse la piept. Gloria se aştepta atât de puţin la acest gest, încât nu protestă. Din contră, încercă o plăcere aproape… aproape senzuală să simtă acest corp ferm şi musculos lângă al ei…

— Cred că aceşti frumoşi ochi greceşti mă pot duce până la capătul lumii. Sunt atât de negri, atât de gravi, chiar când râzi! Ei nu merită să fie îndreptaţi spre cei care nu ştiu să-i aprecieze.

Spre marele lui amuzament, Gloria se îndepărtă roşind din plin. El se aplecă spre ea şi depuse un sărut pe obrazul ei îmbujorat.

— Cred că am o slăbiciune pentru tot ce este grecesc în tine!

Gloria stătea pe verandă, pe punctul să termine o cămaşă de noapte cu broderii pe care începuse s-o confecţioneze, dar mai ales îl aştepta pe Benedict. Era plecat de destul de mult timp, şi începea să se întrebe dacă Land-Roverul era în pană, sau dacă se rătăcise încercând să găsească limitele câmpiei deşertice. Koiange, africanul, se postă în pragul uşii şi privirea lui exploră orizontul. El îl acceptase deja pe Benedict ca pe noul stăpân al fermei, ceea ce Gloria, cunoscându-i firea tradiţionalistă şi conservatoare, considera drept un omagiu al diplomaţiei soţului ei.

După un timp, el arătă cu degetul ceva care se mişca în depărtare.

Gloria privi în direcţia indicată şi văzu un nor de praf care anunţa sosirea Land-Roverului.

Scoase un oftat de uşurare. Ce va dori să bea când soseşte? Va fi mort de sete. În agitaţia ei, se înţepă în deget şi-şi reprimă o exclamaţie de enervare: o picătură de sânge păta acum cămaşa de noapte nouă. Se aplecă să caute foarfecele căzute Dumnezeu ştie unde, şi nu-l văzu

pe Benedict ieşind din Land-Rover şi apropiindu-se încet de ea. Când se ridică şi-l zări atât de aproape, tresări şi foarfecele căzură din nou. O licărire sardonică dansa în ochii soţului ei când se aplecă să le ridice.

— Ammm i-am cerut ceai lui Koinage, bâigui ea. Sunt sigură că-ţi va face bine, trebuie că ai gâtul uscat.

— Bine.

Părea prea obosit pentru a vorbi mai mult. Îşi şterse faţa cu o batistă apoi se prăvăli într-un scaun alături de al ei, şi-şi întinse picioarele lungi în faţa lui.

Gloria se ridică repede când el se aşeză.

— Mă duc eu însămi după ceai, îl anunţă ea. Lui Koinage îi place să viseze cu ochii deschişi la apusul soarelui şi nu scoţi nimic de la el la această oră a zilei. Se pare că ai într-adevăr nevoie de un întăritor.

Tatăl meu prefera un whisky, dar eu n-am cumpărat niciodată. Aş putea merge mâine să caut la Isiolo, dacă doreşti? Ar fi trebuit să mă gândesc când eram la Nairobi…

El o întrerupse.

— Mă voi mulţumi foarte bine cu ceai.

Ea făcu ceaiul cât putu de repede. Cel din regiune avea un gust plăcut, care ei îi plăcea mult. Când reveni pe verandă, Benedict era ocupat să examineze cămaşa de noapte pe care ea aproape o terminase şi un zâmbet uşor rătăcea pe faţa lui. Ea puse platoul şi i-o smulse din mâini.

— Eşti o croitoreasă pricepută, Gloria, murmură el. Mama ta te-a învăţat şi asta?

Ea îşi împături lucrul.

— Călugăriţele din mănăstirea unde am fost crescută considerau croitoria drept element necesar în educaţia unei fete, spuse ea.

Îi întinse ceaşca de ceai pe care el o acceptă cu un oftat de uşurare.

— Mă tem că vei fi obligată să renunţi la croitorie, de acum înainte.

Ea îl privi prompt.

— Ceva merge foarte rău?

El îi făcu semn că da.

— Specimenele din rasa Kaufman? Va trebui tăiate?

— Ar fi mare păcat. Voi încerca să le trimit unuia dintre prietenii mei pentru ca să se ocupe de ele până când vor fi într-o stare mai bună. Este o cruzime să le păstrezi aici.

— Ştiu, recunoscu ea. Dar n-am avut curajul să mă despart de ele.

Ea îi turnă ceaiul.

— Sunt mulţumită că iei afacerea în mână şi că îţi asumi responsabilitatea, mărturisi ea foarte repede. Dar vei pierde bani, acum când sunt ale tale!

— Am putea să numim aceasta o „proprietate în asociaţie", sugeră el. Nu te agita. Nu există doar veşti proaste.

— Nu?

El se aplecă înainte.

— Mai întâi, voi recupera terenul arabil. Cea mai mare parte din acesta a fost dus de ploi până în râu. îl voi aduce înapoi pe câmp cu excavatorul şi voi planta ceva care să-i dea stabilitate înainte de ploile următoare.

— Dacă vor veni!

— Vor veni într-o zi. Poate nu în acest an, dar mai devreme sau mai târziu, şi atunci vreau să fiu pregătit. Dacă biochimiştii nu se înşală, această regiune va deveni din ce în ce mai aridă în următorii ani – şi nu va trebui să se piardă nicio picătură de apă. Totul este realizabil, sunt sigur!

Ea începu să-l creadă.

— Tu nu vei lucra singur? întrebă ea.

— Nu, deşi la început trebuie să rămâi modest. Dacă experienţa mea reuşeşte în această regiune, sper s-o extind pe teritorii mai mari, regiune după regiune, pe tot continentul. Dacă reuşesc să demonstrez că o fermă poate supravieţui aici, în ciuda secetei şi deşertului invadator, voi transmite rezultatele la Unesco şi altor organizaţii. Ele vor lua legătura cu guvernele interesate. Nu va fi poate o revoluţie, dar vor fi salvate vieţi.

Ea îi turnă o altă ceaşcă de ceai lui Benedict.

— Nu vei putea să faci totul într-un timp atât de scurt, spuse ea.

— Într-adevăr, dar vreau să pun treaba pe roate înainte să te duc în Anglia. Asta nu poate să aştepte, Gloria. Este păcat, fiindcă ar fi mai bine în Anglia unde mătuşa mea s-ar ocupa de tine, decât aici, unde lucrurile vor merge din ce în ce mai rău în lunile viitoare.

Gloria îşi întoarse privirea şi privi soarele care cobora brusc la orizont, ca şi cum toate forţele nopţii erau pe urmele ei. Kenya fiind foarte aproape de ecuator, nu cunoştea apusul. Era încă zi la un anumit moment, apoi după un minut urma întunericul.

Stelele străluceau deja ca bijuteriile pe un fond de catifea neagră, suspendate pe cer. Mai târziu, luna se va ridica şi îşi va proiecta lumina argintie asupra peisajului dezolant. Gloria resimţea toate astea cu mai mare intensitate decât la Nairobi. Ce mult îi va lipsi în Anglia! Nu va regăsi acolo păsările viu colorate al căror cânt trezea străinii obişnuiţi în ţara lor de nord, cu specii cu penajul mai închis, cu cântece mai puţin armonioase. Şi animalele îi vor lipsi, şi tot ce reprezenta viaţa ei în acest loc.

— Cred că mi-ar plăcea mai mult să rămân, spuse ea.

Capitolul 6

Gloria privi micul avion cum se îndepărtează pe cer. Se simţea cuprinsă de o impresie de solitudine. Era ridicol: ştia foarte bine că Benedict va reveni peste două zile, poate mai puţin. Ea încercase bucuria de a lucra alături de el la fermă şi să stea de vorbă în timpul serilor. Nu era dezagreabil să-l simtă atât de aproape de ea, noaptea, când era culcată. Îşi amintea cât fusese de greu uneori să se simtă singură la fermă, cu toate problemele pe care trebuia să le rezolve. Acum deveniseră ale lui Benedict Carmichael şi ea era uşurată. împărţea cu el greutăţile vieţii în acest loc pustiu.

Punând decizia sa în aplicare, el începuse să refacă pământul arabil pe care ploile îl antrenaseră, distrugând

solul şi făcând orice cultură imposibilă. El săpase în patul râurilor, lovindu-se adesea de rădăcinile golaşe, înjurând, tunând şi fulgerând şi scrâşnind din dinţi.

Gloria îl ajuta cât putea de bine, şi nu era prea mândră de rezultatele pe care le obţinea. Într-adevăr, dacă se temea de avion, dacă nu era întotdeauna în largul ei la Nairobi, aici era capabilă să conducă un camion şi să facă drumuri cu pământul mai repede decât Benedict însuşi.

Ea începuse de asemenea să-i facă acea cămaşă pe care i-o promisese în locul celei pe care el o aruncase cu o supunere ciudată... Alesese materialul cu grijă. Era alb, cu dungi fine negre şi când în sfârşit o îmbrăcă, nu putu decât să constate cât de bine îi punea în valoare prestanţa şi distincţia. Nu-l găsise niciodată atât de frumos.

El şi-a pus-o ca să zboare spre Sudan, unde se ducea pentru afaceri cu Unesco. Poate o aprecia? în orice caz, nu i-a spus niciun cuvânt. Aşteptase în zadar un compliment, dar el nu acorda niciodată atenţie la ceea ce purta. îmbrăcămintea ei, în schimb, era mereu obiectul unor comentarii, ca şi cum modul în care era îmbrăcată avea importanţă pentru el.

În timp ce se întorceau împreună spre terenul de zbor, ea îl întrebase ce însemnau literele pictate pe avion.

— Aşadar le-ai observat, spuse el uimit. Te credeam prea speriată pentru a discerne ceva.

— Eu remarc întotdeauna micile lucruri fără importanţă.

— Da. MAB vrea să spună: Omul şi Biosfera. Este un program pe care Unesco l-a lansat în mod special în Africa occidentală, şi are ca obiect să facă un studiu despre viitorul pe termen lung al regiunii Sahelului. Domeniul meu este Sudanul şi sunt însărcinat de asemenea să fac observaţii aici, despre nordul Kenyei.

Cu mâinile în buzunare, Gloria reflecta, regretând că nu ştie mai mult.

— Eşti un personaj foarte important, Benedict?

— Îmi place încă s-o cred, spuse el râzând.

— Dar nu asta ne face importanţi, răspunse ea. Ce

faci exact?

— Puţin din toate. Trebuie să analizez solul şi vegetaţia, să examinez posibilităţile de supravieţuire în zona Sahelului, a vieţii animale şi umane, să fac observaţii variate referitoare la studiul plantaţiilor posibile în condiţii de secetă, cercetarea noilor specii contribuind la regenerarea ecosistemului. Noi încercăm să stabilim un echilibru între nevoile nomazilor din regiune şi cele ale micilor fermieri. Eşti mai bine lămurită, acum?

Gloria nu îndrăznise să admită că nu vedea mult mai clar. Îşi promisese să-i citească în timpul absenţei cartea în întregime, în loc să sară paginile cele mai dificile, sperând să înveţe mai mult despre reacţiile personale şi despre tot ce realizase el.

— Există mai ales nomazi pe aici, îi spusese ea. Cei din zona lacului Turkana, în nord. Sunt o populaţie extraordinară, într-adevăr. O să-ţi placă.

— Unii dintre ei lucrează pentru tine?

— Nu, nu cred. Majoritatea oamenilor pe care îi folosim sunt somalezi şi unul sau doi din Samburu.

Câteva momente mai târziu, el urcase în avion şi se angaja pe pistă. Ea rămase singură. Un nor enorm de praf ascunsese aparatul de ochii ei, lăsând urme roşii pe pielea sa şi pe haine. Nu putuse să vadă dacă îi făcuse sau nu un semn de adio. Dar îi plăcu să creadă c-o făcuse.

Gloria îşi petrecu restul zilei încărcând şi descărcând pământ, ca şi cum viaţa ei depindea de asta. Nu se întoarse acasă nici măcar pentru prânz şi lucră cu o încrâncenare care ar fi declanşat furia lui

Benedict, dacă ar fi fost prezent. Întorcându-se exact înainte de apusul soarelui, văzu numeroase antilope africane alergând pe drum. Erau nişte animale mici, de o fineţe admirabilă, ca toate specimenele din rasa lor, şi greu de urmărit când se repezeau să se pună la adăpost, deoarece sunt foarte rapide. Gloria încetini, amuzându-se de săriturile lor. Mai departe, în savană, avu bucuria să zărească o frumoasă antilopă-suliţă, cu coarne lungi caracteristice, uşor curbate spre spate, cu capul ei negru

cu alb. Se speriase de vreun zgomot şi, cu capul ridicat, adulmeca aerul, simţind un pericol invizibil.

În acel moment, Gloria îi înţelese neliniştea. O leoaică slabă, ghemuită în spatele unui tufiş uscat, se pregătea să sară pe prima pradă care-i va apărea. Îşi pusese ochii pe antilopa-suliţă, era lucru sigur. Inima Gloriei începu să bată pentru frumosul animal care plecase prea târziu: animalul cu păr arămiu o doborî fără întârziere. Asta era viaţa, în deşert. Leoaica îşi va reuni familia în jurul prăzii, şi vor supravieţui puţin mai mult graţie acestui festin nesperat. Masculul va mânca mai întâi, se va ghiftui cu carnea caldă, apoi ceilalţi lei se vor hrăni la rândul lor. Numai după aceea puii vor avea dreptul să-şi ia partea lor şi cum nu va rămâne mare lucru, vor suferi mai mult decât adulţii din cauza secetei şi a foamei.

Revenind acasă, nu putea vorbi despre întâlnirea sa decât lui Koinage, dar el îi întâmpină cuvintele cu o indiferenţă totală. Era mult mai preocupat să ştie ce va mânca Gloria la cină, în seara aceea.

— Ce doriţi? se informă el, cerându-i să aleagă între felul pe care ar fi trebuit să-l mănânce la prânz şi o bucată mare de vânat pe care o preparase pentru seară.

Gloriei nu-i era foame. Ar fi vrut mai presus de orice să facă o baie ca să îndepărteze praful roşu de care era acoperită din cap până-n picioare – o baie lungă, caldă, pentru a se destinde şi a putea dormi după aceea. Dar nici vorbă de un asemenea lux şi trebui să se mulţumească doar cu un lighean de apă călduţă.

După aceea mâncă prânzul pe care Koinage îl încălzise, ascultând concertul din Aranjuez de Rodrigo, pentru chitară şi orchestră. În acest timp, aprecia mult compozitorul spaniol orb şi muzica lui o liniştea după o zi de muncă. Se urcă repede în pat cu cartea lui Benedict, pe care la ora asta o găsi deosebit de dificilă. Dar după ce se suci şi se răsuci un timp în patul mare al părinţilor ei, îşi dădu seama că nu se simţea în largul ei acolo şi se simţi tentată să se întoarcă în camera sa. În cele din urmă, se strecură în camera mică pe care Benedict o alesese. El nu

lăsase acolo multe urme: nu existau fotografii, nici obiecte personale. Fu puţin dezamăgită, dar în acelaşi timp uşurată, deoarece se simţea vinovată că pătrunsese în domeniul lui Benedict. Se întinse pe pat şi reluă cartea de la început, hotărâtă să asimileze fiecare cuvânt, cu scopul de a putea să se intereseze de tot ce va spune el la întoarcere.

Urletele hienelor de afară o treziră şi sări din pat, speriată la ideea că soţul ei ar putea să se întoarcă şi s-o găsească în camera lui. Se aruncă în propriul ei pat, uitând să încuie cu cheia uşa de comunicare. De altfel, n-avea intenţia s-o facă. De la început, nu se gândise la asta. îi acorda lui Benedict o încredere totală. Se gândea la el, cu inima bătând repede, ascultând hienele care urlau totdeauna noaptea. El n-avea niciun motiv să revină la o asemenea oră. Întoarcerea lui era prevăzută pentru mâine seară, foarte târziu.

Era încă trează când răsări soarele, anunţând o nouă zi… înţelegea că africanii ca şi romanii înaintea lor, numărau orele începând din zori, şi nu de la miezul nopţii. În câteva minute, Koinage va bate la uşa ei şi-i va aduce micul dejun. Va veni curând ora să reia lucrul. Scoase un suspin şi se întinse. Muşchii îi erau dureroşi. Ar fi dat oricât pentru un duş!

În mijlocul după-amiezii, avu primele necazuri cu camionul. El se încălzea şi ea n-avea nici cea mai mică idee cum să remedieze situaţia. Turnă cu generozitate apă în radiator, dar începu imediat să fiarbă. Unul din şoferii africani veni să arunce o privire la maşină, dar nu era mai lămurit decât ea cum să repună în funcţiune motorul.

— Este mort, spuse el ridicând din umeri ca şi cum camionul nu mai prezenta niciun interes.

— Într-adevăr, spuse ea, dar trebuie să-l facem să pornească din nou.

— Când stăpânul va reveni, îl va repara!

— Nu, acum trebuie să-l reparăm, insistă ea.

Urmă o discuţie lungă fără rezultat pozitiv şi Gloria începea să dispere, aplecată pe capotă, cu capul în mâini,

întrebându-se ce era de făcut când auzi un zgomot de motor. Ridică repede capul şi avu surpriza să zărească Land-Roverul care se apropia ridicând un nor de praf mai înalt decât copacii care mărgineau drumul. Nu fu surprinsă să-l vadă pe Benedict coborând din maşină.

— Soseşti mai devreme decât era prevăzut!

— Este foarte bine, mi se pare, dată fiind turnura pe care au luat-o lucrurile. Îndepărtează-te puţin, să văd ce se întâmplă.

Ea nu putea nici măcar să-şi mai ascundă oboseala.

Se sprijini de uşa grea a cabinei şi închise ochii. Simţea în spatele ei metalul fierbinte. Fu luată prin surprindere când el îi prinse braţul şi o strânse lângă el.

— Prostuţă mică! o admonestă el. Urcă în Land-Rover, să te duc acasă. Sunt sigur că ai lucrat în soare fără oprire de când am plecat!

Ei i-ar fi plăcut să-l contrazică, dar onestitatea o obliga să admită că avea dreptate. Profitase de toate orele cât era lumină, de la plecarea lui.

— Nu înţelegi, protestă ea. Ploaia poate să cadă de la o zi la alta. Este sezonul ei, chiar a întârziat. Ce se va întâmpla dacă nu terminăm de transportat pământul? Ştii cum vor arăta aceste drumuri când plouă?

Ea regretă această ultimă întrebare. Fără îndoială, el ştia la fel de bine ca ea.

— Nu este un motiv să te omori muncind. Nu te va ajuta să ajungi în Anglia mai devreme. Şi totul îţi va părea mult mai uşor dacă te resemnezi să faci ce ţi se spune!

— Ceea ce spui tu, fireşte, i-o întoarse ea.

— Da, eu.

Ea vru să-l întrebe de ce trebuia să-l asculte, dar tăcu. El părea nemulţumit.

— Lucrurile n-au mers bine în Sudan? îl întrebă ea uşor ironic.

— Ba da, nu prea rău.

— Atunci, de ce eşti atât de supărat?

— Par nemulţumit?

El zâmbi.

— Priveşte-te în oglindă când vom ajunge acasă şi vei înţelege de ce. De altfel, îmi imaginam că mă vei aştepta pe verandă.

— Adevărat? spuse ea, surprinsă că el putuse să aibă o idee atât de ciudată. Nu te aşteptam decât mult mai târziu!

— Ei bine, acum poţi să-ţi petreci seara în patul tău. Îţi voi aduce acolo cina. Cum ai dormit noaptea trecută? Ţi-a fost teamă, singură în toată casa?

— Bineînţeles că nu!

— Mi-ar plăcea mai mult adevărul, Gloria!

— Ăsta-i adevărul! M-am obişnuit să fiu singură. După un an…

Lacrimile îi urcară în ochi: era furioasă că se lăsase în voia emoţiilor.

— Credeam că vei fi mulţumit de munca mea!

— Ei bine, acum ştii că asta nu-mi place. Urcă, Gloria şi să nu mai pierdem timpul, altfel te vei prăbuşi şi voi fi obligat să te duc pe sus, ceea ce cred că nu vei aprecia prea mult!

Ea urcă rapid în Land-Rover.

— Eşti ridicol! exclamă ea.

— Şi tu?

Ea îi aruncă o privire furioasă.

— Este ultima dată când încerc să te ajut! De acum înainte, vei lucra singur!

El se strecură în spatele volanului.

— Ai terminat? o întrebă el.

Ea nu îndrăzni să răspundă nimic.

— Bine, pentru că am ceva să-ţi spun, şi vreau să mă asculţi cu atenţie. Mă asculţi?

— Da, dar…

— Ascultă! Ar fi trebuit să pun lucrurile la punct de la început, dar mai bine mai târziu decât niciodată. Dacă vrei să lucrezi la fermă trebuie să-ţi fixez un program care să-ţi permită să faci tot restul.

— Nu am nimic altceva de făcut!

— Ai o casă de întreţinut, şi cum eşti soţia mea,

trebuie să te ocupi de hainele mele în plus de ale tale.

El îi aruncă o privire ironică.

— Asta cel puţin ar trebui să-ţi placă, fiindcă ai idei atât de inflexibile asupra problemei! Koiange mi-a spus că nici măcar n-ai prânzit ieri, şi că azi ai luat cu tine doar câteva sandvişuri pe care probabil ai uitat să le mănânci. Pe viitor, vei face în aşa fel ca mesele să fie pregătite la timp şi să le iei regulat, fie că sunt aici sau nu! înţelegi?

— Nu sunt un copil! protestă ea.

— Ce vârstă ai?

— Cu doisprezece ani mai puţin decât tine, îi aruncă ea fără să se gândească. Nu sunt totuşi un bebeluş!

— Atunci, poartă-te altfel!

— Mă port cum vreau! Asta nu te priveşte! Mi se întâmplă adeseori să nu prânzesc. Nu vreau să mă îngraş şi evit astfel să ţin regim, sărind o masă din când în când, şi apoi…

— Şi apoi?

— M-am simţit singură după plecarea ta… Asta voiai să auzi?

— Dacă este adevărat…

El rămase tăcut timp de câteva clipe.

— Cum ai aflat vârsta mea?

— O ştiu, asta-i tot.

— Patricia ţi-a spus?

Mereu Patricia! Ce nu ştia ea despre Benedict! Realiză cât de dezagreabil îi era să audă rostindu-i-se numele.

Ea refuză să răspundă şi se ghemui în maşină, prefăcându-se foarte interesată de drumul pe care-l urmau. Ar fi vrut să-l întrebe ce făcuse în Sudan, dar expresia lui încăpăţânată o opri. îl întrebă despre necazurile mecanice pe care le avusese cu camionul, dar chiar şi acest subiect era dificil de abordat şi încerca un fel de teamă nervoasă vorbindu-i.

— Este o pană de ventilator, probabil, îi explică el. Nu te-ai gândit la asta?

Ea scutură din cap.

— Nu sunt foarte dotată din punct de vedere mecanic, spuse ea. Poţi să-l repari?

— Cred că da. Când o să te duci în pat mă voi ocupa. Koiange îţi va aduce o ceaşcă de ceai în camera ta şi eu voi veni să-ţi ţin companie. Nu va dura mult.

— Mi-ar plăcea mai mult să rămân pe verandă, se plânse ea coborând din maşină.

— Nu, vei fi mai bine în camera ta! Nu te nelinişti dacă vei adormi înainte de întoarcerea mea. Te voi trezi pentru cină.

Ea era foarte hotărâtă să nu adoarmă. Totuşi, trebui să recunoască, era minunat să se regăsească în casa răcoroasă şi închisă, să scape de hainele pline de praf şi să se strecoare în noua cămaşă de noapte pe care o terminase. Se lungi pe pat cu un sentiment de bună dispoziţie şi bău ceaiul pe care Koinage îl aduse rostogolindu-şi ochii şi scuturând din cap ca şi cum aproba întru totul deciziile lui Benedict.

— Trădător! murmură Gloria în spatele lui în momentul când părăsea camera.

Dar avea multă simpatie pentru Koinage şi nu-i purta deloc pică.

— Certurile aduc necazuri! Este un om bun, domnul Carmichael, declară el.

— Crede întotdeauna că ştie totul!

— Este un om mare, răspunse Koinage ridicând din umeri. Bineînţeles că ştie totul!

Gloria se sprijini de perne, având grijă să tragă cearşaful până la bărbie, în cazul în care Benedict va veni, aşa cum spusese. Se temea că va adormi în ciuda bunelor ei hotărâri, deoarece era obosită şi nu voia să fie luată pe nepregătite.

De fapt, somnola când el intră în camera ei şi nu auzi bătaia lui uşoară în uşă.

— Tu! murmură ea cu o voce somnoroasă când îl zări lângă patul ei, de care se apropiase cu paşi furişaţi.

— Este bine, spuse el cu un aer aprobator, privind-o. N-ar fi trebuit să te trezesc…

El îşi turnă o ceaşcă de ceai, căută un scaun, apoi, negăsind, se îndreptă spre camera lui.

— Nu pleca, spuse ea.

— Nu vrei să dormi?

— Aş prefera să vorbesc, sau să citesc. Nu sunt obişnuită să dorm în mijlocul zilei.

— Totuşi, ai o mină mai bună decât adineaori, remarcă el.

El aruncă o privire spre etajera de lângă patul ei.

— N-ai mare lucru de citit. Vrei să mă duc să-ţi caut o carte?

Ea acceptă zâmbind, întrebându-se care va fi alegerea lui. îl auzi deschizând o valiză apoi urmă o lungă tăcere. O clipă mai târziu, se întoarse în camera sa, cu cartea lui în mână.

— Ei bine, draga mea, mi se pare că am dreptul la câteva explicaţii, începu el apropiindu-se de pat.

— Nu văd de ce, murmură ea. Eram pe punctul s-o răsfoiesc ieri seară.

— În patul meu?

— Era din cauza luminii, minţi ea, aruncând prima scuză care-i veni în minte. A mea nu era atât de bună.

Văzu din expresia lui că nu credea un cuvânt. El ridică sticla de lampă şi o aprinse cu bricheta lui. Privirăfitilul luând foc şi degajând o flacără strălucitoare. Benedict îşi ridică sprâncenele şi aşteptă o explicaţie.

— Ei bine, Gloria?

— Koiange… începu ea, apoi renunţă să arunce răspunderea incidentului asupra lui. Doar n-o să pretindă că el tăiase fitilul!

— Înainte de căsătorie, m-am dus la librărie ca să arăt rochia de mireasă vânzătorilor, povesti ea. Atunci, am vrut să văd mai de aproape cartea pe care mi-o luaseşi din mâini. Când am descoperit că tu eşti autorul, am cumpărat-o, sau cel puţin am împrumutat bani de la Patricia… Am uitat complet să-i dau înapoi, de altfel! Voi lua de la bancă data viitoare când voi merge la Isiolo, dar dacă vrei să mi-i dai, îi voi trimite imediat prin poştă.

— Mă voi ocupa eu, spuse el. Ţi-aş fi făcut-o cadou dacă aş fi ştiut că te interesa.

El îşi privi fotografia de pe spatele copertei.

— Dar de ce patul meu?

Ea ezită să-i răspundă.

— Este atât de mare!

— Când îi vei scrie Patriciei, cere-i să vină îndată ce este posibil, zise el tăios. Spune-i că avem amândoi nevoie de companie.

— Nu va veni! declară Gloria. De când o cunosc, n-a venit aici o singură dată!

Benedict o privi în ochi.

— Oh, va veni, de data asta. Nu te nelinişti!

— Pentru că i-ai cerut-o tu?

Exista ostilitate în vocea Gloriei.

— Da, trebuie să fie ceva de genul ăsta, zise el cu un aer degajat.

În noaptea aceea, Gloria dormi foarte bine. Noaptea fusese răcoroasă, prevestind poate ploile atât de aşteptate. Dimineaţă, nişte nori punctau orizontul, dar erau departe, şi soarele îşi arunca razele fierbinţi asupra fermei, ca de obicei.

— Ce vei face, azi? întrebă Benedict în timp ce se aşeza în faţa micului ei dejun.

Gloria netezi şervetul pe genunchi cu oarecare nervozitate.

— Voi continua să transport pământ pe câmp. Dacă vrei! adăugă ea, cu o notă de ironie în voce.

— În această dimineaţă, da.

Voi pune pietre la rădăcina câtorva copaci ca să le menţină răcoarea de la roua matinală şi să le asigur astfel supravieţuirea. Umiditatea circulă astfel până la rădăcini.

— Cum este scris în Biblie, spuse Gloria.

— Adevărat? Nu ştiam.

— Pot să te ajut? întrebă Gloria, cu timiditate.

— Credeam că ai de scris o scrisoare? Vei putea s-o pui la poşta din Isiolo. Am nevoie să-mi aduci câteva lucruri.

— Noi ne procurăm majoritatea proviziilor de la Nanyuki. Totul vine de la Nairobi, cu trenul.

— Cred că vei putea să găseşti tot ce ai nevoie la Isiolo.

El o privi cu un aer gânditor.

— Nanyuki este prea departe ca să mergi acolo singură.

— Dar am mers adesea acolo!

— Erai Gloria Kaufman. Dar acum, eşti Gloria Carmichael şi mi-ar plăcea să te ştiu însoţită la un drum lung ca acesta.

Un zâmbet îi lumină faţa.

— Vreau să te invit la hotelul Siverbeck ca să bem un pahar la faimosul bar al ecuatorului, cu un picior în fiecare emisferă.

— Pe mine?

— Asta te miră? Orice fată frumoasă ar fi încântată!

— Atunci, ai face mai bine s-o aştepţi pe Patricia! răspunse ea.

El îşi plecă uşor capul şi păru că reflectează.

— Dacă nu mă înşel, îţi va plăcea mai mult decât crezi. Vom putea rămâne la Treetops şi să revenim mâine.

Gloria era tentată de acest program, dar nu-şi dădea seama de dificultăţile pe care le prezenta faptul că nu este realmente căsătorită, în asemenea circumstanţe. Va întâlni poate oameni cunoscuţi care-i cunoscuseră părinţii şi cum le-ar explica relaţiile cu Benedict, chiar dacă ar afla că urmărea mai presus de orice un mijloc de a pleca în Anglia?

— Va trebui să împărţim o cameră, spuse ea.

— Ar fi atât de îngrozitor?

Ea nu răspunse.

— Este ceea ce face majoritatea oamenilor căsătoriţi, remarcă el.

— Noi suntem o excepţie!

Îşi aminti că el spusese că-şi doreşte să aibă un fiu, într-o zi, şi jena ei spori.

— În tot cazul, asta nu te-a împiedicat să dormi în

patul meu, spuse el calm, fără cea mai mică urmă de provocare sau de tachinărie.

— Dar nu erai acolo!

— Ar fi fost o diferenţă? râse el.

— Haide, Benedict, evident!

Ea începea să se întrebe dacă această conversaţie avea într-adevăr loc sau visa.

— N-aş putea…

— Oh, Gloria, eşti atât de sigură?

Ea îl urmări cu privirea, fascinată şi totodată speriată, în timp ce el făcea turul mesei şi se apropia de ea.

— Eşti într-adevăr sigură? repetă el.

Totul se întâmpla fără să-şi dea seama. Trebuie să se fi ridicat şi ea, deoarece se trezi în menghina braţelor lui. Mâinile lui Benedict se aventurară în lungul spatelui ei, apoi pe coapse, şi ea nu putu să-şi reprime un frison care lui nu-i scăpă.

— Dacă n-ai fi părut atât de epuizată aş fi făcut asta ieri, îi murmură el la ureche. Ardeam de dorinţă s-o fac. Când m-ai privit cu ochii tăi de grecoaică, am simţit că-mi pierd capul… Şi erai mulţumită că mă vezi, nu-mi spune contrariul!

— Bineînţeles că eram mulţumită, murmură ea. Reuşiseşi să repari camionul!

— Haide, haide… Nu-mi spune mie. Treaba asta nu era în planurile mele.

Încercarea ei de protest se pierdu în sărutul pe care el i-l fură. Ea încercă să-i scape, dar el o ţinea lângă el într-o îmbrăţişare de fier. Îşi strecură mâinile în părul ei şi trase din nou faţa Gloriei spre a lui; puse stăpânire pe gura ei cu buzele lui ferme, dominatoare, experimentate. Atunci, ea îşi petrecu braţele în jurul umerilor lui. Se agăţa de el, ştiind că n-ar fi trebuit niciodată să răspundă pasiunii lui. Cum puteau mângâierile lui s-o emoţioneze într-atât încât să le atragă pe ale ei, ca şi cum era o marionetă mişcată de sfori de către el?

— Benedict…

El îi puse un deget pe buze şi ea îi sărută degetele cu cicatrice care o intrigaseră atât de mult.

— Benedict, nu pot…

— De ce?

— Nu pot să te iubesc!

El o sărută din nou, cu o pasiune atât de sălbatică, încât se simţi ameţită şi bulversată… în cele din urmă se îndepărtă de ea, cu mâinile pe umerii ei.

— Nu ştii mare lucru despre dragoste, nu-i aşa, liebling?

El se întoarse brusc.

— Scrie scrisoarea către Patricia, Gloria, şi pune-o la poştă. Cred că ne va face bine să avem prieteni aici câtva timp. N-am dreptate?

Dar Gloria nu era în măsură să gândească la acest gen de problemă. Se simţea neexperimentată şi vulnerabilă. Ştia el oare, simţise cât o emoţionaseră săruturile lui, lăsând-o la discreţia lui? Nu realiza că pentru un capriciu din partea lui – deoarece nu voia să creadă că era altceva – o legase de el cu legături indestructibile?

Capitolul 1

În timpul întregii dimineţi, Gloria se gândi la ce se petrecuse cu Benedict, la cuvintele pe care le schimbaseră, la săruturile care-i ameţiseră… Dar… el nu putea să dorească să fie adevărata lui soţie, deoarece iubea pe alta – îi spusese. Un mic şarpe drăguţ adormit la soare… astfel o descrisese. Se referea oare la Patricia? Ea era în acelaşi timp primejdioasă şi încântătoare, şi Gloria înţelegea că a putut să fie atras de aceste contradicţii. Prietena ei era frumoasă şi-i plăcea să fie admirată; dar era imprevizibilă. Era capabilă să părăsească un pretendent pentru un altul fără nicio părere de rău. Dacă Benedict credea că poate s-o ia de mână şi s-o conducă acolo unde voia, dacă îşi imagina că va rămâne să-l aştepte răbdătoare şi inofensivă, ce mult se înşela!

Gloriei i-ar fi plăcut să-i vorbească despre toate astea în timp ce-şi luau prânzul într-o tăcere stânjenită. Ea îşi

ridică ochii spre el, hotărâtă să spună orice pentru a risipi jena care se instalase între ei, dar el o privea într-un asemenea mod încât vorbele îi muriseră pe buze. Trase de gulerul bluzei şi începu să se joace cu medalionul de aur pe care-l purta în jurul gâtului.

— Ce este? făcu ea cu preţul unui mare efort de a avea un aer natural.

— Tocmai mă întrebam, spuse el cu o voce tărăgănată. Nu trebuie să transporţi pământ în această dimineaţă?

— Asta este ce voiam să fac, recunoscu ea.

— Ţi-ai schimbat părerea?

— Da. I-am scris Patriciei. I-am cerut să-l aducă pe Bob. Îmi place mult Bob! Este foarte amabil.

— Nu trebuie să-i fie foarte greu să fie amabil cu tine, răspunse Benedict. Ce-a făcut pentru tine?

Gloria ridică din umeri. Nu-i ceruse niciodată nimic lui Bob. Dacă cel puţin Benedict ar înceta s-o examineze cu acea privire admirativă de proprietar! Fără îndoială, credea că avea dreptul să-i măsoare în voie silueta şi ea nu putea face nimic ca să-l împiedice.

— M-a scos de multe ori la cină, reluă ea vorbind despre camaradul ei.

— Nu-l iubeşti, spuse Benedict, nu faci să pară…

Ea lăsă capul în jos, privind în farfurie.

— Nu ştiu ce vrei să spui, declară ea.

— Adevărat?

El părea amuzat la ideea că-l poate găsi pe Bob atrăgător, şi atitudinea lui o exasperă.

— Încerc să-ţi spun, într-un mod cât mai amabil posibil, continuă el cu calm, că dacă te joci cu focul, rişti să te arzi! Şi eu vreau să te împiedic!

— Dar asta nu te priveşte!

Apoi, cum el tăcea, îl întrebă cu un aer intrigat:

— Reacţionezi în felul acesta deoarece… deoarece sunt soţia ta?

— Nu numai de asta.

— Ah bun, deoarece atunci aş putea să fac la fel

deoarece eşti soţul meu.

Ea îi evită privirea. Sentimentele pentru el începeau să se contureze mai clar în mintea ei, şi el nu trebuia să le ghicească!

— Încearcă, atunci! o ironiză el.

— Eşti nedrept! exclamă ea cu furie.

Dar el începu să râdă şi schimbă subiectul. O întrebă dacă ea cunoaşte lacul Nakuru, care făcea parte dintr-o rezervaţie, prima stabilită în Africa pentru protecţia păsărilor. Timp de o clipă, ea se sili să reziste ispitei, şi vru să-i spună că n-avea niciun chef să-i vorbească, oricare ar fi fost subiectul conversaţiei lor. Fu chiar cât pe ce să-i ceară să fixeze o dată pentru plecarea imediată în Anglia, cu scopul de a-şi putea face planurile şi să înceapă să se gândească la călătoria ei.

— Am asistat la inaugurare chiar cu preşedintele, continuă el. Guvernul a făcut ceva remarcabil. S-au strâns pene de flamingo de pe marginea lacului şi au fost vândute copiilor din lumea întreagă. Toată lumea s-a ocupat de rezervaţie. Toţi cei care se interesau de viaţa animalelor sălbatice, cel puţin. Câţi flamingo se aflau acolo, după părerea ta?

Gloria era foarte fericită să-i arate că nu ignora nimic despre această rezervaţie.

— Cred că mai mulţi decât oriunde în altă parte.

Este unul din rarele ecosisteme din lume care îşi este sieşi de-ajuns. Păsările trăiesc cu ce găsesc pe lac. Se hrănesc cu o algă care se reproduce atât de rapid încât se poate dubla în câteva ore. Singurul punct negru la orizont este omul, deoarece poluează apa.

— Poate preferi să mergi să vezi acest lac mai curând decât să mergi la Nanyuki? propuse Benedict.

Gloria îl privi fără să spună nimic. Ea îşi împinse farfuria şi se ridică.

— Nu vreau să merg nicăieri, strigă ea. Doar în Anglia. Nu vreau să mai aştept!

Cea mai mare stupefacţie se zugrăvi pe faţa lui.

— Credeam că ţi-ai schimbat părerea cu privire la

Anglia, îi aminti el.

— Nu! Oh, nu! Am înţeles că nu poţi să mă duci acolo imediat, dar acum nu mai vreau să rămân un minut în plus aici! N-ai dreptul să mă obligi să rămân! Mi-ai promis!

— Această bruscă schimbare de dispoziţie se datorează faptului că te-am sărutat?

— Nu!

— Atunci de ce?

Cum putea să-i explice? în graba de a scăpa de el, ieşi din casă alergând, deoarece el se ridicase şi se apropiase de ea. Nu mai alergase astfel din copilărie. Se lansă în vânt într-o cursă nebună, ca un animal speriat, până îşi pierdu respiraţia, epuizată, dar ciudat de însufleţită, cum nu fusese de foarte, foarte mult timp…

În cele din urmă trebui să se oprească, gâfâind, sub un copac cu frunzişul rar. Se sprijini de trunchi şi se aşeză, ghemuită în umbra slabă, făcându-se mică. Deşi se afla departe de el, simţea prezenţa lui Benedict. Nu putea scăpa de privirea lui, nici să uite efectul devastator pe care-l avea asupra ei. Niciodată nu fusese pradă unei asemenea frământări. Gloria presimţea că-i va fi imposibil să scape de el. Era… ca şi cum încerca să separe umbra ei. Hotărât lucru, această căsătorie lua o turnură neaşteptată.

Se linişti încetul cu încetul şi căldura după-amiezii sfârşi prin a o cufunda într-o plăcută letargie. Dorea să doarmă, ca să se odihnească şi totodată pentru a potoli furtuna care fierbea încă, în adâncul inimii ei…

În câteva minute, hotărî ea, se va întoarce acasă, va lua scrisoarea pentru Patricia şi va porni la drum spre Isiolo. Dar timpul trecea şi ea era încă acolo, ascultând vuietul neîncetat al vântului în brusă, strigătele animalelor şi cântul păsărilor. îl va obliga pe Benedict să-i ceară scuze şi apoi se va simţi mai bine. Va pune lucrurile la punct. El va trebui să înţeleagă că nu putea continua să rămână cu el fără să aibă siguranţa că relaţiile lor vor rămâne platonice, chiar dacă – dar pentru nimic în lume n-ar fi admis – trebuia să regrete.

O trosnitură în iarba arsă o făcu să întoarcă capul şi

tresări îngrozită. Nimic, în acest moment, nu putea să fie mai rău decât vederea lui Benedict, chiar şi apariţia unui leu!

— Ce vrei? exclamă ea.

El îşi încrucişă braţele şi arboră un aer liniştit.

— Am venit să te întreb dacă te duci la Isiolo, sau ţi-ai schimbat părerea?

Gloria îşi înconjură genunchii cu braţele şi se prefăcu foarte interesată de o colonie de furnici care înaintau în praful din faţa ei.

Nu le zărise încă şi se bucură că se aşezase în afara drumului lor.

— Bineînţeles că merg la Isiolo!

— Când?

Ea se încruntă.

— Mă gândeam să plec imediat ce vei părăsi casa!

— Înţeleg, spuse el.

— Nu sunt atât de sigură.

El îi întinse mâna şi o ajută să se ridice în picioare.

— Nimic nu s-a schimbat, declară el.

Cum putea el să afirme un asemenea lucru? El se schimbase şi se schimbase şi ea…

— Nu mai vreau să vorbesc despre asta, spuse ea.

— Bine. Dar va trebui să vorbim la un moment sau altul.

El îi prinse bărbia şi-i ridică uşor capul, ca s-o forţeze să-l privească.

— Nu poţi să fugi tot timpul, Gloria, nu poţi să-mi scapi…

Gloria păli. Era exact ceea ce tocmai luase la cunoştinţă. El o urmărea peste tot, acum, ca umbra ei!

— Nu, recunoscu ea, cu un aer vrednic de milă.

— Atunci, ce vom face?

Ea scutură din cap, neştiind ce să răspundă.

— Benedict, dacă măcar te-aş înţelege mai bine. Dar nu vorbeşti niciodată despre ceea ce te interesează. Nici măcar nu mi-ai povestit ce ai făcut în Sudan!

— Nu credeam că te-ar interesa!

— Ba da, vreau să ştiu!

Ea îl privi printre genele lungi, umezite de lacrimi.

— N-am întâlnit niciodată pe cineva ca tine. Mi-a plăcut mult cartea ta.

El izbucni în râs, cu capul aruncat spre spate.

— Ce poţi să înţelegi? Doar nu eşti impresionată de numeroasele examene pe care le-am trecut în viaţa mea?

— De ce nu? spuse ea cu sinceritate.

El redeveni serios şi o privi îndelung, ţinând-o de umeri.

— Găseşti într-adevăr că este o reuşită?

— Da, bineînţeles. Nu sunt atât de proastă cum crezi şi pot judeca unele rezultate la justa lor valoare.

— Nu-ţi reproşez, dar nu sunt obişnuit ca cineva să fie interesat de munca mea.

— Uiţi că am frecventat un colegiu agricol. Aşadar, n-am găsit cartea ta total misterioasă. Chiar am descoperit în ea numeroase pasaje care tratau problemele noastre, în special cea a eroziunii solului. Tu vezi rezultatele chiar aici!

— Atunci, dacă nu cartea mea te-a speriat a fost un anumit incident care a avut loc între noi?

Râdea de ea!

— Cu siguranţă nu, minţi ea.

— Gloria, eşti imposibilă…

O dată mai mult, începu să se joace cu o buclă din părul ei, pe care o înfăşură în jurul degetului şi-i zâmbi.

— Nu ţi-a trecut niciodată prin minte că aş putea să vreau să-mi exercit drepturile de soţ într-o zi sau alta?

Ea îşi trecu limba peste buzele uscate şi scutură din cap.

— Asta… asta nu era inclus în contractul nostru.

— Era totuşi o posibilitate. Cu siguranţă, te-ai gândit la asta. Nu pretinde contrariul, te rog.

— Ţi-am acordat încredere!

— De ce? Nu ţi-am promis niciodată nimic în acest sens!

— Mi se părea că… se înţelege de la sine, bâigui ea,

roşie de jenă. Mi-ai mărturisit că erai îndrăgostit de Pat… sau de altcineva!

— Totuşi, când ai avut ideea să ne căsătorim, trebuia să ai în vedere această problemă, nu? La urma urmei, sunt soţul tău!

— Dar nu un soţ adevărat!

El o bătu uşor pe obraz.

— Care este diferenţa? întrebă el.

— Mi se pare evidentă, spuse ea cu o voce gâtuită.

Îi îndepărtă mâna de pe faţa ei şi-i examină cicatricele.

— La început, când am făcut cunoştinţă, îi mărturisi ea, te-am luat drept un bandit. Cum te-ai rănit atât de rău?

El avu un surâs sardonic, care o sperie puţin.

— Încerci să schimbi subiectul… De ce te-ar putea interesa?

— Mă întrebam doar, asta-i tot. Nu eşti obligat să-mi răspunzi.

O licărire ironică apăru în ochii lui.

— De ce te-ai căsătorit cu mine, dacă ai crezut că eram un bandit? Vrei să mă readuci pe calea cea bună?

Gloria tăcu, incapabilă să răspundă.

— Nu ştiu, spuse ea în cele din urmă – nu ştiu cu adevărat unde sunt.

— Dar nu mă mai urăşti?

Îşi trecu un deget peste obrazul ei, zâmbind.

— De ce vrei să mă părăseşti, Gloria? Răspunde-mi.

Conştientă de efectul pe care acest simplu gest îl avea asupra ei, Gloria închise o clipă ochii.

— Nu mă gândesc la tine ca la un soţ.

Atunci, Benedict o trase violent spre el şi puse stăpânire pe buzele ei cu o aviditate care o lăsă fără respiraţie.

— Poate pot să te fac să-ţi schimbi părerea asupra acestui punct, îi murmură el la ureche.

Ea îşi simţea inima bătând la pieptul lui, braţul lui puternic în jurul spatelui ei, mâinile pe braţele ei goale, respiraţia lui caldă pe pielea ei… Fu cât pe ce să strige.

— Dacă nu plec acum, banca va fi închisă la Isiolo… Eu… te rog… Benedict, lasă-mă.

— Ţi-e teamă? Da, ţi-e teamă de mine, o ştiu.

— Este vina ta, replică ea. N-ar fi trebuit niciodată să mă căsătoresc cu tine, deoarece iubeai pe altcineva! Trebuia să alegi, dar ai ales ferma!

O clipă, o îndepărtă de el şi o privi încruntat. Şi apoi, cu aceeaşi violenţă, o trase din nou în braţe şi o strânse la piept, tăindu-i vorba cu un sărut care o făcu să se cutremure din cap până-n picioare.

— Tu nu eşti o fiinţă nedorită, eşti soţia mea, singura, declară el; nu spune prostii! Eşti ridicolă când te înfurii.

Gura lui se aşează din nou peste a ei, mai blând şi mai tandru, şi de data asta, ea nu se putu împiedica să nu răspundă acestui sărut. Ceea ce la început nu era decât un fior de încântare deveni un val de pasiune care o copleşi, în timp ce-l strângea în braţe, lăsându-l să-i mângâie curba spatelui, şoldurile, şi apoi pieptul, talia… Lăsă să-i scape un suspin de plăcere, dar simţul realităţii îşi recăpătă drepturile; atunci, se smulse de lângă el, cuprinsă de panică şi de furie. Cum putea oare s-o facă să-şi piardă capul în asemenea măsură?

— Nu vreau să fiu soţia ta! Ştii foarte bine de ce ne-am căsătorit. Se pare că pierzi asta din vedere!

El îi ţinu fără greutate mâinile la spate şi umilinţa o făcu să-i aducă lacrimi în ochi.

— Adevărat? spuse el pe un ton ironic. Fii atentă, liebling! Ai putea fi cea care pierde în această afacere şi să nu mai ai un cuvânt de spus! Ce vei face atunci?

El se aplecă şi-i sărută, unul după altul, colţurile gurii.

— Doamnă Carmichael! Aştept răspunsul tău!

— Nu este drept! portestă ea cu vehemenţă. Nu te iubeşti decât pe tine însuţi. Tu… tu nu respecţi angajamentul nostru, adăugă ea bâlbâindu-se de indignare. N-ai dreptul să-ţi exerciţi drepturile conjugale fiind îndrăgostit de… de Patricia. Sau atunci, nu eşti cu adevărat.

— Hotărât lucru, eşti obsedată de Patricia, observă el.

— O lăsă să plece şi ea îşi frecă încheieturile ca şi cum îi făcuse rău, mirată să constate că, de fapt, nu erau dureroase.

— Prostuţă mică, murmură el în cele din urmă, pe un ton exasperat. Ar trebui să-ţi fie ruşine! Ce-ar spune mama ta despre curiozitatea ta bolnăvicioasă şi vulgară? Vrei să ştii într-adevăr totul despre viaţa mea trecută?

Jignită, deschise gura să răspundă, dar el o întrerupse.

— Un singur lucru trebuie să rămână clar în mintea ta: eşti soţia mea, înţelegi? Restul nu este decât o speculaţie şi toate astea nu sunt foarte măgulitoare pentru soţul tău. În curând, vei putea compara modul în care te-am sărutat cu cel cu care am sărutat poate o altă prietenă, în trecut!

— Benedict! Te înşeli, eu…

— Asta este preferabil, răspunse el repede. Nimic din ceea ce am putut face altă dată nu te priveşte! Singurul lucru care trebuia să conteze pentru tine este modul în care îmi tratez soţia, aici şi acum, soţia de la care aştept respectul la care orice soţ este în drept să se aştepte. Mai mult decât supoziţii şi ipoteze puerile despre modul cum îmi voi trăi viaţa mai târziu, cu sau fără tine. Ai înţeles?

Ea înclină capul, docilă, incapabilă să-l contrazică.

— Plec imediat la Isiolo.

— Bună idee, aprobă el.

El îi mângâie părul.

— Nu lua aerul ăsta atât de supărat. Ai meritat tot ce ţi-am spus, o ştii foarte bine!

El scutură din cap.

— Pariez că mama ta nu l-a hărţuit niciodată pe tatăl tău în legătură cu cunoştinţele lui trecute, tu de ce reacţionezi astfel?

— Dar era altceva… începu ea.

— Ah da? Ei bine, eu prefer o soţie blândă, binevoitoare, care să nu se înverşuneze să-mi dicteze

purtarea. Aşa ar trebui să te porţi, cu sângele tău grecesc!

— Mama era poate grecoaică, dar eu am primit o educaţie engleză! Şi nu sunt soţia ta în niciun fel!

— Un motiv în plus să nu mă provoci! Este o greşeală să crezi că englezii cer mai puţin de la soţiile lor decât alţi bărbaţi. Ei se aşteaptă la dragoste şi la tandreţe din partea lor, şi sunt capabili de violenţă când se lovesc de tinere femei recalcitrante care au hotărât să fie arbitrii propriului lor destin. Iată, eşti prevenită!

Gloria avu impresia că, de data asta, îşi bătea joc de ea şi glumea, dar nu dorea să prelungească discuţia ca să se asigure. Degeaba mergea cât putea de repede spre casă, el nu părea că vrea s-o lase şi lungea nonşalant pasul ca să rămână în dreptul ei. Când ieşi din nou din locuinţă, ţinând în mână scrisoarea pentru Patricia, el o aştepta. îi ţinu portiera Land-Roverului deschisă şi o îmbrăţişă tandru în momentul când se strecură la volan.

— Fii prudentă! îi recomandă el.

Ea îşi ridică prompt capul, cu un aer sfidător.

— Conduc foarte bine, spuse ea. Îmi place locul de la volan şi înţeleg să-l păstrez.

Demară într-un nor de praf şi nu se putu împiedica să râdă văzându-l în oglinda retrovizoare pe Benedict ştergându-şi faţa. La urma urmei, avusese ultimul cuvânt.

Isiolo nu se schimbase. Comercianţii ieşeau din prăvăliile lor ca s-o salute cu zâmbete largi şi să-i pună întrebări fără sfârşit despre viaţa ei de proaspătă căsătorită. Chiar la bancă, funcţionarul de la ghişeu, dându-i bani conform instrucţiunilor lui Benedict, făcu câteva aluzii discrete despre nouă ei viaţă.

— Înţeleg că soţul dumneavoastră vă plăteşte şi un salariu, spuse el restituindu-i geanta de piele cu închizătoarea de siguranţă. Este bine să existe din nou un bărbat la Uaso. Acela nu este un loc pentru o femeie singură.

Gloria îl privi cu stupoare, deoarece… De ce îi vorbea despre salariu?

— Este adevărat, încuviinţă ea. Este mai bine astfel.

Dacă vin ploile anul acesta, totul va merge bine.

De-abia ajunsă afară, scoase grăbită din geantă hârtiile lui Benedict. Acolo, negru pe alb, pe lista oamenilor care trebuia plătiţi pentru diverse lucrări pe care le efectuase pe câmpii, exista şi numele ei, însoţit de o cifră care i se păru uluitoare. Era ridicol!… Dar era totodată amabil din partea lui, nu putea nega.

Făcu restul cumpărăturilor ca într-un vis. Ar fi trebuit să fie intrigată de articolele neaşteptate pe care ceruse să le aducă, dar nu le acordă nici cea mai mică atenţie şi le aruncă distrată în spatele Land-Roverului. Într-o oră, terminase toate cumpărăturile – inclusiv ale ei – produse de machiaj şi de îngrijire, şi porni înapoi. Coborî strada principală, depăşi Sacré Coeur, banca, şi luă drumul rudimentar care într-o zi trebuia să ducă până în Etiopia.

Se făcuse mai cald ca oricând. Gloria începu să regrete că nu se oprise să ia o ceaşcă de cafea cu preoţii de la biserică. Ei i-ar fi comunicat noutăţile locale… dar ar fi interogat-o poate despre ceea ce devenise, şi cum nu se căsătorise la biserică, iar ei o ştiau, îi evitase. Se va întoarce la ei mai târziu, cu Benedict, şi-i va lăsa lui grija să le explice decizia sa.

Era atât de absorbită în evocarea problemelor sale cu soţul ei, încât nu văzu trei războinici indigeni barând drumul, înarmaţi cu lănci; frână brutal la câţiva metri de ei. Puţin liniştită, aşteptă ca ei să se îndrepte spre ea. N-aveau vite cu ei, niciun bagaj, şi speră din toată inima că nu erau într-o expediţie războinică, hotărâţi să-şi reverse asupra ei vreo răzbunare…

Ei se apropiară periculos, gesticulând cu lăncile lor lungi. Gloria ridică mâna în semn de pace, cu inima bătând să se rupă, întrebându-se dacă ei simţeau cât îi era de teamă.

Îi salută în limba lor şi ei răspunseră cu salutul lor tradiţional, ridicând mâna stângă în aer.

Aşteptă în linişte, sub privirea lor impasibilă. Ochii lor semănau cu nişte pietricele negre. Apoi arătară Land-Roverul cu degetul, făcând-o să înţeleagă pe Gloria că

voiau să urce în interior. Unul din ei, care vorbea puţin swahili, explică de bine de rău că voiau să-l vadă pe noul stăpân al fermei. Sperau că el îi va salva de marea secetă care le decima animalele şi va face curând să moară pe cei mai slabi dintre ei.

Cum auzise oare vorbindu-se despre Benedict? Cum de erau atât de rapid la curent cu lucrurile care se petreceau în Africa? Le făcu semn să urce, aruncând o privire neliniştită la lăncile lor.

— Nu pot să vă promit nimic, spuse ea.

— Ne veţi conduce la el.

— Asta nu înseamnă că poate să vă ajute.

Indigenii se instalară în spatele maşinii. Arătau foarte demni, deşi era probabil prima dată când urcau într-o maşină.

— Stăpânul ne va primi pentru că sunteţi soţia lui, spuse cel care vorbea swahili, agitând lancea care se găsea acum la câţiva centimetri de capul Gloriei.

— Când ajunseră la fermă, grăbită să-l găsească pe Benedict, se repezi afară din Land-Rover dar nu-l căută mult timp; el veni în întâmpinarea ei aproape imediat şi-i puse mâna pe umăr. O mână liniştitoare…

— O vizită? întrebă el cu o voce atât de normală, încât fu cât pe ce să râdă.

— Indigeni, murmură ea.

El o împinse spre casă.

— Du-te şi aşteaptă-mă înăuntru, liebling. Mă voi strădui să descopăr ce vor şi să le găsesc un adăpost pentru noapte.

Ea observă cu surprindere că se lăsa noaptea.

— Dar cum te vei înţelege cu ei? întrebă ea.

— Mă voi descurca! spuse el.

Ea se îndepărtă fără tragere de inimă, agasată de zâmbetele de complicitate pe care indigenii le schimbau cu Benedict, ca şi cum erau fericiţi că se găsesc în sfârşit între oameni. Trebuia să creadă că ea nu ştia nimic despre vite şi că o femeie nu era la locul ei într-o asemenea discuţie. Beţigaşele de fildeş fixate în buza lor inferioară le

dădeau o expresie destul de terifiantă şi, din verandă, feţele lor îi apărură ca nişte măşti. Erau frumoşi şi maiestuoşi. Coafurile lor din pene de struţ şi mantiile lor din piele de leopard care nu le ascundeau deloc nuditatea, arătau cât de mult luau în serios întâlnirea cu Benedict: era costumul lor de ceremonie. Gloria nu-şi amintea să fi văzut indigeni la fermă, înainte; vizita lor indica rolul important al soţului ei în regiune.

Se duse în camera sa, îşi aruncă pălăria udă de transpiraţie pe pat şi visă o dată mai mult la un duş rece. Uşa care dădea spre camera lui

Benedict era deschisă: o trânti violent, apoi o închise cu cheia pentru prima dată, cu inima bătând. După scena în cursul căreia el o sărutase atât de pasionat, nicio precauţie nu era de neglijat. La urma urmei, poate era furios de modul în care demarase atât de repede, acoperindu-l cu praf şi avea intenţia să se răzbune? Impresia dezagreabilă că făcuse imprudenţă o obseda de la întoarcerea ei.

După o toaletă rapidă, se schimbă fără grabă scoţându-şi blugii şi bluza pentru a îmbrăca o rochie, cum îi plăcea să facă seara. Încercă noul ei machiaj şi petrecu cinci minute bune ca să-şi perie părul ca să îndepărteze praful. Nu-l auzi pe Benedict revenind în casă şi intrând în camera sa. Dar îl auzi apăsând clanţa uşii şi scoţând o exclamaţie de nemulţumire când înţelese că era încuiată cu cheia.

În clipa următoare, trecea prin cealaltă parte şi apăru în faţa ei, cu mâinile în şolduri, cerând cheia.

— Prefer să fie încuiată, spuse ea, cu o voce mică.

El insistă şi până la urmă i-o înmână. îl privi cu nelinişte descuind uşa şi depunând cheia într-un sertar din camera sa.

— Dar, Benedict, ce diferenţă este? se plânse ea, alergând spre el.

— Nu vor exista uşi închise între noi, nici acum nici altă dată! Căsătoria noastră nu este poate o căsătorie obişnuită, dar uşa trebuie să rămână deschisă şi voi trece

pe acolo când voi dori. Suntem soţ şi soţie, Gloria, cum ţi-am spus şi ţi-am repetat, şi nu voi suporta o soţie care să-mi închidă uşa în nas!

Acestea fiind zise, se răsuci pe călcâie şi se retrase în camera sa. Ea rămase singură, dezorientată, cu inima sfâşiată.

Capitolul 8

Patricia se afla pe verandă, cu un aer posac.

— Dumnezeule, ce loc! gemu ea.

— N-a fost întotdeauna aşa, spuse Gloria, puţin agasată. Existau aici trandafiri şi alte flori în cantităţi care înmiresmau aerul foarte plăcut. Această arcadă, de exemplu, era acoperită cu plante agăţătoare ornamentale care formau un buchet colorat pe fondul nisipului. Şi nu era nimic mai frumos decât Muntele Kenya. Priveşte aceste coline, aceste ondulări de teren şi verdele strălucitor al munţilor, şi în sfârşit cele două vârfuri sclipind de zăpadă! Trebuie să fii mofturos ca să nu admiri acest peisaj!

— Draga mea, nu înţeleg deloc cum ai putut să rezişti toţi aceşti ani. Eu aş deveni nebună de legat dacă ar trebui să mai petrec aici o săptămână. Ce faci toată ziua? Şi cine sunt aceste personaje îngrozitoare care sunt în această casă, acolo?

Gloria privi în direcţia indicată.

— Au venit să-l vadă pe Benedict, explică ea.

Sunt neliniştiţi în legătură cu seceta. Urma să-i ducă azi acasă la ei, dar a trebuit să meargă să te caute la avionul de Nairobi, aşa că n-a putut s-o facă.

Patricia se întoarse, frapată de tonul tăios al Gloriei.

— Credeam că erai încântată de sosirea noastră, a lui Bob şi a mea? spuse ea. Ai insistat atât de mult în scrisoarea ta…

— Bineînţeles, voiam să veniţi! Mă bucuram de vizita voastră. Dar nu eram sigură c-o să vii. Este prima dată când accepţi invitaţia mea.

Patricia zâmbi maliţios.

— Înainte, Benedict nu era aici!

Gloria tresări. Dar nu de asta se temea?

— Nu mi-ai spus că-l cunoşteai de un an. De ce?

Patricia se înfundă în fotoliul cel mai apropiat şi-şi lăsă pălăria pe ochi.

— N-ai înţelege, draga mea. Consider că am făcut deja un mare efort să ţi-l împrumut pentru moment. Apropo, când te duci în Anglia?

— Ei bine! Ai un limbaj cel puţin indecent… Şi dacă vrei să ştii când se va debarasa de mine, n-ai decât să-l întrebi.

— Biata Gloria! o ironiză Patricia. Este prea dur pentru tine, nu-i aşa? Nu-i nimic, scumpete, sunt aici acum, am venit în ajutorul tău. Fii liniştită, poţi să mi-l laşi, va fi pe mâini bune.

Ea avu un mic zâmbet ironic şi închise pe jumătate ochii.

— Îţi imaginezi că am venit pentru tine? Ei bine, nu. Nu uita, draga mea. Eu doar ţi l-am împrumutat, asta-i tot. Nu voiam să-l las să-mi scape şi să plece departe timp de doi ani. Ori, ştiam că numai ferma ta putea să-l reţină aici.

Ea se întinse cu indolenţă.

— Totul a mers minunat!

Gloria reuşi să-şi ia un aer degajat şi căscă. În realitate, vulgaritatea Patriciei o scârbea.

— Vom vedea, spuse ea.

Şi se îndreptă spre hambar, unde-şi lăsase camionul în ajun.

— Ai întârziat! bombăni Benedict îndată ce o văzu venind.

— Adevărat? Mă aşteptai?

— Da!

Privirea lui strălucitoare o învălui.

— Mi-era teamă că Patricia te va ţine captivă toată după-amiaza.

Ea scutură din cap.

— Nu sunt eu cea care o interesează, preciză ea.

— Adevărat, recunoscu el.

Ea îl privi printre gene.

— De ce mă aşteptai? Ai ceva special să-mi dai să fac astăzi?

— Nu, spuse el. Voiam doar să-ţi vorbesc. Ai nevoie să înţelegi lucrurile, nu?

O trase spre el şi-şi trecu degetele prin părul ei, mângâind buclele scurte şi negre cu o evidentă plăcere. El zâmbi când ea încercă să-l pună în ordine scuturând capul.

— Eşti soţia mea şi aş vrea, ca, la micul dejun de exemplu, când avem invitaţi, să-mi spui bună ziua altfel decât cu un semn vag din cap. Ar fi prea mult să-ţi cer să mă săruţi din când în când, cu amabilitate şi afecţiune?

— Este imposibil! exclamă Gloria pe un ton categoric.

Degetele lui se strânseră pe ceafa ei.

— De ce?

— De ce? repetă ea, cuprinsă de slăbiciune doar la acest simplu gând. Dar ce-ar crede Patricia?

— Iarăşi Patricia, remarcă el. Urechile ei probabil că zbârnâie în acest moment: nu vorbim decât de ea!

— Nu este bine din partea ta să te serveşti de mine ca s-o faci geloasă!

— Te-am sărutat înainte de sosirea ei, îi aminti el cu un zâmbet ironic. Nu mai vrei să mă săruţi deloc, acum?

Ea îşi strânse buzele.

— Nu cred!

— Nu crezi, Gloria… Hotărât lucru, nu eşti foarte sigură de tine, spuse el cu un mic râs.

Ea inspiră adânc şi încercă să-şi adune gândurile pentru a reuşi să găsească o replică usturătoare, dar cuvintele i se opriră pe buze.

— Este adevărat, admise ea. Nu-mi place să te văd atât de sigur de tine şi de drepturile tale.

— Eşti irezistibilă.

Gloria tăcu, descumpănită de această declaraţie. Voia oare să râdă de ea?

— Nu-mi plac… aerele tale superioare, insistă ea.

— Ah, dar aerele mele nu au nimic de-a face cu asta, i-o întoarse el cu o aroganţă uluitoare. Singura problemă este de a şti dacă eşti capabilă să faci ce-ţi cer, sau dacă va

trebui să mă lupt cu tine. Oricum, asta nu va face nicio diferenţă, adăugă cu zâmbetul lui ironic, deoarece eu contez că mă vei săruta, dimineaţa şi seara, şi chiar în timpul zilei, ca acum, când ţi-o cer!

— Cu siguranţă nu! strigă ea, foarte tulburată.

El îi mângâie cu blândeţe obrazul.

— Cred că o să-ţi schimbi părerea, spuse el. Ca să-mi faci plăcere!

Dar în loc s-o ia în braţele lui, cum de fapt dorea cu ardoare, el se îndepărtă un pas.

— Îi voi duce acasă la ei pe indigeni, în cealaltă parte a rezervaţiei Samburu, spuse el. Vino cu mine, Gloria, vei transporta pământ după-amiază.

În spaţiul limitat din micul avion, indigenii nu se simţeau probabil în largul lor, ei care erau obişnuiţi să stea în picioare, chirciţi, sau culcaţi, bineînţeles. Poate se temeau şi de faptul că se găseau pentru prima dată în interiorul acestei păsări de metal care despica cerul, dar nu arătau nimic. Erau la fel de impasibili ca atunci când îi luase cu ea în Land-Rover. Cât ar fi fost de uşor totul, se gândi Gloria, dacă şi-ar fi putut accepta soarta cu acelaşi calm şi acelaşi fatalism ca aceşti oameni ai deşertului.

— Centurile lor sunt legate? întrebă Benedict, în timp ce ea se instala alături de el.

— Nu, răspunse ea.

— De ce? N-au vrut să te lase să le pui?

— N-am încercat. Ei n-au cu siguranţă multă consideraţie pentru femei, şi încă şi mai puţin pentru mine.

— Ah! Şi de ce spui asta?

— Oh, am înţeles câteva din discuţiile lor când i-am transportat cu maşina.

— De exemplu?

— Ei nu mă consideră cu adevărat soţia ta, spuse ea cât putea de calm.

— Îi înţeleg foarte bine, observă el. Ai putea să-mi serveşti de interpret când vom sosi în tabăra lor. Eu nu înţeleg mare lucru din ce spun!

— Unul din ei vorbea swahili, şi am înţeles că mă

trata drept mwanamke!

— Este un peioratif?

Gloria roşi.

— Este o insultă!

Ochii lui râdeau şi ea roşi şi mai tare.

— Şi ce vrei să fac? spuse Benedict, pe care aceste cuvinte îl înveseleau. Să-i sparg figura?

— Nu, evident. Dar dacă se prezintă ocazia, mi-ar plăcea să-i atragi atenţia că sunt soţia ta legitimă, mke a ta.

— Şi eşti? întrebă el.

— Nu, nu sunt! exclamă ea. Dar nu vreau să fiu considerată mai puţin decât nimic doar pentru că am auzit spunându-se nu ştiu ce…

Ea se întrerupse.

— Nu vreau să se spună că sunt amanta ta, asta-i tot. Asta nu este admisibil, adăugă ea într-un elan de bravură.

Apoi tăcu şi stătu ţeapănă tot drumul pe scaun, cu o figură încăpăţânată.

— Mă întreb cum pot ajunge asemenea zvonuri până la urechile lor?

El se ridică, intrigat şi totodată amuzat.

— De ce nu le spui tu însăţi, dacă te deranjează atât de mult? se miră el. Şi apoi, nu o voi face eu însumi. La urma urmei, este rolul unui soţ!

Reveni curând, zâmbind, se aşează şi-şi legă centura.

— Au auzit povestindu-se că ne-am căsătorit la biserica din Isiolo, asta-i tot. Am reuşit să înţeleg cel puţin asta. Insulta pe care ai crezut c-o sesizezi nu există decât în imaginaţia ta deformată de propriul tău sentiment de vinovăţie!

— Nu te înţeleg! Nu înţeleg nimic! se înfurie Gloria, iritată şi conştientă de susceptibilitatea ei.

— Asta nu-i grav, draga mea, replică el pe un ton nepăsător, îţi voi da tot timpul pe care îl vrei. Dar sper că vei vedea într-o zi lucrurile cu alţi ochi; încep să găsesc dificil să trăiesc astfel, în aceeaşi casă cu tine!

Avionul ateriză brutal pe terenul desfundat, în iarba

aspră şi cenuşie de la marginea deşertului. Benedict deschise uşa şi degajă scara, în timp ce Gloria, în loc să-l ajute cum ar fi trebuit, întâmpina dificultăţi să-şi desprindă centura.

— Haide, vino! strigă Benedict.

Ea apăru în sfârşit.

— Eşti odios, ai fi putut să mă ajuţi!

Drept orice răspuns, el îi mângâie părul.

— Nu mă pot lipsi de tine, o ştii bine, şi oricum, trebuie să-mi serveşti drept interpretă.

Tabăra indigenilor era foarte grosolană şi provizorie, iar animalele erau numai piele şi os. Se plângeau că trebuie fără încetare să se deplaseze din ce în ce mai departe în speranţa de a găsi cu ce să le hrănească. Benedict îi asculta şi-i sfătuia cât putea mai bine; Gloria îi admiră răbdarea şi eficacitatea. El reuşea de altfel foarte bine să se facă înţeles fără ajutorul ei, doar prin semne, astfel încât îi părăsi şi se duse să se plimbe în împrejurimi, căutând compania unor femei.

El i se alătură după un timp.

— Spune-mi ce ştii despre aceşti oameni. Pot fi convinşi să cultive cereale?

— Nu cred.

— Chiar oferindu-le mărfuri în schimb? Tutun?

— N-ar fi o soluţie bună să le cumperi astfel. Poate vor veni ploile, şi atunci totul se va aranja.

— Pentru cât timp? Câteva zile de ploaie nu va salva situaţia. Deşertul se întinde inexorabil spre sud, şi în acest context trebuie să lucrăm. Trebuie atacată problema în faţă.

Ea îi aruncă o privire admirativă.

— Nu vei putea să faci toate astea singur!

El îi prinse mâna şi i-o strânse foarte tare.

— A fost interesant, nu-i aşa? observă ea când fură din nou în avion. Regret că suntem obligaţi să ne întoarcem.

— A fost mai bine decât să încarci şi să descarci pământ?

— Mult mai bine, zise ea. Nu eşti de părerea mea?

După cum se aştepta Gloria, Patricia se arătă furioasă că fusese abandonată la fermă. Bob întrebând-o ce se întâmplase cu cei trei războinici indigeni, Gloria, uitând reacţia posibilă a Patriciei, îi răspunse ea şi cum era un lucru foarte firesc că Benedict şi cu ea îi duseseră cu avionul în tabăra lor.

— Cu avionul!

Bob păru impresionat.

— Sunt obişnuită acum, spuse Gloria cu un aer indiferent.

Nu-mi mai este teamă.

— Nu v-aţi gândit să ne întrebaţi dacă nu vrem să mergem şi noi? îi aruncă Patricia cu un aer înţepat.

— Ba da, m-am gândit, spuse Gloria, jenată. Dar Benedict a spus că nu era destul loc pentru toată lumea în avion.

— N-aveai decât să rămâi tu, şi eu aş şi luat locul tău, aruncă cealaltă.

— Trebuia să servesc drept interpret, murmură Gloria.

Bob se prăpădea de râs.

— Cu puţina swahili pe care o înţelegi?

— Ştiu mai mult decât îţi închipui tu, zise ea.

Benedict veni să li se alăture. Se întunecase deja şi el îşi aprinse o ţigară. Fuma prea mult, se gândi Gloria, poate era surmenat? în timpul după-amiezii, îl ajutase să încarce pământ, dar după un timp, considerând că făcuse destul, o trimisese acasă. Koinage se dusese să-l caute la ora cinei. Spera că Patricia îl va lăsa liniştit şi nu-i va reproşa la nesfârşit că n-o dusese în tabăra băştinaşilor.

— Cât timp ne va trebui ca să terminăm de încărcat pământul?

— Mâine, spuse Patricia, întrerupând conversaţia, pe mine mă va lua Benedict. Dacă aş fi ştiut că va fi aşa, n-aş fi venit niciodată!

Gloria se simţi incapabilă s-o mai suporte. Nu voia să ştie unde vor merge şi ce vor face împreună. Se ridică

brusc.

— Mă duc la culcare, anunţă ea. Ziua a fost lungă.

— Nimeni nu te opreşte, spuse Patricia, şi se întoarse spre Benedict.

— Aşadar, Benedict unde mă duci mâine?

Dar acesta n-o asculta.

El întinse un braţ şi o opri pe Gloria, care se îndrepta spre verandă.

— N-ai uitat ceva, liebling?

Inima ei începu să bată mai tare.

— Nu cred, mormăi ea.

El se ridică şi la licărul ţigării lui, văzu că zâmbea. Dar simţi de asemenea, după modul în care-i lua mâna, o voinţă îndârjită s-o facă să se supună. Îşi plecă încet capul, hotărâtă să nu-i cedeze.

Îşi ridică apoi faţa spre a lui şi începu să tremure, în timp ce mâna lui de fier se încleşta pe umărul ei.

Nu se putea sustrage în faţa celorlalţi şi, profitând de situaţie, el o îmbrăţişă şi-i puse stăpânire pe buzele ei, apoi depuse sărutări pasionate pe ochii, obrajii şi gâtul ei, reuşind s-o facă să uite tot ce era în jurul lor şi s-o tulbure profund. Ea se întrebă dacă nu visa.

— Ei bine, ei bine! ţipă ascuţit Patricia. Iată cum este să fii mironosiţă! mai întâi îşi lasă cu buza umflată cea mai bună prietenă ca să plece cu avionul, şi acum avem dreptul la o frumoasă prefăcătorie! încă puţin şi vom descoperi că n-are nicio dorinţă să meargă în Anglia, ci că a hotărât să rămână aici pentru totdeauna.

Gloria nu stătu să afle reacţia soţului ei în faţa acestui acces de gelozie, deoarece se smulse brusc din braţele lui şi fugi din casă, poticnindu-se în întuneric.

Prefăcătorie! Da, dacă măcar s-ar fi prefăcut! Nu ştia care erau adevăratele sentimente ale lui Benedict, dar cât despre ea, ceea ce încerca pentru el nu era doar admiraţie, înţelegea în sfârşit.

Era îndrăgostită de el.

Capitolul 9

Un fulger violent lumină camera. Gloria se întoarse,

îşi trase cearşafurile peste cap şi se rugă să cadă în sfârşit ploaia. Cu atât mai rău dacă nu terminaseră readucerea pământului pe câmpii, nimic n-avea importanţă – dacă măcar ar putea să plouă! Atâtea lucruri s-ar putea realiza atunci şi viaţa va reapărea în regiune.

Un nou bubuit de tunet izbucni aproape deasupra casei, şi fulgerele se succedau cu o asemenea cadenţă, încât camera era luminată ca în plină zi. Inima Gloriei bătea cu putere: se temea de furtună. Se aşeză, ghemuită în ea însăşi şi încerca să se convingă că nu se temea de nimic.

— Gloria?

Tremură, întrebându-se dacă auzise într-adevăr rostindu-i-se numele. Uşa de comunicare se deschise încet.

— Gloria, repetă Benedict. Eşti trează?

Părea solid şi liniştitor în lumina tremurătoare. El se îndreptă spre fereastră. Era cu bustul gol, fără îndoială din cauza căldurii copleşitoare şi ea nu se putu împiedica să-i admire umerii largi şi puternici.

— Va ploua? întrebă ea.

— Sper. Ţi-e teamă?

— Nu, dacă asta aduce ploaia.

Se strecură afară din pat şi i se alătură la fereastră.

— Este un spectacol superb, recunosc că am noroc să asist la el. Ţi-e teamă şi ţie? De aceea ai venit?

El îi zâmbi:

— M-am gândit că poate nu ţi-ar plăcea să fii singură dacă asta continuă.

— Eşti amabil, spuse ea cu timiditate, dar Patricia se teme de furtună şi mai mult decât mine. N-ar trebui să te duci s-o linişteşti?

El continua să privească pe fereastră.

— Patricia nu este soţia mea.

— Nu, dar poate se aşteaptă să fie consolată de tine.

Jenată, Gloria realiză brusc că nu-şi pusese capotul. La lumina intermitentă a fulgerelor, cămaşa de noapte transparentă nu putea ascunde mare lucru din corpul ei lui Benedict! Părăsi fereastra în grabă şi-şi luă capotul pus pe

un scaun, şi-l îmbrăcă. Dar Benedict o urmase. Privirea lui era pătrunzătoare.

— Cămaşa ta de noapte este încântătoare. Este păcat s-o ascunzi.

El îşi puse mâna pe ceafa ei.

— Patricia va fi furioasă dacă nu te duci s-o vezi, spuse ea.

El ridică din umeri.

— Ei şi? spuse el.

Gloria nu ştiu ce să răspundă.

De ce era oare atât de obsedată de Patricia?

— Eşti ridicolă. Ce te interesează reproşurile Patriciei, liebling? Ea nu poate să-ţi facă rău, o ştii.

— Dar ţi-e indiferent că este nefericită? Ea a venit aici din cauza ta! O ştii foarte bine! Bob îi serveşte drept alibi, asta-i tot, sau poate speră că el îmi va face curte şi că va avea astfel câmp liber… Nu asta ai vrut?

— Eu pot face faţă acestei situaţii.

— Eu nu!

El luă un aer ironic.

— Această invitaţie nu a venit de la tine?

— Da, recunoscu ea. Dar acum, nu mai pot s-o suport pe Patricia. N-am înţeles adevăratele ei sentimente. Dacă măcar ar fi interesată de fermă, dar nu este cazul, şi Bob se plictiseşte şi el.

El îi mângâie părul cu tandreţe.

— Eşti pe cale să-ţi dai seama că n-ai mare lucru în comun cu Patricia?

— Familia ei a fost foarte bună cu mine.

— Dar tu nu te simţi atât de recunoscătoare, nu-i aşa?

— Oh, Benedict, ar trebui să-i fiu recunoscătoare Patriciei. Nu ea m-a condus spre tine? îi datorez cel puţin asta. N-aş fi găsit niciodată pe cineva care să accepte să se căsătorească cu mine şi să-mi dea naţionalitatea lui. Dar am descoperit că n-a făcut-o pentru mine. Voia doar ca tu să rămâi în Kenya. Este îndrăgostită de ţine de mult timp, iată, şi nu vrea să te piardă!

— Şi asta te frământă?

Un bubuit de tunet izbucni, foarte aproape de ei.

Gloria nu răspunse.

— Faptul că este îndrăgostită de mine te doare, Gloria? N-ai cel mai bun loc?

— Da, recunoscu ea. Dar ea nu se interesează de munca ta. Şi nu va renunţa la tine!

Cuprinsă de un impuls incontrolabil, se strânse la pieptul lui şi-şi ascunse faţa la umărul lui liniştitor.

— Dar, liebling, îi spuse el la ureche, dacă ai iubi pe cineva, nu te-ai lupta să-l păstrezi?

Ea scutură din cap.

— Mi-ar plăcea să-l ajut, dacă aş putea. Patricia nu ştie tot ce-ai făcut, nu ţine seama de importanţa muncii tale, de consecinţele ei pentru ceilalţi, pentru regiune! Crede că nu faci nimic mai mult decât Bob, sau de tatăl lui, sau de oricine!

— Ea are poate dreptate, spuse Benedict râzând.

— Nu este nimic de râs! exclamă ea. În fine, cred că toată casa trebuie să se fi trezit, acum. Voi face ciocolată şi vom duce tuturor. Vrei şi tu?

— Nu, rămâi aici! îi porunci el reţinând-o de braţ. Dacă vor ciocolată, să şi-o pregătească singuri. Ai ceva mai bun de făcut!

Ea îi aruncă o privire neliniştită, dar el o ignoră şi se aplecă puţin pentru a-i atinge buzele cu ale lui.

— Nu-i aşa, dragostea mea…

— Eu… bâigui ea cu o voce alterată.

— Nu-ţi place să priveşti furtuna cu mine? Ştii, poate până la urmă va ploua!

În aceeaşi clipă, auziră primele picături de ploaie începând să lovească acoperişul.

Gloria începu să danseze de bucurie.

— Plouă! Plouă!

Dar ploaia nu dură decât o clipă.

— Cu atât mai rău, spuse Benedict, este mai mult decât speram. Va trebui să ne grăbim să transportăm pământul care a rămas şi să instalăm bariere pentru a-l

menţine, în cazul când ploile vor veni de-a binelea.

— Dacă ne străduim, vom termina mâine. Vom lucra toată ziua!

— Astăzi, o corectă el privindu-şi ceasul. Ai putea să reuşeşti singură? Nu uita să te opreşti pentru prânz şi pentru gustarea de după-amiază!

— Nu vom lucra împreună? întrebă ea. Te duci cu Patricia?

— Nu, curioasă mică! Mă întorc în Sudan. Voi reveni în două zile. Crezi că eşti capabilă să te descurci fără mine, sau trebuie să vă trimit pe toţi la Nairobi pentru sfârşitul de săptămână?

— Cine va face treaba?

— Gloria Carmichael nu este singura muncitoare de la fermă.

Ea nu era convinsă. Lucrurile vor fi făcute de mântuială, camioanele vor rămâne în pană, sau, dacă veneau ploile, africanii vor fi atât de ocupaţi să sărbătorească evenimentul, încât nu vor mai face nimic.

— Vrei într-adevăr să mă trimiţi la Nairobi?

— Ai avea impresia că eşti concediată dacă aş face-o? N-ai fi fericită să regăseşti puţină civilizaţie, un duş rece, de exemplu? Dar nu eşti obligată să mergi dacă nu ţii la asta.

— Nu, nu ţin.

— Ei bine, dacă tu crezi că poţi să te înţelegi cu ceilalţi timp de câteva zile, va fi perfect. Va trebui să semeni când vei termina de transportat pământul şi apoi să pui seminţe diferite pe fiecare teren pentru a vedea care culturi menţin mai bine solul. De acord?

— Da, îl asigură ea. Avem destule seminţe?

— Sper. Altfel, vei merge să cauţi la Nanyuki. Bob te va însoţi.

Tunetul bubuia acum în depărtare, şi fulgerele deveneau mai rare. Ea nu mai avea scuză să rămână în braţele lui, lângă fereastră. Acest moment de intimitate neaşteptată se încheia odată cu furtuna…

— În cele din urmă, aproape n-a plouat, spuse ea.

— Numai câteva picături, dar se simte umiditatea în aer şi acesta este un semn bun. Te culci din nou?

— S-a sfârşit, oftă ea.

— Nu cred asta, răspunse el, nu este decât începutul!

Ea zâmbi slab.

— Vei fi prudent în Sudan, nu-i aşa? Tot nu mi-ai spus ce vei face acolo.

— Şi nu-ţi voi spune acum, dragostea mea. Probleme, mereu probleme.

Gloria îşi scoase capotul şi se strecură în aşternut.

— Dar vreau să ştiu, Benedict, vreau să ştiu şi ce-i cu mâinile tale!

— Răsplata meseriei periculoase de bandit! replică el cu un zâmbet ironic.

Se aplecă deasupra patului şi-i sărută obrazul, apoi buzele. Ea se înfioră, dar se forţă să nu lase să se observe nimic.

— Somn uşor, liebling.

— Nu mi-ai răspuns, protestă ea.

— Nu vreau să distrug imaginea romantică pe care o ai despre mine, spuse el râzând.

Dormi, şi mulţumeşte cerului că ţi-a dat un soţ ca mine! Noapte bună!

— Noapte bună, murmură ea.

Gloria ajunse cu întârziere la micul dejun. Nici măcar nu-l auzise pe Koinage când i-a adus ceaiul şi sucul de portocale.

Toată lumea era deja adunată în jurul mesei. Gloria întâlni privirea lui Benedict şi-l sărută în grabă pe obraz.

— Bună ziua tuturor! spuse ea veselă.

— Furtuna nu te-a împiedicat să dormi? o întrebă Bob. Cât despre Patricia, şi-a petrecut toată noaptea sub cuvertură!

Gloria aruncă o privire lui Benedict, apoi se adresă prietenei ei, luând un aer înduioşat.

— Ţi-a fost teamă, într-adevăr?

— Dacă ai şti! declară tânăra. N-am avut pe nimeni să mă ţină de mână. Dar am rezistat. La urma urmei, obţin

întotdeauna ce vreau şi acest gând m-a susţinut în mijlocul tunetelor şi al fulgerelor cele mai îngrozitoare.

— Ah bine, spuse Gloria, aşezându-se.

Totuşi, văzu că proasta dispoziţie a Patriciei nu făcea decât să crească, în timp ce Benedict le explica liniştit, legănându-se pe scaun, că pleca în Sudan.

— Dumneata şi cei ca dumneata veţi deveni părinţii hrănitori a jumătate din Africa! exclamă Bob pe un ton ironic. Asta nu va servi la nimic, să ştiţi! O economie bine dirijată ne trebuie, şi nu vise utopice!

Benedict nu păru tulburat.

— Şi educaţia? întrebă el.

— Totul depinde de ceea ce se înţelege prin asta! Trebuie să fii pregătit să primeşti binefacerile civilizaţiei!

— Şi dumneata, eşti gata să le primeşti? se informă Benedict.

— Fireşte! Am secole de civilizaţie în spatele meu, şi apoi am fost crescut într-un mediu cultivat, unde nimic n-a fost neglijat.

— Ei bine, eu nu! replică Benedict. Eu n-am avut niciun avantaj la început. Sunt născut într-o cocioabă din Glasgow. Părinţii mei au fost omorâţi de o bombă într-o uzină de muniţii – un accident de muncă

— Şi am fost crescut într-un orfelinat.

Gloria îi zâmbi, uitând de prezenţa Patriciei şi a lui Bob.

— Şi te-ai experimentat în banditism! nu se putu ea împiedica să declare pe un ton de tachinare.

Instinctiv, el îşi privi mâinile, şi privirea lui deveni ironică.

— Nimic atât de pasionant, mă tem, draga mea. M-am rănit scoţând pe cineva dintr-un avion în flăcări. Îţi voi povesti asta într-o zi, îţi promit. Bun, trebuie să-mi pregătesc valiza.

Bob îl privi cum se îndepărtează.

— Foarte abil! fu comentariul lui.

— Ce vrei să spui? se miră Gloria.

— Ei bine, nu mi-a răspuns la problema educaţiei, nu-

i aşa? A evitat întrebarea.

Gloria se gândi că neglijase mai ales să răspundă, deoarece îi dispreţuia pe cei care se îndopau cu discursuri intelectuale fără să treacă niciodată la fapte.

— Oh, ştii, era grăbit să plece, spuse ea ca să-l consoleze.

— Destul, hotărî Patricia. Mi se pare că acţiunile lui Benedict Carmichael capătă puţin prea mare importanţă. Dacă am vorbi despre altceva?

— Dar este important! exclamă Gloria, întorcându-se spre ea. Benedict ar trebui să fie decorat! A salvat mii de vieţi omeneşti şi salvează încă!

— Puţin entuziasm pentru eroi n-a făcut niciodată rău nimănui, draga mea, dar nu lua asta drept marea dragoste; asta, este treaba mea.

Vocea Patriciei rămânea amabilă, dar nu te puteai înşela asupra sensului cuvintelor ei.

Bob le privi pe amândouă cu uimire.

— Oricine poate să vadă că Gloria este îndrăgostită nebuneşte de acest bărbat! Ce-ţi pasă ţie, Patricia?

— Eu nu m-am vândut pentru a obţine o naţionalitate! Benedict nu este cu Gloria pentru altceva: amândouă ştim că el este al meu. Nu-i aşa, draga mea? El îmi va reveni la timpul dorit. Nu sunt posesivă, continuă Patricia, cu ochii strălucind de furie. Nu am nimic împotriva unei mici prefăcătorii ca aceea de care am avut parte ieri seară, dar nu merge prea departe, micuţa mea. Prietenia are limite – mai ales a mea! Eu te iubesc, Gloria, şi tu ştii că n-am multe prietene, dar nu intra în concurenţă cu mine, este un sfat... „prietenesc”.

Bob bombăni ceva de neînţeles, apoi declară pe un aer jenat:

— Mergi prea departe, Patricia.

Patricia ridică din umeri.

— Poţi să spui ce vrei, Bob. Gloria şi cu mine ne vom înţelege foarte bine. Fiindcă îi iei atât de bine apărarea, n-avea decât să se căsătorească cu tine!

Gloria sări în picioare.

— Opriţi-vă, amândoi! Este oribil să vorbeşti de Benedict în felul acesta! El ştie ce face şi ce are de făcut, şi nu vă cere sfaturi, nici de la mine, de altfel, şi are dreptate! Să vă intre bine în cap! A acceptat această căsătorie deoarece avea motivele lui.

Le aruncă o privire furioasă şi părăsi camera alergând, întrebându-se dacă nu se făcuse ridicolă. Ce nevoie avea Benedict să fie apărat?

Puţin mai târziu, îşi privea soţul făcând plinul de carburant. Nu, el nu-şi va sacrifica cu siguranţă cariera pentru Patricia. Femeia pe care o va iubi va trebui interesată cel puţin de ceea ce făcea.

— Eşti sigură că nu vrei să mergi la Nairobi pentru câteva zile? o întrebă el.

Ea scutură din cap.

— Bob mă va ajuta la semănat. El este foarte amabil, într-adevăr.

— Se pare că are multe idei preconcepute, nu?

Gloria îşi ridică faţa spre el, brusc intrigată.

— Crezi la fel şi despre mine? întrebă ea.

— Contează ce cred?

— Bineînţeles!

Sări din avion cu furtunul de kerosen în mână, pentru a-l pune la locul lui. Gloria îl urmă şi-l privi cu nelinişte.

— Nu mi-ai răspuns! îi spuse ea.

El se apropie de ea, ca şi cum urma s-o sărute, dar se răzgândi şi se întoarse spre avion fără să spună nimic. Elicele începură să zbârnâie.

— Când te întorci? strigă ea.

— Dumnezeu ştie! îndată ce este posibil, răspunse el mai serios.

Ea îndepărtă calele din faţa roţilor, pe jumătate orbită de părul pe care vântul elicelor i-l trimitea în faţă. De aceea plângea? îşi şterse ochii energic. Doar n-o să înceapă să plângă de fiecare dată când el pleca! Era prea aiurită! Atunci, ce va fi când va pleca pentru totdeauna? Potopul?

Benedict îi făcu un semn cu mâna şi ea speră că nu

va vedea lacrimile revelatoare curgând pe faţa ei, în ciuda eforturilor de a le reţine. Ea îi răspunse cu o însufleţire pe care o voia veselă, dar se simţea nefericită şi părăsită. Avionul urmă pista şi prinse viteză, ridicând praful roşu. O secundă mai târziu, se ridica, formând un mare arc de cerc pe cerul albastru.

Plecase.

Capitolul 10

Muntele Kenya dispărea în spatele unui văl de ceaţă groasă. Gloria privi cerul sperând să zărească norii, dar era mereu la fel de albastru şi senin.

Scoase un oftat. Aceste două ultime zile se târâseră penibil, şi avea din ce în ce mai puţin dorinţa de a merge acasă şi să încerce să discute cu Bob şi cu Patricia. Ei se certau fără încetare. Patricia se plictisea vizibil şi Bob părea exasperat de proasta ei dispoziţie şi de lungile absenţe ale Gloriei.

Cel puţin, ea nu-şi pierduse timpul. Lucrul avansase bine. Restul pământului fusese readus pe câmpuri, barierele pentru a-l reţine fuseseră fixate şi trei loturi diferite fuseseră semănate. Benedict va fi mulţumit.

Patricia era singură pe verandă când Gloria veni în sfârşit ca să se schimbe.

— Am putea pune plase contra insectelor şi să cinăm afară pentru a schimba, propuse ea.

— Cu un nor de insecte zburând deasupra capului nostru la fiecare îmbucătură! ricană Patricia.

— Dacă preferi să cinezi înăuntru…

— Oh, pentru Dumnezeu, Gloria, faci cum vrei!

— Patricia, spuse Gloria, vrei să te întorci la Nairobi?

— Cât aş da pentru asta! exclamă ea. Când mă gândesc că părinţii tăi şi-au petrecut toată viaţa aici! Ai de ce muri de plictiseală, sau să înnebuneşti!

— Dacă ai fi interesată de experimentele lui Benedict, te-ai plictisi mai puţin.

— Scuteşte-mă, te rog, replică Patricia. Benedict nu va avea timp să vadă rezultatele, dacă vrei să ştii. Nu-i voi lăsa răgazul să întârzie mult timp aici.

— Dar este pasionant…

— Ascultă, Gloria, poţi să-i săruţi urma paşilor dar nu este genul meu. Vreau să duc o viaţă de lux la Nairobi sau la Mombassa, nu să fiu îngropată de vie aici! Şi ceea ce vreau, voi avea!

— Nu cu Benedict!

Patricia o privi cu stupoare.

— Ce vrei să spui „nu cu Benedict”? Tu refuzi să renunţi la el, aşa-i?

Gloria era tentată să-i răspundă că, într-adevăr, exact asta se întâmpla, dar nu era destul de sigură de intenţiile lui Benedict. În orice caz, el nu va renunţa la planurile lui pentru o femeie, era sigură.

— Bineînţeles că nu, minţi ea. Dar te înşeli dacă tu crezi că poţi să-l manipulezi pe Benedict după placul tău. Încearcă să te interesezi de ceea ce face. Te va admira mai mult!

— Crezi că nu mă admiră cum sunt?

— Ba da, poate, dar nu va renunţa la genul de viaţă pe care l-a ales. Şi tu nu-l vei aprecia…

— Este adevărat, recunoscu Patricia cu vocea ei afectată. Bine, draga mea, ai câştigat. Îmi vei povesti toate minunile pe care le-a realizat când va reveni, şi data următoare când va pleca, îl voi însoţi la avion pentru a-i spune la revedere!

— Foarte bine! spuse Gloria, neştiind ce să creadă, şi puţin liniştită în privinţa viitoarelor manievre ale Patriciei.

Nu era genul ei să renunţe atât de uşor…

O dată în camera sa, Gloria se privi îndelung în oglindă. Ce contrast între tenul ei brun, pielea bronzată de soare şi albeaţa strălucitoare a Patriciei şi părul ei blond!

Se simţi descurajată brusc. Totuşi, Benedict aprecia tipul ei de grecoaică… Dar era sigură că era suficient ca Patricia să apară ca s-o eclipseze…

Afară, îl auzea pe Koinage bombănind nemulţumit fiindcă nu reuşea să pună plasele singur. Spera că Bob îi va veni în ajutor. Dar se pare că nu era acolo şi Koinage veni să se plângă Gloriei.

— Vino, Koinage, îl linişti ea. Unde este domnul Andrews?

— Nu este pe verandă.

— Ştiu, replică Gloria, exasperată. Dar unde este? Trebuie să fie undeva!

— Da.

— Unde?

— În camera sa, răspunse Koinage cu demnitate.

— Bine, spuse Gloria.

Îl urmă pe culoar, şi fusta ei lungă foşni în jurul picioarelor ei; apoi bătu la uşa vechii ei camere. Un geamăt slab îi răspunse. Gloria fu cuprinsă de nelinişte. Să fii serios bolnav la fermă ridica mari probleme, din cauza distanţei care-i despărţea de Nanyuki şi de spital.

— Bob! strigă ea. Pot intra?

— Dacă trebuie, spuse el pe un ton puţin încurajator.

Gloria întredeschise uşa: Bob era culcat, complet îmbrăcat pe pat, cu faţa cenuşie şi privirea fixă.

— Ce se întâmplă? întrebă ea, foarte îngrijorată. Oh, Bob, ai febră! Este poate o criză de malarie, ai o figură îngrozitoare!

— Nu, nu este nimic, este timpul, gemu el. Mă plictisesc teribil aici! Şi când mă gândesc că n-ai nici măcar o sticlă cu whisky, Gloria! Benedict nu bea niciodată alcool?

Gloria roşi.

— Noi bem vin.

— Câtă cumpătare! Benedict n-are dreptul la nimic altceva?

— Dar eu nu-l opresc să bea altceva, replică ea. Voiam să cumpăr whisky, dar am uitat. Ai putea să te duci să cauţi tu însuţi.

— Mulţumesc! Am vrut să încerc „malwa” lui Koinage, este un adevărat rachiu tare şi de proastă calitate. Dacă ai puţină afecţiune pentru mine, Gloria, lasă-mă să mor în pace.

— Nu spune prostii, Bob!

— Sunt serios, draga mea!

— Nu sunt draga ta!

— Biata micuţă Gloria! Nu eşti draga nimănui, iată problema ta! Şi a mea de asemenea. Tu îl vrei pe Benedict, eu o vreau pe Patricia, şi niciunul din ei nu ne acordă nici cea mai mică atenţie!

Gloria se redresă, cu ochii strălucind.

— Mergi puţin prea departe, spuse ea cu o voce liniştită. Benedict nu-şi va abandona soţia.

— Înfumurato! Vom vedea cum va reacţiona Benedict dacă flirtez cu tine când va reveni. Vei vedea, nu va avea nicio obiecţie. N-ai văzut cum îl priveşte Patricia? Ce bărbat ar putea să-i reziste? Nici Benedict, nici eu, nimeni!

Cum ea îşi plecă ochii fără să spună nimic, el continuă:

— N-ai nicio şansă, biata mea prietenă, nu înţelegi?

Tulburată, Gloria se întreba de ce se răzbuna pe ea pentru decepţia lui... Prietenia era aşadar un sentiment atât de incert?

— Dacă măcar aţi putea să mă lăsaţi în pace, amândoi!

El se ridică în pat şi-i zâmbi.

— Nu-l vei reţine niciodată pe acest bărbat, Gloria! Eşti onestă, ai totul pentru a-l atrage pe Benedict, dar el este vrăjit de Patricia, ca toţi ceilalţi!

Gloria refuză să asculte mai mult. Îşi muşcă buzele şi luă un aer indiferent. De ce se înverşuna oare Bob în felul acesta?

— Koinage are nevoie de ajutor ca să instaleze plasele pe verandă, spuse ea, schimbând intenţionat subiectul. Te simţi destul de bine ca să-i dai o mână de ajutor sau trebuie s-o fac eu însămi?

— Oh, mă duc, spuse Bob pe un ton plângăreţ. Mă duc acolo! Văd în privirea ta întunecată că risc să fiu lipsit de cină dacă nu mă execut imediat. Sunt momente, Gloria Kaufman, când eşti portretul viu al mamei tale!

Gloria se întoarse, făcând să i se învârtească fusta, obosită de a asculta văicărelile tânărului.

— Acum sunt Gloria Carmichael, îi aminti ea.

A doua zi, norii care acopereau Muntele Kenya se evaporaseră, descoperind cele două vârfuri gemene în toată măreţia lor, distrugând speranţele Gloriei care crezuse că prevesteau ploaia. Dacă nu cădea curând, nu va fi deloc anul acesta şi asta însemna perspective triste pentru regiunile din nord.

Patricia veni să-şi ia micul dejun, îmbrăcată cu acelaşi capot din seara trecută, cu părul pe spate. Gloria o privi cu uimire.

— Credeam că vei merge să vizitezi ferma? îi aminti ea.

— Ah, da, este adevărat! îmi pare rău, draga mea, am uitat complet. Nu-i nimic, voi rămâne aici!

— Te aştept, îi propuse Gloria.

— Nu, nu este nevoie, spuse repede Patricia. Îmi va trebui ore să mă îmbrac şi mi-e groază să mă grăbesc. Voi putea să merg acolo în această după-amiază, sau altă dată, nu?

Gloria se încăpăţână.

— Benedict va reveni curând. Va vedea o dată mai mult că nu te interesezi de munca lui şi că te plictiseşti de moarte aici. Credeam că nu este o metodă bună pentru a-l reţine?

— Mi-e indiferent, ştii foarte bine.

Gloria oftă.

— Foarte bine, zise ea. Dacă nu vrei să vii…

Patricia îi oferi un zâmbet strălucitor.

— Asta nu te împiedică să-ţi vezi de treburile tale. Deja este suficient un muritor, aici; n-aş suporta să simt, în plus, privirea ta dezaprobatoare toată ziua!

Gloria dispăru rapid, uşurată. Se duse să-l vadă pe Bob şi se informă de sănătatea lui. Părea într-o dispoziţie mai bună.

— Îţi voi urma sfatul şi o să fac un drum la Isiolo, Gloria. Vii?

Ea scutură din cap.

— Nu în această dimineaţă. Trebuie să termin de semănat terenul cel mai îndepărtat. Poate mă duci acolo cu

Land-Roverul înainte de a pleca? Oamenii sunt deja acolo, dar n-au destulă sămânţă.

— La dispoziţia ta, încuviinţă Bob. Dacă mai eşti acolo când mă întorc, îţi voi da o mână de ajutor.

— Mulţumesc mult! spuse Gloria, începând să râdă.

Bob era într-adevăr într-o dispoziţie schimbătoare.

Se îndreptă spre hambarul unde era depozitată sămânţa şi însemnă fiecare soi pe lista pe care Benedict o pregătise, etichetând cu grijă sacii. Unii saci erau folosiţi şi curgeau puţin, astfel că trebuia să astupe cele mai mari găuri cu sfoară, aşteptându-l pe Bob. Dar văzând că nu apare, sfârşi prin a se întoarce în casă pentru a-l căuta. Era de negăsit.

Koinage ieşi din bucătărie îmbrăcat cu un şorţ care ar fi avut mare nevoie să fie spălat. Dacă veneau ploile, se gândi Gloria, va face mare curăţenie.

— Spune-i domnului Andrews că am luat Land-Roverul pentru a încărca seminţele, Koinage.

Africanul încuviinţă.

Sacii erau grei şi Gloria avea dificultăţi să-i ridice ca să-i pună în spatele maşinii. Când termină, Bob încă nu apăruse. Se încălzise şi praful i se lipea de corp iritându-i pielea. Se întoarse în casă.

Un miros proaspăt de pin o întâmpină în momentul când intră în vestibul, şi timp de o clipă sau două, se întrebă de unde provenea… Apoi realiză, încet, cu stupoare… Nu, nu era posibil! Cineva făcea baie!

— Bob! strigă ea. Bob unde eşti?

El ieşi imediat din camera sa.

— Îmi pare rău, draga mea, nu ştiam că erai atât de grăbită!

Ea îi aruncă o privire furioasă şi, exasperată, coborî în antreu deschizând larg uşa băii. Un nor de vapori parfumaţi ieşi de acolo.

— Haide, Gloria! Intră sau ieşi! Dar nu rămâne acolo!

— Patricia, cum ai putut?

— Să fac ce?

— Ştii ca noi toţi că suntem la ananghie cu apa! Şi tu

risipeşti atâţia litri ca să faci baie! Cum vom uda zarzavaturile, acum?

— Oh! Nu face atâta caz! exclamă Patricia. Cum să ghicesc că nu pot nici măcar să fac o baie fără să-mi atrag fulgerele tale. N-ai spus niciodată nimic.

— N-am spus niciodată nimic! exclamă Gloria. Vrei să spui că ai mai făcut baie?

— În fiecare zi. De ce nu?

Gloria se înfurie teribil şi o certă violent pe Patricia.

— Eşti persoana cea mai egoistă, pe care am întâlnit-o vreodată! Sunt sătulă până peste cap de tine şi de Bob! Puteţi să vă întoarceţi imediat la Nairobi! Sunteţi ca… două ghiulele, aici!

— Şi ce va crede despre asta Benedict? întrebă Patricia, deloc descumpănită.

— Mi-e indiferent ce va crede! Vă duc la Nanyuki imediat ce bagajele voastre vor fi gata şi asta-i tot. Ştiai foarte bine că n-avem apă! Că oamenii mor de sete în regiunea de nord, şi tu nu te poţi măcar lipsi să nu faci baie! Şi acum, toată această apă ai stricat-o, pentru că, în plus ai pus pumni de sare de baie! Şi ai umplut cada până sus!

— Asta este gelozie, spuse Patricia, continuând să se cufunde în spumă ca s-o sfideze. Da, eşti geloasă! Este suficient să te privesc pentru a înţelege că şi tu ai nevoie de o baie.

Sufocată de furie, Gloria îi aruncă o privire furioasă.

— Îţi voi face valiza, o anunţă ea în sfârşit, când putu să vorbească.

— Te rog, dragă! gânguri Patricia. Voi avea multe să-i spun lui Benedict despre acest subiect!

— Şi eu, replică Gloria.

Se întoarse şi ieşi, trântind uşa în spatele ei. Se trezi faţă în faţă cu Bob, uluit şi totodată plin de admiraţie.

— Crezi într-adevăr ce spui?

— Absolut!

— Nu te credeam capabilă de atâta energie, zise el râzând. Mă dai şi pe mine afară?

Furia Gloriei începea să scadă. Se întreba deja dacă nu se comportase prea violent.

— Bob, nu va vrea să plece singură, şi eu nu pot… şi nu vreau s-o păstrez aici!

— Nu te nelinişti, o calmă el.

Sunt prea fericit s-o îndepărtez pe Patricia de soţul tău şi să reiau de la început cu ea, dacă pot, totodată. Nu voiam să vin, ea m-a determinat; aproape m-a implorat să-i ţin companie, pretinzând că astfel o voi cunoaşte mai bine. Şi eu, ca un prost, am cedat. M-am înşelat! Nu înţeleg de ce ne-ai invitat, termină el cu francheţe.

— Totul era atât de dificil… spuse ea împreunându-şi nervoasă mâinile. Credeam că ne va uşura viaţa să avem prieteni, şi Benedict părea că doreşte prezenţa Patriciei… îi voi face acum bagajele acestei domnişoare!

— Bine. În câteva minute, le voi face şi eu pe ale mele. Te gândeşti într-adevăr să ne duci până la Nanyuki?

— Da. Slavă Domnului, Benedict nu s-a întors încă! El ar găsi că este un drum prea lung pentru mine.

— Este adevărat, spuse Bob.

— Ei bine, prea târziu, este hotărât!

Gloria puse toate lucrurile Patriciei talmeş-balmeş în valiza ei. Era în curs să adune o colecţie de cutii şi tuburi de machiaj când Patricia sosi din sala de baie, mirosind a pin şi a săpun parfumat.

— Eşti nesuferită, bombăni ea. N-am niciun chef să merg până la Nanyuki!

— Păcat! spuse Gloria.

Patricia se aşează la capul patului şi se privi cu complezenţă.

— Nu ţi-e teamă că-ţi faci necazuri? Cum îi vei explica lui Benedict decizia ta?

Gloria refuză să răspundă şi continuă să golească sertarele şi să le închidă cu zgomot.

— Voi duce sămânţa lucrătorilor, spuse ea când termină.

Mă întorc într-o jumătate de oră.

— Şi dacă nu sunt gata? întrebă Patricia, ironic.

— Bagajele tale vor fi puse afară, afirmă Gloria fără să se tulbure.

Ea părăsi camera, ieşi şi sări în Land-Rover. Oamenii o aşteptau la marginea terenului şi o ajutară să descarce sacii cu seminţe.

— Le vom semăna astăzi, promiseră ei.

— Bine, răspunse ea. Domnul Carmichael va fi mulţumit.

Oamenii schimbară zâmbete.

— Se va întoarce curând! Veţi avea mai puţin de lucru când va fi aici!

— Eu nu voi lucra astăzi, le spuse ea zâmbind. Va trebui să vă lipsiţi de mine.

Făcu cale-întoarsă fără să mai aştepte, şi ei o priviră îndepărtându-se spre casă, pe drumul îngust.

Nu se aştepta să-i găsească pe Bob şi pe Patricia pe verandă; aceasta din urmă era în prada unei furii reci.

— Voi pune bagajele în maşină, propuse Bob.

Gloria urcă în spatele Land-Roverului şi aranjă valizele pe măsură ce el i le întindea. Crezu deodată că aude un zgomot de avion şi privi cerul. Dar nimic nu brăzda uniformitatea disperat de albastră a acestuia.

— N-ai auzit un avion? îl întrebă totuşi pe Bob.

— Ţi-e teamă de Benedict! exclamă el râzând.

— Credeam că era el, recunoscu ea. Mi-ar plăcea atât de mult să sosească!

Patricia o bătu pe umăr.

— Se vede că n-ai înţeles nimic, draga mea!

Îţi voi da versiunea mea asupra lucrurilor, şi atunci cum te vei descurca?

Gloria prefera să nu se gândească la asta. Se instală la volan şi porni maşina. O chinuia îngrijorarea. Deodată, îl văzu pe Benedict în persoană urcând drumul spre ei, cu mâinile în buzunare; era atât de aproape şi emoţia o paraliza în asemenea măsură, încât fu cât pe ce să-l izbească, iar Bob trebui să întoarcă volanul în locul ei, urlând:

— Atenţie!

Ea frână în ultima clipă şi Patricia se lovi cu capul de parbriz, ceea ce-i dezlănţui furia.

Gloria sări pe drum, apoi, jenată, se dădu înapoi spre maşină.

— Unde te duci? o întrebă prietenos soţul ei.

Bob puse un braţ protector în jurul umerilor ei.

— Ne întoarcem la Nairobi, explică el.

Benedict o privi pe Gloria.

— Şi tu? întrebă el.

Bob o îmbrăţişă şi o sărută pe obraz.

— De ce nu? zise el. Poate preferă să rămână puţin în compania mea! Nu există mare lucru pentru ea aici!

Capitolul 11

Gloria nu-l văzuse niciodată pe Benedict pierzându-şi controlul. El rămânea impasibil, dar o licărire de furie care nu-i scăpă îi lumina privirea.

— Aş vrea să înţelegeţi bine, toţi trei, declară el. Soţia mea îmi aparţine – şi înţeleg s-o păstrez doar pentru mine. Bob, poţi să-ţi faci bagajele.

El se întoarse spre Gloria.

— Ce înseamnă toată această poveste?

— Mă duceam doar să-i conduc la Nanyuki şi intenţionam să revin imediat. Era singura soluţie: vor pierde trenul de noapte spre Nairobi.

Patricia coborî de pe scaunul ei, cu un aer languros.

— Gloria ne-a dat afară, imaginează-ţi! Este cu adevărat prea ridicol. Acum că eşti aici, poate ai putea să obţii să se scuze şi apoi să reintrăm toţi în casă!

Gloria îşi muşcă buzele.

— Te rog, Benedict, murmură ea.

— De ce n-au luat Land-Roverul ei înşişi? N-aveau decât să-l lase la Nanyuki. Nu-mi place să faci kilometri întregi singură, chiar dacă tu cunoşti bine drumul.

— Dar avem nevoie de maşină! exclamă ea.

— Şi dacă eu aveam şi mai multă nevoie de tine?

Gloria îşi frânse mâinile, nervoasă.

— Eu… îmi pare rău, bâigui ea.

— Faci bine. Nu vreau să-ţi asumi pericole inutile,

oricare ar fi motivele care te-au îndemnat!

Gloria roşi apoi deveni palidă.

— Mi se pare că am subestimat-o cu toţii interveni Bob în mod neaşteptat.

El văzu privirea tăioasă pe care i-o arunca Benedict şi-şi frecă mâinile.

— Nu este nimic rău în acest sărut, reluă el. Nu este vina mea dacă Gloria se înşela total cu privire la persoana ta. De fapt, şi-a petrecut tot timpul s-o facă pe Patricia să se intereseze de fermă, operaţie complet inutilă, cum poţi să-ţi imaginezi!

Patricia izbucni în râs.

— În realitate, Gloria nu-şi mai poate stăpâni gelozia. Drăguţ, nu-i aşa? Dar să facă o întreagă poveste pentru că ţineam să rămân curată în acest loc pierdut, înseamnă să ducă lucrurile prea departe! Nimeni n-o împiedica să facă o baie, dacă ar fi vrut. Nu pot să suport aceşti oameni care fac pe martirii pentru o cauză ridicolă şi se supără când nu toată lumea se poartă în acelaşi fel! Când mă gândesc la tot ce am făcut pentru tine, Gloria Kaufman…

— Gloria Carmichael! o corectă Benedict.

— Oh, pentru Dumnezeu! exclamă Patricia. Sunteţi la fel de proşti şi unul şi celălalt. Să mergem la Nanyuki!

Gloria se urcă în spatele Land-Roverului, în timp ce ceilalţi se instalau în faţă. Benedict readuse maşina acasă, şi ea se întrebă care erau intenţiile lui. În timp ce o ajută să coboare, ea se scuză.

— Mă tem că m-am supărat pentru nimica toată, îmi pare rău, începu ea.

— Nu ţi-am făcut niciun reproş, remarcă el.

— Nu, dar îmi pare rău, totuşi. De fapt, credeam că voi reveni înaintea ta…

— Înţeleg, spuse el. Ai fi acţionat în spatele meu?

— Nu, dar… oh, ştiam bine că vei fi nemulţumit s-o găseşti pe Patricia plecată.

— Am înţeles, aruncă el, fără să-i ofere alt comentariu.

Părea deja preocupat de altceva. O privi ca şi cum

era surprins de ţinuta ei.

— Mergem cu toţii la Nanyuki, acum! Acest pantalon nu-ţi merge. îmbracă-te altfel, Gloria. Puneţi ceva ceva uşor şi frumos. Şi o pălărie, nu-i aşa? Dacă vrei, poţi chiar să faci o baie, te vom aştepta. Am traversat un banc de nori de ploaie, venind aici. Sper să nu ne ocolească şi să ia direcţia opusă! Fă-ţi baie, îmi asum riscul!

— Dar unde mergem? întrebă ea.

— Să ne conducem oaspeţii până la Isiolo. Am câteva treburi de rezolvat acolo... Poate ţi-ar plăcea să mă însoţeşti?

— Oh da! Da, bineînţeles. Dar n-am nevoie să mă schimb pentru asta.

— Nu, recunoscu el. Doar ca să-mi faci plăcere.

Nu avea ce să răspundă la asta. Gloria se grăbi să intre în casă, neliniştită la ideea că şi-ar putea schimba părerea şi s-o lase. Ezită îndelung înainte de a alege o rochie care răspundea cererii lui Benedict – „ceva uşor şi frumos”.

Se opri asupra unei rochii roz-aprins, plăcut decoltată, a cărei jupă fluidă cădea ca o corolă în jurul picioarelor ei. Pălăria de pai cu boruri largi de un ton mai pal şi sandalele asortate formau un ansamblu încântător. Mănuşile ei mici din dantelă albă asortate cu cordonul din jurul taliei zvelte înveseleau întregul.

Să facă baie era într-adevăr un lux; optă pentru un duş rece care-i procură o plăcere nespusă. Ce senzaţie minunată să simtă apa curgând pe pielea ei plăcut parfumată de săpun! Numai, îşi spuse ea, Benedict să nu se fi înşelat şi norii să fie nori de ploaie venind din direcţia lor!

Îşi şterse sumar buclele negre cu un prosop şi alergă să se îmbrace în camera sa.

Foarte intimidată, Gloria veni să i se alăture lui Benedict pe verandă. Nu îndrăznea nici măcar să ridice ochii spre el. Era singur.

— Nanyuki este departe de aici, îi explică Benedict; le-am împrumutat cealaltă maşină, le-am indicat unde s-o

lase şi le-am spus adio din partea ta.

— Mulţumesc, murmură Gloria.

Îşi trecu o mână înmănuşată peste jupă.

— Este rochia mea cea mai frumoasă, spuse ea cu timiditate, dar nu este foarte practică.

— Eşti foarte frumoasă, Gloria… Să mergem!

Se schimbase şi el. Purta un costum bej-deschis cu o cămaşă de un alb strălucitor şi o cravată în dungi.

Un zgomot uşor, în celălalt capăt al verandei, atrase atenţia Gloriei şi se întoarse pentru a-l vedea pe Koinage îndepărtându-se de casă alergând şi sărind într-un camion deja plin de africani exaltaţi şi zgomotoşi, râzând în hohote, care se pregătea să plece.

— Dar unde se duc? se miră ea.

Se simţi foarte contrariată şi nu-şi putu ascunde nemulţumirea. Nu-şi luase responsabilitatea însămânţării experimentale începută pe câmpii? Cum putea să accepte ca lucrul să nu fie terminat înainte de venirea ploilor?

— Nu pot pleca acum!

Benedict îi prinse braţul şi o conduse hotărât spre Land-Rover.

— Eşti nebun! Noi n-am terminat…

— Vor termina mâine. De altfel, draga mea, trebuie să ştii că eu sunt cel care conduce ferma!

— Dar… începu ea.

— Nu există dar! Ţi-am lăsat multă libertate, Gloria Carmichael, dar acum cred că trebuie să iau lucrurile în mână. Răbdarea mea a ajuns la capăt.

El tăcu o clipă.

— Nu înţelegi? Nu-i nimic, vei pricepe mai târziu!

— Eu nu suport această situaţie!

O măsură cu o privire lungă, liniştită.

— Dacă nu poţi să suporţi, există o soluţie şi ştii care.

— Nu pot. Benedict, vreau să mă întorc în Anglia cât mai repede. Nu vreau să rămân la fermă cu tine.

Toată lumea mă ia drept… drept amanta ta! Ar fi trebuit să mă întorc la Nairobi, cu ceilalţi!

— Tu vei fi întotdeauna soţia mea.

— Dar nu adevărata ta soţie, şi ceilalţi o ştiu.

— Bine, spuse el, dacă asta nu-ţi place, nu ţine decât de tine să-ţi schimbi condiţia.

— Oh! Eşti într-adevăr imposibil!

El părea să găsească situaţia comică!

— Nu mi-am uitat promisiunea să te duc în Anglia. Vom pleca îndată ce voi putea să mă îndepărtez cu conştiinţa liniştită. Îţi convine?

Ea clătină din cap în semn de acceptare.

Land-Roverul era mai curat. Koinage trebuie să fi spălat scaunele din faţă; el le acoperise cu un fel de ţesătură americană de culoare bej ca să le protejeze hainele de praf. Gloria se aşeză cât mai departe posibil de Benedict şi privi hotărâte pe geam, ca şi cum peisajul era nou pentru ea.

Fu prima care văzu girafa. Era încă departe de ei, pe drum, ocupată să smulgă puţinele frunze care mai atârnau de crengile uscate. Nu fu nicidecum tulburată de trecerea maşinii şi continuă să rumege hrana cu un aer demn, cocoţată pe picioarele ei subţiri.

— Aproape am putea trece printre picioarele ei! spuse Gloria râzând.

El opri maşina puţin mai departe.

— Are un pui, priveşte!

— Este foarte mic! Vor muri de foame, nu?

El îşi puse mâna peste a ei.

— Poate va ploua astă-seară. Să sperăm că va fi suficient pentru a le permite să supravieţuiască.

Gloria scoase un oftat.

— Ce an! Şi cum va fi următorul?

— Această regiune nu este singura care suferă, îi aminti el. Situaţia se va agrava inevitabil în tot lungul centurii saheliene – şi nu numai în Africa, ci şi în India. Dacă mii de oameni şi de animale mor, va fi vina omului. Asta trebuie evitat.

— Dar seceta va bântui oricum, nu-i aşa?

— Probabil.

— Putem realmente să acţionăm?

— Trebuie încercat totul.

Gloria privi cu tristeţe girafele îndepărtându-se.

— De ce mergem la Isiolo? întrebă ea după un timp.

— Ah, spuse el, mă întrebam când o să-mi pui această întrebare! Mergem la biserică, aşa cum ar fi trebuit deja să facem. Preoţii ne aşteaptă. Le-am anunţat vizita noastră spre ora prânzului. Le-am explicat că n-ai vrut o ceremonie religioasă la Nairobi, deoarece de-abia ne cunoscusem şi că nu erai sigură de sentimentele tale pentru mine. Au fost foarte înţelegători.

Gloria crezu că leşină, atât de mare era surpriza.

— Adevărat? reuşi ea să articuleze după un timp.

— Le-am spus că era preferabil să reflectezi serios, deoarece legăturile căsătoriei religioase sunt eterne.

— Şi… şi… şi tu, ce crezi? bâigui ea.

— Ce cred? Ştii, eu am ştiut exact ce făceam, din prima clipă când te-am văzut.

Degeaba le explicase Benedict preoţilor căsătoria lor civilă, Gloria se temea că nu-i acceptaseră explicaţia. Dar se înşela. Unul din ei, după ce-i întâmpinase călduros, îi felicită pentru demersul lor, fără să le atragă atenţia totuşi că era tardiv. El îi invită în biserică, unde ei îl urmară.

Gloria nu îndrăzni să-l privească pe Benedict nici o singură dată în timpul slujbei. Mâna ei tremura când i-o luă într-a lui, îşi scoase inelul de căsătorie şi i-l repuse la loc. Îşi dădea oare seama că era pentru totdeauna? Cât de straniu era… Organizase totul fără să-i sufle un cuvânt! Trebuia să fie foarte sigur de ea şi de dragostea ei…

NIMIC NU POATE DESPĂRŢI CEEA CE DUMNEZEU A UNIT. Căsătoria lor era pecetluită… Gloria îşi privi în sfârşit soţul. El îi oferi un zâmbet larg.

— Acum, eşti cu adevărat doamna Carmichael. Eşti legată de mine pentru totdeauna, murmură el, în timp ce preotul dispărea în sacristie.

Ea îşi şterse lacrimile care-i urcau în ochi.

— Oh, Benedict… îţi dai seama de consecinţele actului pe care tocmai l-am împlinit?

— Ia te uită! Te-ai trezit? înainte a trebuit să fi

dormit, dar acum eşti trează şi nu ştii unde eşti. Dar eu am vrut întotdeauna să fii a mea, tu şi ochii tăi negri şi inima ta iubitoare, aşa cum am încercat să-ţi spun din prima zi. Ori, tu erai oarbă şi încăpăţânată când te-ai hotărât…

— Dar vorbeai întotdeauna despre Patricia…

— Mai ales tu vorbeai! spuse el, când ieşiră din biserică.

O luă în braţe şi o strânse îndelung înainte s-o sărute cu pasiune.

Gloria credea că visează.

Capitolul 12

Când deschise ochii, Gloria fu orbită de soarele care strălucea afară. Benedict îi dădu drumul şi-i luă mâna. Ea nu văzu imediat feţele bucuroase ale muncitorilor de la fermă, cu Koinage în frunte, foarte însufleţit. Nu putea evita pumnul de grăunţe pe care i-l trimise şi-l primi în plină figură.

— Rochia mea! exclamă ea. Rochia mea curată! Şi după acel duş minunat!

— Ei n-au confeti, spuse Benedict râzând; este un simbol al speranţei lor, la fel de bun pentru recoltă cât şi pentru viitorii noştri moştenitori!

Gloria îl privi, emoţionată.

— Vrei să vorbeşti… despre copiii noştri?

— Fiul nostru, înainte de toate, o corectă el cu un zâmbet.

El îi mângâie obrazul îmbujorat.

— Nu putem să vorbim despre asta în mijlocul străzii!

— Este adevărat, admise el.

De altfel, nu este nimic de spus, nu-i aşa? Sunt de modă veche, ca şi tine, în privinţa acestor lucruri.

Deodată, privirea lui se pierdu pe cer, în depărtare.

— Iată ploaia, spuse el încet.

Într-adevăr, Muntele Kenya dispăruse în spatele unei coroane de nori care înaintau rapid deasupra colinelor.

— Vine aici?

— Astăzi, totul se poate întâmpla, răspunse el, cu o voce vibrantă. Nu este o zi obişnuită.

Africanii tăceau, observând norii care pluteau învârtejiindu-se spre ei. Se auzi un bubuit în depărtare, apoi al doilea, al treilea, purtători ai aceluiaşi mesaj: ploaia sosea, în sfârşit.

— Va trebui să ajungem acasă înainte ca drumul să devină mlăştinos, murmură ea. Auzi, Benedict? Te rog, să plecăm!

— Nu vrei să rămâi pentru prânz?

— Nu, sigur că nu! Vom fi blocaţi aici nu ştiu cât timp, dacă nu plecăm. Nu înţelegi? Râul se revarsă aici în câteva minute. Invadează totul, smulge totul şi poate că seara asta nu va mai exista drum!

— Numai să nu ducă pământul pe care l-am transportat cu atâta trudă!

— Vom face tot posibilul să împiedicăm asta, vom vedea. Dar riscăm să luăm totul de la capăt.

— Urcă în Land-Rover, îi spuse el. îi voi saluta pe preoţi. îi vom invita la prânz altă dată.

Cu capul ridicat spre cer, africanii aşteptau ploaia. Ei începură să scoată exclamaţii şi-şi întinseră mâinile ca să simtă primii stropi mari.

— Şi noi ne vom întoarce la fermă, îi strigară ei Gloriei.

De data asta, ploaia este aici de adevărat!

Ei săriră în camion, cu saci vechi uzaţi pe cap ca să se protejeze, şi în timp ce acesta demara într-un nor de praf, începură să cânte un cântec melodios şi ritmat care domina zgomotul motorului. Un întârziat fu ridicat de mâini milostive în vehiculul deja încărcat, în mijlocul hohotelor de râs.

Benedict i se alătură Gloriei în Land-Rover şi degetele lor se înlănţuiră.

— Vrei într-adevăr să ne întoarcem?

— Nu putem face altfel, insistă ea. Altfel nu ne vom mai putea întoarce deloc! Orice se poate întâmpla la fermă! Lucruri pe care… le-am putea împiedica dacă suntem la faţa locului.

El îşi ridică sprâncenele.

— Accept să te conduc acasă, dar spune-ţi că nu pentru a lucra.

Şi accentuă ultimele cuvinte… Gloria deveni imediat stacojie şi încercă să-şi retragă mâna, dar fără succes.

— Ploaia ne va încercui!

El îi strânse mâna mai tare.

— Nu încerca să schimbi subiectul, spuse el. Nu doreşti să ştii de ce te vreau numai pentru mine?

El îi aruncă o privire ciudată, impenetrabilă, şi cum Gloria nu răspundea, demară în sfârşit.

Girafa la fel de speriată sub ploaie ca şi puiul ei, începu să alerge îndată ce apăru Land-Roverul. În ciuda mişcărilor stângace ale lungilor ei picioare şi balansului maiestuos al gâtului ei, rămase în dreptul lor peste cinci sute de metri înainte de a părăsi drumul şi să dispară în savană.

— Nu era minunat? zise Gloria.

— Asta compensează faptul că n-am avut o călătorie de nuntă? întrebă Benedict. O vom face curând, şi te voi duce în Anglia, aşa cum ţi-am promis, dar nu imediat!

Ce importanţă avea, acum! Gloria se înfundă confortabil în scaunul ei şi zâmbi. Nu vor merge cu siguranţă în Anglia în acest an, dar poate anul următor. Asta ar fi bine, dacă fiul ei se năştea acolo…

— Nu crezi? întrebă el.

— Ba da, bineînţeles, răspunse ea repede. Tocmai mă gândeam că mi-ar plăcea să cunosc Scoţia.

— Ah! Dacă n-am fi obligaţi să ne întoarcem acasă…

— Dar trebuie! Nu ne putem opri acum!

— Adevărat?

— Nu, te asigur! N-am niciun chef să-mi distrug frumoasa mea rochie încercând să scot maşina din şanţ, şi simt deja că derapăm din când în când!… se grăbi ea să declare.

— Nu pierzi nimic dacă aştepţi, dragostea mea… Nu eşti pe cale să flirtezi cu soţul tău?

— Nu!

— Adevărat?

Aerul părea încărcat de electricitate, şi ea se simţea copleşită de o impresie de exaltare delicioasă şi ameţitoare.

Era ploaia, dar şi uşurarea de a fi scăpat de Patricia, şi mai presus de orice, bucuria de a fi soţia lui Benedict.

— Te-ar supăra mult să flirtez cu tine?

— Cred că aş putea suporta, răspunse el.

De-abia oprise maşina în faţa casei şi Gloria dispărea în ea alergând.

— Vreau să mă duc să văd dacă gardurile noastre vii ţin! îi strigă ea peste umăr. Mă schimb şi cobor la râu.

Se repezi în camera ei, unde îşi scoase rochia roz, mănuşile şi sandalele cât putu de repede. Cât de în largul ei se simţea în blugi şi în bluza în carouri… şi mai puţin vulnerabilă de asemenea…

Îi trebui un timp să-şi găsească impermeabilul şi ghetele pe care nu le folosise de doi ani.

Benedict o aştepta acolo unde îl lăsase.

— Urcă, îi comandă el.

Dar Gloria era dispusă să discute.

— Nu ţi-e foame? întrebă ea. Koinage îţi poate face un sandviş…

— Ştii bine că este ziua lui liberă. Dacă vrei să mănânci ceva, va trebui să pregăteşti singură. Aşadar, vrei să mergi la râu, da sau nu?

Se urcă lângă el. Nu vor ajunge niciodată acolo, se gândi ea. Drumul era deja înmuiat şi la fel de alunecos ca o pistă de patinaj. Se gândi să-i ceară să facă un ocol, dar în faţa expresiei lui încăpăţânate, tăcu. De altfel, Benedict conducea mai bine decât oricine, cu mult sânge rece.

Râul începea să crească. Debitul lui creştea din minut în minut, şi-l priviră curgând încet în faţa lor, roşu şi noroios.

Benedict rupse tăcerea.

— Vezi acest noroi? Este pământ arabil!

— Elefanţii îl adoră. Ei îşi udă spatele ca să îndepărteze muştele şi celelalte insecte. Când ies din baia lor sunt roz după dorinţă!

— Vin aici? întrebă el.

— Se întâmplă. Tatăl meu îi obişnuise să urmneze mereu acelaşi drum ca să ajungă la râu. Când şi-a dat seama că braconierii îi exterminau într-un ritm înspăimântător, l-a cuprins o furie teribilă. În această cifră, nu erau socotiţi cei care se îndepărtau de rezervaţii pentru a fi omorâţi legal de fermierii din împrejurimi. Desigur, striveau culturile şi câteodată sate întregi, dar curând, nu vor mai fi deloc. Deja nu mai sunt, în Africa Occidentală.

Gloria coborî din Land-Rover şi-şi ridică faţa spre cer, oferită ploii care-i uda şi-i spăla părul.

— La ce te gândeşti? întrebă el. Tot Patricia? Dacă da, te voi exorciza!

O atrase spre el şi o strânse în braţe. Buzele lui puseră stăpânire pe ale ei. Corpul ei se lipea de al lui şi braţele ei îl înlănţuiră. Toată fiinţa el fu cuprinsă de un sentiment de extaz pe care nu-l cunoscuse niciodată înainte. Tremura. Încetul cu încetul, el îşi slăbi strânsoarea, dar o ţinu lângă el, mângâindu-i ceafa şi spatele.

— Patricia a ieşit din gândurile tale pentru totdeauna?

Emoţionată, Gloria nu putu rosti niciun cuvânt, dar el citi răspunsul în privirea ei.

— Iubito, am privit râul, am văzut că gardurile noastre se ţin bine, şi putem gândi rezonabil că seminţele vor germina minunat datorită acestei ploi. Acum, este timpul să ne întoarcem acasă.

— Nu vei reuşi să manevrezi maşina pe acest noroi!

El reuşi foarte bine o întoarcere, şi ea îl felicită.

— Vino, Gloria, trebuie să te usuci, acum.

La întoarcerea acasă, Benedict îi păru din nou un străin şi neliniştea îi reveni.

— Mă duc să pregătesc ceva de mâncare, hotărî ea nervoasă.

— Da?

El îi luă mâna şi o privi în ochi.

— Da, fă-o, şi după aceea, cu puţin noroc, nu vei mai

găsi nimic de făcut care să ne îndepărteze unul de celălalt pentru restul serii…

Îi atinse uşor părul şi scutură din cap.

— Dulcea mea înecată. Ai face mai bine să cauţi un prosop şi eu îţi voi usca părul. Îmi place când este umflat şi strălucitor!

Era atât de aproape de ea, încât îi simţea respiraţia potrivindu-se cu a ei, dar ochii Gloriei, plini de lacrimi acum, nu distingeau decât o siluetă vagă lângă ea. Făcu un efort pentru a-şi recăpăta stăpânirea de sine.

— Nu vreau să-ţi pierzi timpul uscându-mi părul, spuse ea. Dacă aş face o musaca? îţi place? Mie… nu prea mi-e foame…

— Ba da, vreau să-ţi usuc părul, murmură el. Te vreau frumoasă pentru mine – şi pentru toţi cei care şi-ar putea arunca ochii asupra ta!

— Dar cu tine sunt căsătorită!

— Pentru moment, nu eşti încă foarte sigură, dar vei fi foarte curând, după părerea mea!

— Scuză-mă, mă duc să gătesc.

El o lăsă imediat să meargă şi ea regretă. Puse un disc la întâmplare şi o urmă în bucătărie, în timp ce primele note se răspândeau în casă.

— Wagner? zise el. Este alegerea ta?

El ascultă în tăcere un timp.

— Nu recunosc această bucată. Este o operă?

— Nu. Sunt poeme puse pe muzică de el. Îmi place această arie când plouă, adăugă ea; se regăseşte în ea exaltarea furtunii. Îmi plac furtunile!

— Mi se pare că acesta este un punct comun între noi… Ţi-am spus că ţi-am adus un mic dar din Sudan?

— Nu credeam că vei avea timp să faci cumpărături, se miră ea.

— Un prieten mi l-a adus de la Viena.

Ea puse tava la cuptor şi aşteptă.

— Închide ochii, îi porunci el, şi întinde mâinile.

Ea se execută şi nu întârzie să-i simtă buzele peste ale ei. Când deschise ochii, avea în mâini cea mai

încântătoare cămaşă de noapte care se putea imagina.

— Benedict! exclamă ea. Niciodată n-am purtat ceva asemănător… Este într-adevăr… pentru mine?

— Nu este la fel de nevinovată şi de cuminte ca aceea pe care ai confecţionat-o, dar se armonizează mai bine cu căldura inimii tale de grecoaică. Este pentru această seară!

— Focul grec era o armă teribilă!

— Oh, îngrozitor! spuse el râzând. Crede-mă, ştii ceva despre asta! Mă emoţionează profund!

— Adevărat?

O înconjură cu braţele, ţinând-o atât de strâns, încât nu s-ar fi putut mişca chiar dacă ar fi vrut.

— Îmi place să te fac fericită, îi spuse el la ureche.

Te iubesc, liebling, mai mult decât o vei şti vreodată.

El n-o lăsă să răspundă, dar îi sărută ochii, sprâncenele, buzele, făcând să urce în ea o flacără pasionată care se îmbină strâns cu a lui. Apoi, cu preţul unui mare efort, se îndepărtă de ea şi o făcu să se aşeze pe unul din scaunele de lemn din bucătărie, pentru a începe să-i usuce părul.

— Avem timp, draga mea. Avem toată viaţa! Nu mai sunt un străin pentru tine, nu-i aşa? Vom mânca ce ai pregătit, vom bea vin… şi vei putea flirta cu mine cât vei vrea. Numai după aceea, dulcea şi frumoasa mea soţie, îmi voi lua revanşa…

— Oh, Benedict, te iubesc atât de mult!

Şi zgomotul ploii lovind acoperişul se împleti cu ultimele măsuri ale cântecului lui Wagner, în timp ce viaţa renăştea în regiune pentru încă un an.

Sfârşit